

Szécsi Margit

Költő a Holdban

Összegyűjtött versek

TARTALOM

Jaj, el ne ússzon életem...

ANGYALOK STRANDJA

Májuséj
Robog a víz
Március 15
Ifjúság égő álmai
Nádvágók
Dal
Emlék
Nádas
Nagy eső
Karácsony
Szerелеm
Sisakban tulipán
Barbár-ének
Fiúk, sárkánnyal
A nyurga Margit
Este a barakban
Miért?
Tánc
A tavaszi fagy
Álom
Levél
A kötél táncos vallomása
Vers Derkovits Proletáranya c. képéhez
A szegény lány álma
Cigány-pihenő
Reszkető, csillogó
Világos hold alján
Bodzafa
Jégverés
Ároksági álmok
Érik a kökény
Vén, hadonászó-kezü fák
Megbolondult nyárban
Fekete gallyon...
Kristály-fejékes
Énekek
A Balkán-utca
Az elfelejtett ház
A lázadó ember
Derkovits
Petőfi
Pörlekedés az ifjúságért
Hajnali ballagás
Angyalok strandja

PÁVA A TŰZFALON

Esti dal
Zúg a rozs
Most búcsúzom az ifjúságtól
Ígéret kertje
Kikötő
Emlék a jövőről
Rózsáág
Végrendelet
Tavas
Este a Mátrában
Nyár, napfény
A nádas ígérese

Madár sikolt
Kié legyen az élet
Apály
Hazatérés
Fej vagy írás
Becsüljétek meg
Ordas
Intelem
Nevettek engem sokért
A betemetett nádas
Most ülök, várok
Ősi fény alatt
Körülöttem bolyongok
Fohász
Az elveszett Éden
Kocsma a Keletinél
Félelmetes szerelem
Dalomat veszik
Éjfél, Pest
Mi vagyunk a jégvirág-ikrek
Fiatal éveimmel
Így is lehet élni
Vonzás
Születtem
Átok
Sanzon
Hármat harangoznak
Rumba, kereszttel és hegedűvel
Siratóének
Szárnyakon fekszem
Ó, szomorúság földjei
Utolsó évszak
Tersánszky köszöntése
Páva a tűzfalon

A TROMBITÁKAT ÖSSZESÖPRIK

Úgy néztem
Június
Mit akartam
Jaj
Kelj fel
Körforgás
Csak sugárral
Tavas
Mennyei fecskét
Mikor az újhold sikoltott
Gyöngyvirág
Ahol a töltés tündökölt
Maradtam volna senki
Duna-part
Koporsóm fut
Kóborak voltak
Gyanolszál
Este
Halottak ünnepén
Mi is
Várom
Ó gyönyörű
Románc
Két kezem
Megyünk haza

Keserű lett
 Arany sarkantyúk
 Kifent, ezüst fenyegetés
 Köveket, ércet
 Születésnapra
 A páva
 Harminc nyárban
 Félek
 Marad örömmek
 Igát kelljen
 A hetedik ajtó
 Őshüllő
 Bicskám és szívem kinyitva
 Sláger
 Nehéz sört
 Kimegyek a Tangóra
 Karnevál
 Cirkusz a hóban
 Újév reggele elé
 A Látható Ember
 A költő hallgatói
 Az Angyal és a Kiütött Boxoló
 Mit viszel, folyó?
 Imádság
 Ki vezérben
 Szerelem
 A megmaradás éje
 Dal
 Kőbánya
 Szép jelen, szép csillag
 Magamhoz
 Fehér galambot
 Füst a bölcsem
 József Attila emlékének
 Hajnal Annának
 Álom a Cigányvárosról
 A játék vége
 Kondor Bélának
 Ajánlás
 A műhelyben
 Himnusz a szerencséhez
 Ballada
 Arany Koronafürt
 A kivirágzott kéz
 Szép Március

HÁROM MESE

Eszem a gesztenyét
 Eladom a csontvázamat
 A Nagy Virágvágó Gép

ÚJ HERALDIKA

Fegyverrel
 Virrasztok
 Profán Úrvacsora
 Élni
 Elkezdni
 Valaki itt jár
 Levél a kórházba
 Nyitott raktár
 A gyászlobogót bearanyozzák
 Jön
 Új Heraldika
 Szavak
 A fölösleges fájdalmak kora

PAPÍRKORONA

Papírkorona
 A Félpofájú
 Költő a Holdban
 A sárkány és lovagja

A MADARAS MÉRLEG

Címer
 Fekete vonat
 Utolsó esték
 Szonett a lovagkorból
 Violaszín
 Várni
 Jönnek
 Hirdesd ki
 Az 1935-ös üvegghattyú
 Estére
 Szerelmeim
 Vers
 Fénykor
 Kincstár
 Az elherdált emberiség
 Dobszóra
 Mózes halála
 Kövér seregek
 Minden ormokon
 Szélpincér
 A Madaras Mérleg
 Levél magamhoz
 Télmalom
 Dániel
 Szerelem, szemre-hullt süveg
 Csoda
 Ember éneke
 Költő és halál
 Mellkasomon
 Szülőház
 A Trombitás Angyal
 Génusz
 Alkonyat
 Húsvét a Népligetben
 Dal az elsodort sapkáról
 A hetedik napon
 Ember
 Szárnyunk híján születünk
 Mondóka
 Betlehem
 Huszadik század
 A juss
 A Paradicsom nyomorúsága

SZENT BÚBORÉK

Egy pulóver elindul...
 Fácánok
 Hova néznek a falovak
 Eladó
 Sarkantyú hava, július
 Az ítélkező
 Kedves Samu!
 Szellem-testvéreink
 Gomolygó utókor...
 A honpolgár
 Hév-víz
 Városi rejtvények
 Világos vers

Halált játszik
Ej haj
Ím a büszke szellem
Imbolyog az új mák
Kalóz-dal
Tengerre nézve
Az érdem
Ballada
A kézerdőben
Tengertől tajték fehéren...
A Visszafelé Olvasott Könyv
Vagonok
Midőn
Vásznak
A liliomos bolygó
Szent Búborék
Néptelen az Éden
Levél N. L. -nak
Fehér a reggel
Három
A Bibliás Tenger
Az 1972-es Álmoskönyvből
Prófeta-ének
Jaj
Dávid a szederfán

BIRODALOM

Mi vagyok a vérmes...
Álmatlan gyöngy-moréna
A végső csillagok
Menet
A vizek felett
Lelkemet láttam
Imák
Glória
Meghurkolódik
Járatok fényben
Karperec-ének
Kavics-ének
Fotós-ének I.
Fotós-ének II.
Biciklis-ének
Galamb-macska-virágének
Koszorú-ének
Szertartás délen
Engesztelő
Felfoghatatlan
Minden tervek ura: hétfő
Birodalom
Sziklára esett
Pillanat-ének

Venni, járni benne
Európa madarai
Ádvent
Disznó-ének
Égi korona alá
Rózsa-ének
Tarló és temető
A nagy hajók útjába
Akár a szellem-koponyák
Esély
Kardvasak gyúlnak hűlnek
Óda a tengerhez
Gyöngyre-zárt ablak
Haladék
Tekintet
Hotel Jelen
A tenger színe előtt
A nagy hadi-uton
Máglyák
Madár-e az Denevér

A RÓZSASZINŰ DZSIP

Végesből végtelenre
Mennybe menendő hajó
A szívárvány beszéde
A repülés génusza
Tíz tilosnál: vonat
Az ünnep
Valaki üzenete
Birodalom
A tetovált angyal
A Rózsaszinű Dzsip
Társadalom
Kondor Béla
Jelentés a szívdobogásról
Világtájak
Tövises
Édes kesztyű-íze az ősznek
A szívárvány kapujában...
Oltalom
Karácsony holdas havában
Vitézi töredék
A tumultus előtt
Elszántak városa
Tartomány
Hóbánya
Elemi részecske szózata
Történelem
Piros kabátban

UTÓSZÓ

*Jaj, el ne ússzon életem:
ez a szentséges szerelem.
Mert én hazámat fölfedeztem,
lelkemet hozzá méreteztem.*

ANGYALOK STRANDJA

Májuséj

Hulltak súlyos harmatcsöppök
dobogva a forró földre,
mintha áttetsző szívek
estek volna a világra.

Hallatszott az istállóból
ideges ló dobogása.
Fiókfecske kiült fészke
peremére és nem félt.

Nem mohogott a bagoly,
leszállt az eperfa-ágra,
bolyhos pille helyett lesett
csillagsűrűs éjszakát.

Állt a csósz a tolvaj éjben,
verdeső ág közt kiáltott:
- Hej ti fekete cigányok,
tépjétek a piros meggyet! -

Hajnalban erős férfiak
lehevert füvet kaszáltak,
s egy-egy vérszín virág előtt
megtorpant a síma penge.

Robog a víz

Robog a víz a földek felett,
fa derekában indul a nedv.
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,
hej széles sodrú folyók!

Földek és falvak és szívek felett
zokog és örül a tavaszi kedv.
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,
hej széles sodrú folyók!

Én is a hegyről lerohanok,
szíveket ríkatok, szólongatok.
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,
hej széles sodrú folyók!

Egyszál ruhában indulok el,
nincsen egyebem, csupán a dal.
Hej vadvizek, hegyről lezuhogók,
hej széles sodrú folyók!

Március 15

Zsír fogytán, bor apadtán
tengtek a jobbágyfalvak.
Füsttelen tűzhelyeken
főzték a forradalmat.

Nemzetiszín lobogó
röpült a szemek előtt,
behasadt fecskeszárnya
vívta a zöld levegőt.

Félelmes tavaszidő
láttatott seregeket...
Gyönyörű elgondolni
azt, ami nem lehetett.

Ifjúság égő álmai

Én nem mondok le semmiről-
ezért szorultam mint gyerek. -
Álmok rablója vagyok én,
szikár, szilaj, - kezemben tör.

Egy csók lesz az én éltetőm,
egy cselt nem rejtő szűz mosoly.
Ifjúság égő álmai!
Én nem mondok le semmiről.

Nádvágók

Tó fölött és ég alatt
hűvös kékség bujdokol.
Tolong fehér felleg-falka,
körbefogja ég-akol.
Nádvágónak a világ:
nádas-szegte tó-világ,
ez a kékség szallagtalan
kalapuknál kék virág.

Sarló peng és rí a nád,
lesz erős, szép mennyezet,
szálankénti szabadságot
ha megerősítenek.
Pedig szélben szállt a nád
mint a sugár, lengeteg-
s mészbe-mártva merevedik
egy piciny világ felett.

Ott az ember régi, vad
hullámlását látja-e?
Csöndes összefonódásból
az erőt kitudja-e?
Bizony, este érzi majd
nyugtalan, merész szive
azt a napos hajlandozást -
ó hömpölygő nád-zene!

Télen-vágott nádkupok
összebújva alszanak,
mint elhagyott kunyhó-nyájak
púposodnak hallgatag.
Réti madár köztük jár,
csőrrel böki, elszalad,
s fészket rak a lápos parton,
zöld, furakvó nád alatt.

Dal

Pirosló galamblábak
a friss bimbójú ágak.
Gyöngécske szél ha rebbeg,
az égen lépegetnek.

Jajtalan ének szárnyal,
vajúdás, mégis nászda-
a fáknak és a füveknek
gondjai most születnek.

Emlék

Lámpa gyullad, legyek zúgnak,
búkergető lárma kél a paloták tövében.
Danolunk és danolunk,
veri már a tamburát a szomszédasszony serényen.

Hintázik a szoknya rajta,
s rengenek a hangoktól a légykötyös falak.
Isznak mind az emberek,
mi gyerekek verekszünk a nagy asztal alatt.

Mi is, mi is mulatunk,
részegülten szívjuk be a részeg levegőt,
s - apró Dávid-királyok -
szilaj táncban rugdalózunk szüleink előtt.

Szól a, szól a tambura-zene,
éjeimen, napjaimon áthallik.
Libatollal muzsikál
szívemen a szomszédasszony hajnalig.

Nádas

Szél ha fújja:
éles levél-karddal
napos-fényes
levegőbe vagdal.
Sárga pelyhet
pilléz bóbitája,
mintha felleg
madárpihe szállna.

Lepke lebben
mint a csendes álom.
Zöld darázs ing
napsugár-fonálon.
Mint ütött húr,
hosszan szól a dongás,
egésznapos
a bíbicvisongás.

Nagy eső

Csak locsog, csak röhög a sárga ár
lyukascipős emberek bánatán.
S térdigérő víz tetején ott libeg
egy zsúfolt teknőhajó.

Evezősök, kislányok, csibészek,
pirosszoknya-vitorlás vitézek,
messze szállunk a megáradt bú fölött
tán a boldog tengerig!

Karácsony

Nem voltunk spórolós szegények,
olvadt az izzadt erő ára.
Anyámék mindent ráköltöttek
tornyos, csudás karácsonyfára.

Fehér lepedő titkot rejtve
feszült előtte, mint vitorla,
s huncutul hittem, hogy a talpfát
barkácsoló árny József volna.

S a Boldogságos dús kezétől
ingott a nagy fenyőfa lombja.
Nagy, áhítatos árnyékokkal
népesült be a műhely-konyha.

A forgács angyalhajként zizgett,
a fűrészfogak fényt haraptak, -
fényét a mécses szép szelíden
csobbantotta a gyalupadnak.

Szerelem

Acélkék rozsbán háltam,
karod volt párna fejem alatt.
Csókok, s ledőlt rozsszálak
becézték barna derekamat.

Távol a töltés nyúlánk
fennsíkján olykor egy-egy remek
gyorsvonat elviharzott,
s fénye rajtunk is végigsepert,
s füttyszóra jólét, buja
szépség amint ott elrobogott,
a nehéz gazdagság súlya
alatt a talpfa felzokogott.

Habpárnák, ételek, ékszer
úsztak a fényes fergetegen,
és utak, micsoda tájak!
Nekünk csak egy volt, a szerelem.

Sisakban tulipán

Emlékszem a vánkoscihák
szekérben-duzzadó dühére,
a golyó-tépte tollvihar
havazására, a leszabdalt
ökörfejekre - a hóban
mint véres farsang maszkjai
bámultak kidülledt szemekkel.
Emlékszem a katonacsizmák
dobogására, orcámba-öntött
szeszre, lelkemnek esküjére,
rikoltozó, borzadt tyukok
menekülésére, a csikók
korai betöretésére.
S míg apám bükk-fejfát gyalult
s vasaltam a katonainget,
szívemre szivárvány hajolt:
lesz még a nehéz vas-sisakban
virág: - sisakban tulipán.

Barbár-ének

Ég alatt röpül a madár,
citera-verő a tolla.
Lábamhoz zuhanj te madár
forogva mint a motolla.
Verdeső gyöngyszürke szárnytól
ahogy a fehér ég zúgott,
veretvén úgy fognak zúgni
azok a citera-húrok.
Van nekem villogó késem,
megvág az ércet, csontot,
fekete szívet is megjárt-
faragjunk daruláb-sípot!
Mégpattant érc ahogy pendült,
meghasadt szív ahogy felsírt,
úgy sír majd a daruláb-síp,
úgy sír majd a daruláb-síp!

Fiúk, sárkánnyal

A sárkány a magasban, a sárkány!
Milyen szabad a mennyei spárgán!
Föl, föl a szép nemzetiszínű vadat!
(Uram, őrizd e pünkösdi pásztorokat.

Lábuknál szunnyadjon a kecske.
Tüzes lelküket tartsd még lebegve.
Hogy fényes szellőkben álmodhassanak ébren.
Mert nem a földön - ma legeltetnek az égen.)

A nyurga Margit

A nyurga Margit elszökött,
csavargó vére részes ebben,
de ez nem tragédia,
s önmaga ellen mért verekedjen?

Pénzt, szerencsét, szeretőt,
ő volt, ki mindent el mert érni,
s mert még így is árva volt,
mindezt lapátra felcseréli.

Találkoztak még vele,
s aki látta, úgy látta: boldog.
Vörös tégladomb tövén
lesült cigányok közt vigyorgott.

Kurta, nyírott frizurája
lángolt a fényben, a szélben,
szépsége is tűzbe tűnt,
ült porosan, de kevélyen.

Este a barakban

A dinnyelétől szutykos asztalon
takarítanak gyors, vörös kezek.
Habosra mosott lepedő remeg
az ébenszínre kent vaságyakon.

Egy nagy cigánylány görnyed könyv fölé,
úgy fekszi meg az ágy-emeletet.
Mormolva olvas - érdekes lehet -
piros függőit morzsolja fülén.

Mosdanak másutt, hűvös víz csobog,
izzadt emberszag száll faltól-falig,
s csípős kölniszag. Szuszog valaki,
eldöntötték az álomi borok.

Kihúnyt a villany. Drótra-aggatott
ruháknak szűnynak tarka színei.
Messziről csille-sírást hallani,
s itt szalmazsák zizeg egy dallamot.

Miért?

*Lusta hajcsárok rakattak
homokra palotát velem.
Veregették a vállamat.
Vidultak gyermek-szívemem.*

*Szidtak, ha hőben aléltam,
ha rázkódtam a fagyban.
Jó lecke az, hogy magamat
egyszer behúzni hagytam.*

Tánc

Teliholdból süt a végzet,
csillag markol vérkörökbe,
halálforgás minden óra,
jőjj szeretni mindörökre.

Zöld szoknyám a fiatal nyár,
csókra vágyom, nem kalácsra,
jeges bárcák hadi-útján
vagyok izzó Máriácska.

Rézveretű a derekam,
vörösréz-kupa a mellem,
meghasonlás éjszakáin
tedd hogy szívünk összezsengjen.

A gyehennás vágy-lovakat
üdvözítő útra oldom,
a gyehennás vágy-lovakat
hajtom a viharos mennybolton!

Teliholdból süt a végzet,
csillag markol vérkörökbe,
halálforgás minden óra,
jőjj szeretni mindörökre.

A tavaszi fagy

Élet zajtalan varrónője
ki mindent összeállni késztet
jött, harapós fénnel - csillogtak
az életem a halál-fércek.

Befagytak a ragyogó ércok,
fázott a tűz - egyszerre tél lett,
a hideg vas is, kézhez-forrva
emlékezett a jégkorszakra.

Csalók voltak a forró térdek,
jég-violák a szenvedélyek.
S füstölő csóvák: lelkek égtek,
ki ne fagyjanak a vetések.

Álom

Fehér karom úgy maradt
befonva karodba,
mint a lányok fonatba-
húzott fehér szalagja.

Levél

Még a szél is, hogy meghallgasd, szépet dudorász.
Arany-nyakú tyúk lüktető tojást melegít.
A gyümölcsös kijeb-bontja merész rügyeit,
jószerű port hint a barka, megindul a nász.

Fut az idő! Minden magát éltetné tovább.
Szerelében élteti túl az ember magát.
Piros magból hatalmasra megnő a vetés -
madarat is földre sújt le a nagy szeretés.

A kötéláncos vallomása

Bolyongtam bár nyílt mezőn
s város-dzsungelekben,
dalt ki hozzád illenék,
én, szegény, nem leltem.
Főjt az el nem mondható,
égek néma sebben,
bolond szemem megvakul
habzó vérvöröskben.

Mint a francia bohóc
klastromba kerülén,
imádságot hogy nem tud,
igen keserülén:
táncolt a nagy szent előtt -
előtted úgy játszom,
a nagy síró szerelmet
vígán magyarázom.

Úgyis, vágyaim miatt
majd halálra válva
függök - ég és föld között
tart szerelmed szála.
Néked meddig táncolok,
az nem az én dolgom.
Súlyos szívem idefönn
mosolyogva hordom.

Gondok lesnek, ordasok,
már e karcsu testre.
De én le nem hullhatok,
hű szemed keresne.
Estemben is fájna, hogy
arcod búsra válik -
hogy öröme születél,
vallom mindhalálig.

Vers Derkovits Proletáranya c. képéhez

Fog-sejtjeimből a meszet
elszívtad. Hajam kevesebb,
mint aranyfüst, kis koponyádra
leszállt, mert készülsz a világra.

Ha jobb ételre tellene,
az is csak néked kellene,
s fém-rácsos rend előtt papucsban
- miattad állok rongy mamuszban.

Hallgass, piciny szilaj parancs!
A bévül-bolyhos vérnarancs
nem nekünk gördül - még haját se
kapjuk, nemhogy ízét - szagát se.

Csitulj, testemben csöpp alak!
Mikor én téged kaptalak,
ne gondoltam volna a kéjre -
fáradtan inkább csöndes éjre!

De bár a sors mind ostobább,
ne félj, nem leszek mostohád.
Étel- s csókkövetelő szádat -
szeretlek, akár az apádat.

Kicsinykém, csöpp sírás-falat
s esendő férfi, áldalak.
Tőletek vagyok oly hatalmas,
minden szegényért anyafarkas.

A szegény lány álma

Jó vagy, te vagy a
szegény lány álma:
csókolsz, haragszol.
Nem vagyok árva.

Vasércbe, ragyogóba
fagyjon melletted lábom.
Akit én szeretek:
életem, s halálom.

Nincs másom kívüled,
te gyermek s dajka,
s nincs más, ki jószágod
sírva is vallja.

Cigány-pihenő

Most már jönnek a sátoros évek,
tűzhely, hódolat ünnepi télnek.

Az igazság sátora rajtam -
mély a menny, számos csillaga harsan,
ide küldi örök riadóját,
ide hullnak a télbeli rózsák.

Égő csipkebokrában a vérnek
magas énekét fújja a lélek:

Csak a száműzött csók magasának
jegyzett el még ő is: a bánat.

Reszkető, csillogó

Reszkető, csillogó
az ég - éles fák között
bujkál, mint kések között
a bekerített hadsereg.

Nincs kiút - sír az éj.
Nem tudja, mit ér a szenvedély.
Metsző kardpengék felett
a te fölséges szád vezet.

Világos hold alján

Ha hold felé fordul a tömör világ,
megvilágosodnak a nyáréjszakák.
Mér messzeséget és kitisztul az ész,
csillagtávokat életéhez néz.

Nappal vak az ember, futó meteor,
rettegi: miféle bolygóba omol
ha az ismeretlen vonzás dübörög -
csillag most az ember, úr az úr fölött.

Világos hold alján nyugton heverek,
fejér égitestek őrzik fejemet.
Messze zivatar van, még nem ért ide -
szépen, erősen szól a fülemile.

Bodzafa

Nem rózsás kanna,
ég itat engem,
nem jár nyeső-kés
terebélyemben.

Traverzek alján,
csatorna-parton
ha a nap szólít,
virágom bontom.

Minden virágom:
száz fehér csillag,
tenyényi tejút,
világnagy illat.

Jégverés

Szegényes kertecskékben
leveretnek a rózsák.
Dalaim, csatakos rózsák,
letör a hiábavalóság.

Árokparti álmok

Mellemre símul a bodzavirág tenyere,
csillagos körmökkel gyermek-szívem keresi,
búsít e szeretet itt az árokparton.

Eszembe sajdul az a gyerek-szerelem:
sejtelmes sorsról felhőkarcoló-álmok
nőttek, szövődtek itt az árokparton.

Vízisás lába: vízben-ezüstös hídláb,
íves, zöld sáslevélen bogár-autók futottak -
nőtt világváros itt az árokparton.

Ott benn a vízben mélyebb, szabadabb világ
csillogott nekünk: minta az élethez.
Szépek az álmok itt az árokparton.

Akinek sorsa árokparton felnőni:
szűzföldek feletti fényes csillagképekről
csak eltűnődik itt az árokparton.

Arany-terekről: napraforgó-tálakról
dörögve szállnak repülőgép-darazsak. -
Ó, ittmaradtam, itt az árokparton.

Érik a kökény

Érik a kökény, viaszos
világára a tüske
sötétkék ékirásait
rávéste, rábetűzte.

Megérek lassan, s látok én
mindent, a napot, holdat,
szememre írva a halál
s akik éltek: a holtak.

Vén, hadonászó-kezű fák

Kong a repecskes, száraz föld.
Kong az üresség-rejtő dal.

Vén, hadonászó-kezű fák
egyezkednének a viharral.

Megbolondult nyárban

Most fagyasztottál meg, istenem!
Szép havas páncélod szívemen
nem is olvad pénzért, bagóért,
de igen egy tikkadt jószóért.

Fekete gallyon...

Fekete gallyon jégburrok,
tündér-üveg, nem földi.
Jégburkos dió a kavics,
nem érdemes feltörni.

Öreg, fázós nagymamák,
tudom én: nektek jó a hit.
Én is jártam istenért,
de az az isten nem hevít.

Vad vagyok és nyers vagyok,
bolond angyal, kegyetlen.
Öregasszonyt ellökök
s lába elé lefekszem.

Nyár ha ígéz messziről:
ideér, jönnie kell neki.
Minden kabátot szögre tétet,
szívemet bizsergeti.

Én a hittől ráérek:
nyekegő cipőm hóban jár.
Halál minden lépésem:
éppúgy lehetne rózsaszál.

Kristály-fejékes

Kristály-fejékes teleidet
eltékozoltad, hazám.
A veretes szán
ott vágat álmaink Tejút-porán.

Tüzet itt gyújtok én,
most te vagy a remény,
téli esőben lassan-gyúló galy.
Nehezen lobbansz mint az ész.
Szólj, dörmögő angyalmoraj!

Muzsikáld nekem:
van mindenem,
s hevít egy láthatatlan csók.
Zsebeim: kék virágbarlangok,
aranyat nem sóhajtozók.

Enyém az örök szánka:
a képzelet.
A lélek havasára
röpítem életem.

Énekek

1.

Tavaszeső hull,
örvös bűg a berekben,
orgona-hangon,
szerelemtől rekedten,
fegyver-torpantó
tavaszi permetegben.

Rebbentett vadja
e világnak nem leszek.
Zöld várak zengést,
szárnyak szívet rejtenek,
s szerelmes csőrön
fölfornak a vízhegyek.

E hűvös május
a szerelem ideje.
Csak gond ne hűtsön
hogy időnk fut s szabad-e.
Szótalán szádat
add ide, add ide.

2.

Sok lázas ízzel
szám, szívem betellett.
Két karom kés lett,
a két örömrre-termett.
Könnyüvé váltam,
kisdéd is megemelhet.

Erős az ég, föld,
könnyen beroppanthatna.
Erőm: az ének,
lelkemnek arany bokra.
Mindentudással
olvasok rá magamra:

Nem segít szépség,
s nem, ha a szíved gyermek.
Babérod, pénzed,
véred se szól helyetted -
nagyobb isten ver.
Ragyogj igazul, s halj meg.

3.

Kellek, nem kellek:
elmúlásom is élet.
Emberként szólni,
s már meghalni se félek.
A világ útján
arany virágot lépek.

Nyurgán lobogni
fölvet a sír engemet,
Atlantisz hátán
járatnak a tengerek,
csak bírjam addig
míg mindent elzenghetek.

Csillogó rétek,
meleg nyugalmú dombok -
vadásztílalom.
Eső hull, minden boldog.
Vadásztílalom
bársonyában borongok.

A Balkán-utca

A Balkán-utca csatakos,
álmatlanná tapossák éjjel.
Pörlekedik az éji ég
aranypénz-rejtő tenyerével:

„Ne vadássz énrám, a szabadság,
fára a kéreg, rám van nőve.
Betöretlen az én testem,
szavaimra ne alkudj előre.

Ne adtál volna mákonyt innom,
ne loptad volna ki a lelkem,
csillagos ágam lettél volna,
rámhajolva óvnál engem.

A kis striciket meg ne szédítsd,
fillért számolnak, nem felhőket.
Minden szavuk szívemből jön,
minden szavukért ütném őket.”

S hallgat, ragyog a pénzes ég.
Úszik a Balkán-utca a sárban.
Agyonmosott ingek a gangon
ölelkeznek a szabadsággal.

Az elfelejtett ház

Szobád a dantei pokol,
napja az emeleti ablak,
ha kinyitják, letükrözi
halvány mását a sugaraknak.

A folyosón fehér kiságy,
rácsok közt ácsorog a gyermek,
az eltévedt fény felé
szirom-ujjai felrepesnek.

A házmesterné: kulcsos angyal,
a zöld, reves WC elé ül,
megnézi, tisztán hagyta-e.
Mint anyád, oly hamar megőszül.

Büdös olajszag, főzelék
dühödt égés-párája szárnyal.
Poroló döng, mint mellkason
az ököl a bűn-bevallásban.

Futni kéne, de leszorít
a magány deresedő pántja, -
te csak iszod a feketét
s vadabb a szíved dobogása.

A lázadó ember

Nagy Lajos emlékének

Kinek nem volt kincse mása
csak világos vallomása:
ím, a ködtől-szálkás úrben
isten-szívű ember tűnt el.

Többé nem fogyasztja testét
az örök kisemmizettség.
Nagy igazság-rengetegben
megy a menekülő ember.

Szava, maga, minden dolga
így szilajul legnagyobbra,
sértve balga látás-törvényt.
Most szerezhavának érvényt.

Égi pille zeng a bábban,
hiánytalan igazságban.
Ki bevall gyönyört és lázat,
ha menekül is, csak lázad.

Világot-emelve lépnek
mondatok: száraz legények.
Szigorúan, mereven
mennek szegényemberesen.

De szúrós, hús pirkadatban
egy szótól mind tűzbe-lobban,
mint ki testében kiégve
gondol nem-volt kedvesére.

S dereng a mellkas-boltozat,
s mint a vérszín hajnali nap:
a szív - dühök fölé kelve
kisüt majdnem énekelve.

Derkovits

Párázó, hűvös-mellű rétek,
fenn a fátyolos pasztell-kékek,
riadalom-zöld bodzafelhő,
jószer: arcomba hulló kendő -
jegyeségem ha csak a röggel
s nem emberi búval-örömmel
volna - festenek ilyen képet,
sohasem elkomorult népet.

Az orcákra nem írhatom rá,
az öröm miért válik fanyarrá,
mégis: nem lehet aljasodnom,
a lázat lázzal indokolnom.

Fázókat festek pikkely-kékkal,
de fémesszurony-körítéssel.
Szerelmes arcon belső vérzés:
libeg a papírszárnyú Végzés.

Ahol a hősök leveretnek,
hajszálak sárral keverednek,
zsandár-lábbelik merevednek:
jó földje az a kikeletnek.

Petőfi

Dámák, kokárda-készítők,
jelszómmal dőzsölő pokol:
a számból-kijött piros láng
szederjes az ajkatokon.

Dörög halál-légió,
űztök engemet elébe,
vérző mellem szegényes
rózsa-hadaknak vezére.

Arkangyal-vállam sovány,
arkangyal-vállam sovány.
Szívem: a zsúfolt haza.
Nincs ennél nagyobb magány.

Eltiport énekek
haldokolnak a mellemben.
Senkise hal meg helyettünk,
senkise hal meg helyettem.

Pörlekedés az ifjúságért

Elő-estéjén a rossznak
mintha széltől, dől az ember,
gond-érlelte árpa, megdől.
Nagy füstbabák tépődnek fel
a baljós gyárkéményekből.

Ti édes barátaim!
ifjúságom ismerői,
jöjjetek hozzám!
Mert ez a vihar
változtat sárkánnyá,
pokolkigyóvá.

Jaj, fehér jégszirt
ledermedt lábunk,
amíg a menny leszakad.
Jaj pokolsziget
ki helyünkbe jöttél,
megrettentettél,
körülfogsz, s mézünk
epekővé kövesedik.

Jaj a mi lelkünk
a birkatestben,
bundás bánatok alatt!
Jaj fényes lelkünk
a disznóbőrben,
mocsokkal megszívottan!

Egymást megesszük,
egymást megisszuk,
síma gyilkossá,
utonállóvá -
válunk rettentő késsé
anyánk szívében!

Nusika, édes
vöröshaju Nusika,
szőlőfürt mellű,
sejtenként szórod magadat!
Ó szürke papírhegyek
mért föl nem gyúlnak,
jaj te megőszült parázs!

Első dalaim
eleven fülhallgatója,
soványka, szeplős
arcodat idézem,
íme a rontás
megbélelt hússal -
te szép fehér lúd,
tudsz-e még szállni?

Te nálam eszesebb,
mivé lehetnél
ha én is füstté válhatok,
zöld égen csavargok,
a csillagok sűrű csókját
homlokomon hordom -
föld színén tekergek,
az emberek lábanyoma
derekamba olvadt.

Te örült, barbár
asszonymaradvány,
te írógépen
betűt-szemelgető tyúk,
kinek a kenyerét
írod feketébe?

Számoszlopaid:
szikár ködök.
Mezők szaga csiklandoz,
kövér hús-csordák
gurulnak, nagy kerek számok,
sovány tizesek tántorognak.

Jaj fehér jégszirt
ledermedt lábunk,
ellenünk tanúskodik!

Hallgatag, édes
férfi-barátom
a leszakadó ég alatt,
hát hiába mászok
térdemen az ifjúságért?

Még egy pár éve megcsókoltalak,
szelíd szegényszag lapult
a gyepes udvarokon.
Sokfogu lányok
kuncogtak a kapuk alatt,
villogott a margaréták
kerek szemefehérje.

Vörösbort ittunk,
s titkon szálló esküinkben
nemcsak szerelem volt,
de imbolygó vázlata is
az emberibb sorsnak,
ahol az ablak
nem fagy jéglencsévé,
ahol a lélek
meg nem kérgesedik.

Íme, árván megállok
a dübörgő hídon,
elborít a fényesség,
lassan semmivé emészt,
de növekszik kínom.
Semmivé válni!
Senkivé válni!

Terebélyesül a világ,
harsogva magyaráz
éles acél-torokkal,
megnőni nekilát.

Fehér fém-hegedük
sívítnak a puha égen,
vas-gólyák merednek,
csőrükben mint gyerekek
húsa: piros téglá,
kivörösödik az ég a
számos csemetétől.

Véredényünk a világ,
futnak vérünkkel a vonatok,
vashuzal, fénypánt kavarg,
együtt van minden:
a legújabb bánat,
az őslények bánata -
mert mintha minden
inogna és szállana.

Hát nekem ki ad
egy puha párnát,
egy meleg csókot?
Világ-omlásban
hogyan állhatok én meg
fonott cekkerrel,
jobbkaromon kisöcsémrel
a virágkezüvel?

Mondjátok, ki vagyok?
Akinek látszom
tükrörré-fagyott szemetekben?
Íme rámnéztek,
sunyi, lapos pillátok rebben,
de én nem ezért
jártam meg a pokolmélyet,
az ijedt-magaszat,
az íram zöld-utakat -

Én a folyókban
szétmorzsolódtam
mint homokká-hulló kő,
én a lelkeknek
kísértés-vörös
mélyéből értetek lépek elő.

Belőlem a vadság
s rettentő jószág
értetek nyilaz ki,
koravén rózsák!

Én, tüzes olló,
hiszem: az ember
sorsából kivágható
mint Jézus a katekizmusból,
őrült igéktől
testig lefosztva, hangtalan szól,
- édes barátom,
valljál magadról!

- „Menj innen, bűdös dög!
Ugy állok kő között
mint befalazott tó.
Két fiam - mit akar?
Húst, kenyeret akar.
Érettük fullasztom
bár testvéremet,
érettük változom
bár fenevaddá,
sárkányoknál vadabbá!
Legjobb barátom
vérét díjra beváltom,
ráduplázok erejére,
eszére, becsületére!

Mégis, ne átkozz
megbolondult imagép,
te sírj, kiáltozd
a lelkes csókok ízét,
az alkony tüzét,
amit vesztettél
nemcsak a tiéd!

Csak ne utálkozz,
egyedül te ne utálkozz!
Vasércből a veleje -
csorduljon szereteted,
föld mélyén feketedett
szavak veled szólnak -
áradjon ki kifáradt
vérünkből az utálat!”

Hajnali ballagás

Adjátok nekem,
adjátok vissza nekem
a hajnal-okozta mámort,
a könnyű szívvel
ballagó hajnali tábort.

Megyek a dértől-dercés úton,
távol a bútól.
Fagytüskék égnek ereimben.
Hajnal van, s fájhat minden,
csak a szívem nem.

Ti deszkapallók,
a szürke sárból kiaranylók,
életen átringó hidak,
ha rátoklelek,
a könnyű győzelem gyönyöre itat.

Gyönyörű,
bármit mondjatok, most a gond is gyönyörű,
a lélek hús földje felett
tüzijáték, mit jajlehelet
fűjt ki, didergő tűzpalota.

Öt érzésem de friss még,
csudáikat rávésték
sárgöröngyök és paloták,
- úgy lépj elém jelen világ:
most a csoda a mérték.

Csoda vagy te is, ballagó,
angyalhajadra hull a hó,
s nem is vagy tán jelen,
nem segítesz ha elesem
te sem, de senki sem.

Halálom se legyen más;
borzongó hajnali ballagás,
csodák és alvó idegek.
Halál zajtalan angyalai,
hajnalban vigyetek.

Angyalok strandja

Állok, zömök karácsonyfa,
szívem fölé hó-csillag száll,
bő bundámon hó-sivatag,
istenem, de behavasztál!

Szempillámon könnyű csengők,
hajszálaim fagyos gyertyák,
levegőbe-borzolódva
a ropogó eget tartják.

Fagyott, ezüst talpon lépek,
a hó-utat felkapálom.
Mennyei bőrben ki nem fér,
ember-nyomokra vadásszon.

Boldogok kik itt futottak,
bár kihúlt nyomukra lelnék,
már kigyúlt a nyár vigalma,
már ölel a drága vendég.

A dobogó angyalnyájak,
a dobogó angyalnyájak
itt a földön és szívemben
mintha térdrehullanának!

Zsíroskenyér az ebédjük,
nincs egyebük csak a holnap,
testükön az elorzott nap
fényküllői bujdokolnak.

Ingyen úsznak és hevülnek,
fény-dárdás szemmel szeretnek,
lábuk alatt barna kölykök
meztelenül hemperegnek.

Trikójuk mint fény-bordákra
ráfestett tenyérszíj dzsungel:
sárga-csíkös karcsú tigris,
pálmafák zöld fürgeteggel.

Kék vásznon a mell-középen
megfeszült, mosolygó Éva,
vérszín almát tart kezében,
talpa alatt Hold karéja.

Ím a végső hódolatra
térdepelnek a szívenlőtt
nap előtt a tűzimádók,
csatolni a szíj-cipellőt.

A dobogó angyalnyájak
a dobogó angyalnyájak
itt a földön és szívemben
mintha térdrehullanának!

Itt laknak, s míg apjuk, dédjük
titkos lábnyomán tipornak,
szem-ernyőzve innen nézik
tornyait a babylonnak.

Útjait, mint óceáni
sávokat, temérdek bálnák:
lomha mélykék autóbuszok
ezüst-homlokokkal szántják.

Ring a szörnyeteg-gyomorban
zsúfolt ősvilág, benyelt nép.
Pára sűrűdik, lapulnak
kis, kötőtűs cekkerecskék.

Alma-mellek tolakodnak,
lökődésben térd üt rózsát.
Testből-testbe vándorolnak
tűzfejű elektron-csordák.

Szeplősre-lesült anyácskák
gyerekkel s virággal ülnek,
hőségtől az akácimbók
kinyílnak s termékenyülnek.

A világváros fölérez,
csápjain csillangó-bolyok:
zöld, vörös, arany reklámok,
aranyfogú ujság forog.

Suhognak a forró szoknyák,
sötét taxik dudája rí,
terjednek a szívárványos
olaj síma szőnyegek.

Meggyleveles forr. Duzzadt szívek
a fullasztó éjszakában
bukdácsolnak föl-le, föl-le,
haloványodnak csodásan.

Gáz sivít: valaki meghal.
Gyászinduló s harmonika.
Buda hegyei nyüzsögnek,
a tipródás is muzsika.

Föltúrnám a nagy világbolyt,
ha nem tudnám: édesebben
hív az élet e partmenti
szegényes angyal-negyedben.

Ha akarom: itt a központ,
föld-közép, földön föld-csillag.
Föld alatt futó gyökérből -
fénypaloták innen nyúlnak.

De itt alszik már az élet,
csak lábnyomait ha látom.
A lét ingyen csengettyűi
meghaltak e délutánon...

Legel, körme holdakat lép,
a szegények tehénkéje.
Egyszerre a homlokából
két sudár csont nő az égbe.

Kék agancsfa, terebélyes,
az égsátort elborítja,
gidák és azok gidái
ott kinőnek rajta ringva.

A dobogó angyalnyájak
a dobogó angyalnyájak
itt a földön és szívemben
mintha térdrehullanának!

Szemük fehér, kerek csillag.
Ring a csillagfa derengve.
Hull, hull az égi tejzáró
a szomjazó emberekre.

PÁVA A TÚZFALON

Esti dal

*Ki ad nekem vacsorát?
Fülelnek, míg ballagok,
enej-denej-denejde,
felziháló csillagok.*

*Bánatot, ó érc-idő,
tudom, sokan aratnak,
enej-denej-denejde,
búm van elég magamnak.*

Zúg a rozs

Zúg a rozs kék tajtékkal,
fogolynaszádok eveznek.
Érett gyémánt-vonóval
szigorú tücskök neszeznek.

Zúg az emlék untalan,
irigy halotthad benne kél.
Minden halott: ellenség,
ezért kiáltok életért.

Kikötő: halál előtt
fényes kitérő ez a nyár.
Boldog, mert tudatlanul
érik a kék gabonaszál.

Margit, füstölsz, mormolod:
nem nyugtat el az értelem.
Rozs ring: holnapi dalod,
s messziről int a szerelem.

Most búcsúzom az ifjúságtól

Ájtatos madár fűtyül,
barbár jóság minden hangjegy.
Jön a tavasz, tündököl,
csókoltat, de mégis elmegy.

Négy fogacskám elhagyott
s az ifjúság bölcs varázsa,
ó négy márvány lilium,
négy világtáj pusztulása.

Bánatos virág-szivem
fekete almát kuporgat.
A cigányos alázat
tündér álmainra forrad.

Ígéret kertje

Tüzes margaréta
lengedez hosszan, kéjjel.
Családok, vert világok
róla álmodni éjjel.

Villamos, arany vad,
sárkány-dereka csörren,
tükör a sáfrány-ablak,
benne a kert ring zölden.

Füves köldökéből
felnőtt fekete-meggyfa,
sorsodat kis gallyal
főlkapja, csillogtatja.

Kikötő

Kátrányos derekú uszály
e kikötőben megpihen,
minden árbóc: égő kard,
minden kötélcsomó: szívem.

Minden vérerem ideköt.
Szórakozik velem szilaj
emlékezet: energia
a daru síró láncával.

Emlék a jövődőről

Tükre az én gumicsizmám,
mészből ezüst érmet vet rám,
világít helybeli eleganciámon.
Márványos kavicsa a virágom.

Ő a szilárd e visszas földön,
s régi dolgaimnak nem lesz börtön:
üveggolyóm is mennyé tárul,
belőle örök szívárvány hull.

Egy kiskutya, bújócska-társam,
keres a fényben, hő-omlásban,
a teljes nyárban, lét medrében,
szívárvány alatt üget szerényen.

Rózsaág

Ó lefüledt ég alatt
szunnyadó világ!
Hogy kapirgál szíveden
a vadrózsaág!

Súlyos kőnek hűvösén,
vasnak vánkosán
reng a lét - a rózság
sírdogál csupán.

Végrendelet

Ki porból lettem s porrá válok
halálra gyógyszert nem találok.
Síromra kérek szép virágot,
életet, s mindent eltestálok.

Szívemet kössék rongylabdába,
játzó kicsikék vigalmára.
Nem fáj kedvesek rúgására,
beröpül majd a boldogságba.

Hamvamat lábbal-hordott pornak,
szőnyeg-poroló jóasszonynak
ajánlom - vígabb hajnalokon
lebegő, piros porsátornak.

Tavas

Pesten az emeleten
fészkel a nappali hold,
önmagát nézegeti,
valaki belékarolt - -

Vigyázz, vigyázz, rád is
eljön a veszedelem:
rádnézhet a szerelem
gyöngéden s félelmesen.

Este a Mátrában

Tücsökhegedű, álmatag,
szól a sötétkék fák alatt.
Világos ablakomra jár
s koppan a tündér vagy bogár.

Amit belémvert ostoba
erők faragott ostora,
kiűzi tündér üzenet,
kitárom néki szívemet.

Világ szívére helyezem
csókomat, s szádra, kedvesem.
Piruló, hűvös bort igyál!
A borzalom, nézd, szundikál.

Nyár, napfény

A boldogság súlyos aranyban,
vértesen vonúl,
megcsörren a kukorica tőle,
haja fodorúl.

Lég sínein, mennyei úton
fehér géprajok,
dorombol vakító mellük,
árnyuk is ragyog.

Ily sugárzó lesz-e a végső
látomás? s a rét?
Vagy nem látom forró fényét
csak rettenetét?

A nádas ígézése

Hínarával, sarával
nem jön utánam,
elküldött a világra
s visszakivánom,
gőztükrében forognék -
szép fehér holdban!
A mocsári házban én
királynő voltam.

Volt fiatal szerető
s parókás vénlány,
s boszorkányos barátnő,
s vagány és bárány,
bezizegett a mocsár,
a hold berémlett,
két orcámra színezüst
talpakkal lépett.

Nyúlketrecek zörögtek,
róka vonított,
vakond-halmok mozdultak,
tündöklő sírok,
hallottuk hogy a vonat
sikongva elmegy,
s álmodtunk egy világot
- milyen volt? mindegy!

Veres levél-késekkel
fölkel a nádas,
mint a tiszta hideg éj,
már csont-száraz,
veszni innen indultam,
s nevemben győztök
arany nádi-jogarasok,
fellengzősök.

Madár sikolt

Madár sikolt a lombokon,
zizegő ébenkordonon,
mint akit látomás vadít,
villantja éles szárnyait.

Ki ő, ki ő - kiált, kiált,
valaki, örült, erre járt,
a Hold havára mocskított,
véremből valaki ivott -

Ki ő, ki ez a fenevad
hogy megtagadjam magamat,
hogy emberségem sátora
bomoljon s fusson tábora?

Kié legyen az élet

*A kettőből kinőtt két kápolna-virág
az oltár tetején összekapcsolódtak.*

Kádár Kata

Éjben, zuhogó-üstökű éjben
egyszerre fölíjed az ember,
s míg áldja a sorsot a döbbenetért,
érzi, megtelik fönséges szerelemmel.
Mert rohan az idő, rátípor,
recseg a tüdő, meginog a gerinc, elborul a lélek.
Lerombolt szerveim sikonganak, vadulnak,
érzékeim roppanva kimúlnak.
Mégis imádlak, élet.

Játszom a mennyben, -
tüzes kehelyben.
Nagy hitek előtt alázkodtam
mégis megcsaltak engem,
fiatalságomat megforgatták
górcsőben, vizsgáló szennyben -
de föld, idő, tér és ember
mégis szeretett engem.
Játszik a szív,
szólna, de mit?
Kinek szájával
szólnak a sóval-izzadó földek,
s ismét a villogó zöldek,
gázlángok, narancs-ibolya lángok,
külvárosi, szürkült virágok
szólnak belőlem -
szeretve vagyok az időben.

Ilyen megáldott szerelemben
mért kell nekem hulláktól leveretnem?
Mért kell - -
végül is, miért kell vezekelnem?
Idegen vagyok-e én, idegen-e,
aki nem érzi vissza gyerek-talpa alá
az itthoni kövezetet,
maga alá a villamos-ütközőt,
aki rubint-kórót nem itt szakított - -
mért vagyok én itt kitaszított?

Tündöklő augusztus-éjeken nem én szerettem-e
sziporkázó töltés mellett, dupla csillaghullásban?
Ki evett itt gyöngykásás krumplit,
bánatot harapva hozzá?
Kicsoda bűvölne engem itt rosszá?
Hát amit az én édesemnek adok,
ki mondja a mézre hogy méreg?
Kié legyen az élet?

Íme fölkelek,
íme, sóhajtva elmegyek.
Idegen jóléttől borzadok,
halálig szegényes jegykendőt hordozok.
Kongóban megfagyok,
Alpeseken könnyekké olvadok.
Jaj, jeges a gitárok húrja Braziliában,
szomorúak a csodák minden világban,
fanyar-izűek a latin Vénusz ligetei, erdei, -
jaj de szomorú Sátán jött engemet megkísérteni.
Fölvitt a Sátán az öröm csúcsaira - nem bírt velem,
nem mondtam se igent, se nemet,
megtartott az én képzeletem.
Füleim mellett zendült bűvös
lélekharang,
tulipán-harang,
arról álmodok,
oldalt fülelek, bár megveretek
majd belehalok,
- a föld az istené, a ló az ebeké -
az én jegyesemhez hajtanak a bajok.

Ne méltass figyelemre, én nem átkozódom,
én már meghaltam.
Temetve vagyok az én jegyesemmel közeli
sírhantban.
Az ő sírja cifra-virágos,
megölték, s teszük mintha élne.
Az én sírom mind e zajos világ,
halott vagyok már élve.
Én tudom, az én szerelmesem, az élet
még megölel engem,
havas húsából csoda-virág kisajdul,
s álmomat: virágot, megölel engem.
Én halott leszek, én nem érzem az öröm kékjét,
nem érzem a gyalázat kínját: -
ölelkezünk, de szerelmünket
még a halálban, ott is leszakítják.

Apály

Itt az iszapos folyamágó,
itthagyt, moszatos gyöngyházak,
végekbe bezárult paloták,
kelyhükből kirohadt az élet,
csak a tündöklő falak őrzik
a végső tündér lebegését
s a fölséges víz moraját -
hajók és hullák országútján
mulandó lábbal ballagok.

Hazatérés

Pengő, jégszínű műutak,
jégkék traverzek, fémrudak,
hideg, vas-szagú képletek
várnak a nyári éj alatt.

Üdvözlég, földi tisztaság,
te boldogtalan boldogság,
s kinek tengődni nem elég:
üdvözlég, léten-inneni lét!

A harmatos vas fölsajog,
a téglák könnyesen ragyog,
a tengő lélek otthona
kúszik lábamhoz, mint haza.

Fej vagy írás

Mint gázláng lila az ég,
az utak már feketék, -
a gyerekek mint a mák
a széles Balkán-uccát
belepik, betemetik.

Közöttük lengetegen
nagy lányok suhognak el,
a hangjuk mélyhegedű,
a hajuk remegefű,
s áraszt vad kölniszagot.

Meggyleveles illatozik,
verejték harmatozik,
mikor szél kerekedik
minden elkeveredik -
szagoktól gyorsul a vér.

Gyilkos árammal táplált
angyalok: uccalámpák,
körükben minden fehér,
csillog a zsiroskenyér,
nikkelpénz villog, csörög -

A csüggedt alvónak e
pénzcsörgés arany-zene.
Kimosott inge libeg
mint az élő test hideg
fölébredt kísértete.

Becsüljete meg

Ne rakjatok rám rendjelet,
kaján koszorút, kerteket.
Becsüljete meg egy kicsit
mielőtt végképp elmegyek.

A fák veresben ringanak,
karjaim ágak, izzanak,
akasszatok rám hús ruhát,
egy símogatást legalább.

Ó, sírni vagy nevetni kell,
de áhítattal túrni el,
ha a pokoltornác alól
egy-egy lélek fölénekel.

Ordas

Foggal, villogóval, ki dús:
tépi a létet, mind övé
mit vaksi vonzás, vak nyomás,
kerengés sajtolt együvé.
S hogy értelmetlen éhezés
tanított ölni, nem titok:
bolond volt aki engemet
a földre rászabadított.

Ettem szerelmet, gondokat,
vágyat, lobbantót, leverőt,
görögtüzet, villámcsapást,
csillagokat és temetőt,

zokogó-nehéz muzsikát,
táncot: forgósat, édeset,
szíveket, pöffedt büntanyát -
így lettem mindig éhesebb.

Intelem

Szép szilaj halandó,
istenekre valló,
milyen rettenettől
s mivé búvölődöl?

Szíved a hatalmad,
orvosként kihallgat
félelmet a dacból,
s dacból diadalmat.

Nevettek engem sokért

Nevettek engem sokért:
bolond ékességekért,
nyakamba tejútnak fűzött
olcsó üveggyöngysorért.

Kincset: fekete földet
óh ember, minek gyűjtesz,
amikor engem: bárány-
felhőt, melledre tűzhetsz.

Fejedet égre-szegve
nem akarsz vándorolni,
elhagynak majd a mezők,
így fogsz te szétomolni.

A betemetett nádas

Légy velem a pusztaságban.
Jőjj, hogy ígét öltson a test,
én szerelmes sokaságom,
íme szép vagy s rettenetes.

Szél rajong a zászlós zöldben,
liliomos ingoványon,
szél a széles városszálen,
sokaságon és magányon.

Körben csücsül a külváros,
játékházak játszadoznak,
szerelmünket hogy övezné
a füstszag, a liliomszag.

És megláttak az őrizők,
ott megragadának engem,
de te engem megtagadtál,
elfutottál én szerelmem.

Én pedig megostorozlak
mert ingó vagy és esendő,
mert neked is örökséged
a jogaras virág-erdő!

Légy velem a pusztaságban,
jőjj hogy ígét öltson a test,
én szerelmes sokaságom,
íme szép vagy s rettenetes.

Térdepelj le énelőttem:
dohányozom és könnyezek,
bocsásd rám boldogságodat,
bocsásd rám szenvedésedet.

Legeltess a liliomban.
Lélekvesztő kondér holdja
villog az éj hadi-útján,
ne légy rabja, se heroldja.

Bokáig a fakabátban
pásztorol majd az enyészet,
négy világtáj hallgat rólad,
négy világtáj kúszik érted.

Megkötnék téged a vágyban,
patyolaton és parázsban.
Megvesznek téged a fényben,
árulnak téged az árnyban!

Szél rajong a zászlós zöldben,
liliomos ingoványon,
szél a széles városszálen,
sokaságon és magányon.

Fülem mögé papírforgót,
szívem fölé tűzz hatalmat:
rejtőzvéen a zengő sásban
vagyok rejtő birodalmad.

Ne komázz a teliholddal:
csupa jelszó, csupa lányom.
De töretlen, betöretlen
az én csöndes ragyogásom.

Lelked vagyok, a tilalmas,
tiltott almadban az Éden.
Tükrödből is én tűnődlek
halhatatlan tűzkerékben.

Térdepelj le énelőttem:
dohányozom és könnyezek,
bocsásd rám boldogságodat,
bocsásd rám szenvedésedet.

Most ülök, várok

Én, Szécsi Margit,
szerelmese csóknak és bornak,
egy nap az álmok földjére léptem,
hol gyönyör s éhség
egyetlen sóhajba forrad.

Most ülök, várok.

Szerelem büntet:
játék-kardomat mert lebocsátottam
érted, jaj lápon villó kikötő.
Világok úsznak
a sóhaj-szürke habban.

Most ülök, várok.

Ősi fény alatt

Isten-mélyű vermek
nem riasztanak,
lépkedek az éjféli
ábrái alatt.
Hull, hull, hull
fentről ősi fény,
morzsáit a végtelennek
küldi kételkedő szívemnek
éj, éj, éj.
Égi-bendők kordulása,
ember úrhöz-fordulása,
hatalomtól
szigorú elzordulása
egy halált megér?
Borától ki délben
elszakított,
szeme csukva, szürcsöl
elsírt harmatot.
Fáj, fáj, fáj,
bár a menny alatt
dolgaink mint kisdedek
véznán játszanak,
hánykolódó csillagokról
meg se látszanak.

Körülötted bolyongok

*Belső zsebedbe bújva
lehetne élni szépen
dobogós boldogságban
halálig szívverésben.*

Fohász

Jaj nem én - te hogy vagy?
én nem is vagyok,
jégvirágos kocsmajtó
rózsája vagyok.
A pokol végső körében
jégbefagyva, jégbefagyva
vágyom megváltásba-illő
karjaidra, karjaidra.
Tüzes száj a szesz,
számra rátapad,
elfojtja az érted-fogant
imádságokat.

Az elveszett Éden

Fejemnél sötét az ég,
tenyered fényes udvara
szívemre illenék.
A te hajadat,
szálanként öszülő aranyat
csókoltam,
de te megteltél bánattal.
Hallod-e, hallod-e az Úr Angyalát?
Megállt felettünk,
zokog, mert szomorúak lettünk.
Ó ne ess kétségbe,
rajtunk még a szabadság szépsége,
gondold meg: ki vagy, ki voltál,
emlékezz: violák gőz-lelke
kering a homályos holdnál,
emlékezz: ébredt az ember,
kinyújtott tenyerén látta a napot,
hajnalba-nyújtott lábujja között
viola illatozott.

Kocsma a Keletinél

Lásd, minden gyilkos: koma volt,
míg roppanó bordádon táncolt.
Keresd fel rettentő barátod,
a kisemmizett matadort.

Ülj mellé, míg a szeszt nyeli,
s kezével a füstöt kavarja.
Nem fúj arcodba készakarva,
csak a kénytelent ismeri.

Zengőn - ó, hogy dalol a rongy! -
egy-egy szoknya térdedig csattan.
Arc-forradások nagy csapatban
varjúszárnyaid, mind borong.

Félelmetes szerelem

Félelmetes szerelem,
öt évig, krumplin kenyéren!
Tündöklő márvány-fehéren
ültünk, s néztük a mozit.

Mámor vállal, magány vall
magáénak úgy mint régen.
Kőre-karcolt bálványképem,
kémlelj rendületlenül.

Írjál engem az égre,
írjál korhadt kapuk fölé,
hogymagamat el ne vétsem:
jó volna hazaérni.

Te vagy a nappali hold,
te vagy minden lehetetlen.
Vaskos, mérleges kezeden
meg-megsüllyed bánatom.

Dalomat veszik

Dalomat veszik
dalomat adják,
énnekem hagyják
mindennek alját.

Gyér híren tengék:
fanyar gyümölcsön.
Megvető jóság -
zizeg a kölcsön.

Éjfél, Pest

Ékes égboltot
álomban se nézhetek:
súlyos falakhoz
idomultál, képzelet.

Elzárt éjszaka,
pénztelen csilló remény,
pénzért-nevetés.
Csak az ének az enyém.

Mi vagyunk a jégvirág-ikrek

Látod, csillagzó, ékes sebekben
tündököl a kociút, jéglemezeken képmásod retten,
olyan szép, olyan fiatal, nem is illik e korhoz,
tündér-ezüstöt cinkeszárny-füleid fölött cirmosan hordoz,
édesem, édesem, a hideg pirosra csipked,
pirosan őriz, mint napos ablakban a jégvirág-ikret.
Dúdolva, dalolva beporoz a hófuvás, lerázod, elmégy
dúdolva, dalolva - s én súgom: mindig ilyen légy,
mert toroznak majd fölöttünk a romlás hajnalai,
s oly üzöttek leszünk mi: nem is lehet azt elmondani.

Csillogón a hóban,
hószinű, lágy nappalokban,
páfrányosan hajló
jégvirággá bomladoztam.

Kezem, lábom jég lett,
meg se vádolhatna senki,
hogyan valami tiltott
álmot vágnék felkeresni.

A télben, a zord-ölü hóban
valami rejtelmes erő-felkorbácsoló van,
előle nem lehet megmenekedni:
ilyenkor kell leginkább szeretni, csókokat vetni.
Fagyott madártól, ágyúként durrogó fáktól a szellem
csöndje megdördül halálos ijedelembe:
bizony zokogva élünk, de élünk - boldog íramra
akár te ragadj dübörgő szamba ó szamba - -

válj bíbor csókká
élet, az én ínyemben,
jöjjetek évek
miket még nem ízleltem!

Dörmögő lángok,
falon árnyék-kisnyulak -
piríts ki engem
tűz, sugárzó indulat!

Ha kés, ha koporsó
havas útra tétetett,
te küzdj meg értünk,
isten-lángú képzelet!

Fiatal éveimmel

Fiatal éveimmel megöregülve,
véreimből-kiszívott hiteket igen keserülve

kitapasztaltam, kitudtam én,
hogy a kövesülő szívnek fáj a remény.

Mégis az élet előtt ajtót nyitok,
látomással vagy késsel: nem lesz titok.

Tűzben is megindul a képzelet...
Rendezgetem eljövendő perceimet.

Így is lehet élni

Angyalom, a pálmafák
bús, buzgó nedvekkkel,
levelekkel, sebekkel
kizokognak a földből.

Amit neked adhatnék
víg öröm, elpereg,
nincstelen éveink
napjaira fonódik.

Vas-satuba belefogott
halálom, életem,
istenem, istenem,
látod, így is lehet élni.

Vonzás

Nagy Lászlónak

Kellessz a kárhozathoz,
az üdvösséghez,
kellessz hangnak a némák
körményéhez.

Rozzant kocsmái székek,
üvegek, képek,
részeg seregek - minden
megindul érted.

Vonzod az éhes létet,
lénnyed a póráz.
Üdvösségre ki gondol:
szavadra pályáz.

Minden égbeli ércző
melleden villan,
fordul, énekre-lobban
félelmes kínban.

Ó majd kitűz az ország,
kénytelen vállal,
bajban elhenceg véled:
sajgó virággal.

Születtem

Születtem: arany sapka volt
a fejemen.
Gondoltam: előttem leveszem.

Átok

A százágú cigányátok
korbácsolja azt a senkit,
aki az én énekemhez
hazug kíséretet pendít.

Lakomázzon rohadt répát,
gazdag asztalától féljen.
Kés élet érezze hátán
a legszebb szerelmes éjen.

Higgyen pénzért, kénytelenből.
Amit keres, ne költse el.
Gonoszokért verekedjen.
Akiben hisz: az kösse fel.

A százágú cigányátok
korbácsolja azt a senkit,
ki a sorshoz: végzetünkhöz
hazug kíséretet pendít.

Sanzon

Úgy kerestem én az igét,
mint aki forgószélbe lép,
s míg kínban-kéjben hánytorg,
mit bánja: rálelnék-e még - -

Fekete bársony a sötét,
életem elszállt mint az ég,
dereng hamvakkal homlokom,
kioltott hittel álmodom.

De hogy ilyen nyomorúság
szólni, ilyen szomorúság,
ha csak megálmodtam volna,
bármi inkább lettem volna.

Lettem volna csöpp ősanya,
kölykek tej-teli korsaja,
sötét kuckóban tiszta nap,
- vagy csak szopnának ős-fiak.

Vállam noha füstös volna,
kék palásttal domborodna.
Testem a vézna motolla
drágalátos bárány volna.

Jaj, hogy engem kiárulnak,
szívemre redves pénzt raknak,
terméketlenné fogdosnak -
kit vadásznak, jobb a vadnak.

Fekete bársony a sötét,
életem elszállt mint az ég,
dereng hamvakkal homlokom,
kioltott hittel álmodom.

Hármat harangoznak

Fém-koponyákból mint az aranyfüst, zengve kiestél,
ébenfa-mellekről lemaradtál,
szerelmes vállakról, csörgő bojt, leszakadtál.
Fölkelnek az évek,
ledőlnek az évek,
szőlőfeketén, illatosan a hajdani éjek - -
ki állt ott, aranyba-öntve,
sátoros hordák vadízú száját megörökölve?
A sárkány-tarajú villám kinek a lába alá görnyedt?
Gyöngy-kupolás sátorod alá istenek hordták a földet.
Hosszú ezüst körmeid az éjből villannak-e?
Melleden a kisdéd, a rubint küllő, világít-e?
Bűneiddel cifrálkodol-e mint a festett szobor?
Feltámadol-e valamikor?

Én olyan vagyok,
én olyan vagyok,
én a futásban, én a jóságban lemaradok.
Ropog a fény
a száraz homokon, porban fürdő mikróbákon,
kóró kakas-tollazatán - - ott lakom én.
Eljön a tél,
eljön a nyár,
disznó-szagú külvárosban szívemen áll
jegével a tél,
porával a nyár.

Fiúk, fácán-tarka inges, nikotintól néger-körmös,
lakkos-hajú gavallérok körül nem donognak már.
Ó, ti forogni-tanultak, zsíros helyen gazdagultak,
előttem rég-leborultak - - engemet a nyomorúltat
láttatok-e már?

Mikor villamosra várok, szinte az időből kiesve,
önmagam búsult bálványa, tisztelten büdös szeméttől,
kezemben csúfos bőség-szatyorral - szederjes krumpli
hámozó kezemre vár.

Jaj, milyen árva vagyok!

Jaj, milyen árva vagyok!

Szenvedélyemből igaz kést nem alkothatok,
hulló hajamból feszes gúzst, derekakra-csavarodót,
hosszú sóhajomból ostort nem sodorhatok.
Halóporomba lelkestől sírva roskadok.

Ó féljetek, örvendjetek:
ki porból lett: beszél a por!
Szétomlott, hegytalpú daruk
emelték őt valamikor.
Arca sírig alázatos,

hatalmát mégis megleli:
feje fölött, a menny alatt
letördelt rózsák lelkei.
Olyan csöpp: meg nem mérhető,
nincs árfolyama, villogó.
Szelíden adja meg magát,
s ki őt rúgja: por-rugdaló.
Közönye meg nem gyujtható,
nem kér, nem átkoz, nem remeg,
világok reccsenő telén
gyalázatáról nem tehet.
De akit elfed, az a kép
fedve van, bár sikálja haj,
Magdolna ló-sörénye csak
játsszék az Ur lábaival - -
Élet közönye, szent közöny!
Tündökölj árva síromon!
Ha az üdvösség becsstelen,
por legyek: de isteni por.

Rumba, kereszttel és hegedűvel

Jegenye ucca, Fertő ucca, Bihari ucca, Balkán ucca,
Jóság ucca, könyörület ucca, csörgő-dobos bánat ucca.

Mély havakból ím kilából ifjúságom Dél-keresztje,
kis figárok, gyárilányok támogatják zengedezve.

Még ugyanaz a hegedű, de idegen hevekben ég,
Ha nem volnék megfeszítve, hihetném: idegen vidék.

Vadonatúj itt a bánat, tavalyi könnyet nem vállal.
Új a kor, a szenny, a csók is, mérhető csak önmagával.

Új csapástól, aki eldől, meg se ismered, ha fölkel,
új dübörgés teljessége mérhető csak teljes csönddel.

Hernyó-dereku harmonika, bronzfillér-hangu tambura -
így muzsikál az életért az élet eltitkolt ura.

Dől Mária vikszos haja, lomha arcán állati bú,
Göndör fiuk pávás inge kölni-szagú, halál-szagú.

Még ugyanaz a hegedű, de idegen hevekben ég.
Ha nem volnék megfeszítve, hihetném: idegen vidék.

Siratóének

Én, cingár lélek
kit kihordoz minden ág,
áttetsző sárkány,
mennyből csak színnel kivált,
csöpp királyasszony,
ütközőn-alvó gyerek,
apró fabálvány:

már elégek, elmegyek.
Elhagyom Pestet:
nem lát többet a bálban
tüzes virággal,
sárga selyemruhában.
Vadmadár-hangom
már szívéig nem sikolt,
ostobasága
engemet eltékozolt.

Szárnyakon fekszem

Erő és szépség elhagyott,
fehér ágy elszív engem -
én édesem, én édesem
ne hagyj meghalni engem,
míg öt világrész illata
csábít világgámennem -
űzd el a gyalog-madarat
ki elkaparna engem!

A henteskutya kicsinyel
cingár falatját: engem -
a teljes élet összegyúrt
dögöt és lángot: engem.
Mosdass, ölelj, ne félj, ne félj,
mert el nem érnek engem,
fekvén is fekszem szárnyakon:
isten szállat föl engem.

Ó, szomorúság földjei

Ó, szomorúság földjei,
vérben, füstben, nehéz aranyban,
maradtok-e örökre rajtam,
tagadtalak-e végső bajban?
Fekete úrben földgolyó,
haldoklók lázas látomása,
rettenetes hogy elvadult -
rettentőbb kihullni belőle.
Érc-kezeim homokká törve,
elprédált lét, úgy fogtalak,
s tudtam: rózsákat ölelek
elfájdult színetek alatt
ó, szomorúság földjei,
vérben, füstben, nehéz aranyban.

Utolsó évszak

Kezemben kék citerával
állok, soványan,
lobogó szalagjaim lohadnak,
tűnnek kopottnak.
Kövülő, súlyos muzsikám:
kő-bástyám, imám
füstölgő várost rejteget,
koravén kerteket.
Szellős-kabátos vándorok
fázósan járnak ott,
hajolnak olykor lángért:
alvadt virágért,
s elpereg a piros lélek,
oldódik, réved...
Ködben a hajó tútol:
messzire tévedt...

Tersánszky köszöntése

Seregestől futamodom:
új vágyaim hajszott vadak,
zimankóban ereszkedünk
örökzöld bokraid közé.

Egy nagy, pogány templomkertbe -
színes üveg a templomablak
s ropog az öreg orgona
karácsony éjszakán.

Ki-bejárnak a népek ott,
zsebükben a dohány, meleg bor,
jó kis nőekkel koccintanak
a Jézus egészségire.

Apám, ez se a jóvilág,
de szegények öröme: édes.
Legalább sírós vígságában
hagyják békében a szegényt.

Táncos lábodnál kushadok -
kinek volt szíve marni engem?
Most ordasaimat elűzik
a citerák pengései.

Páva a tűzfalon

Csodálatossá formált az élet,
az én nagyuram.
Mert mint a kő s mint az élettelen rög,
úgy születtem én csakugyan.
Mert az anyaméhéből kijövet
nem vágytam vala sírni.
Úgy kellett felnőttre-méretezett
pofonokkal életre-bírní.
És fölvette a faragó-fejszét a sors,
illesztette vállaimra,
s ami addig volt hold-szerű kő:
csupa tűz lett és szikra,
csupa inda, buja halál és élet,
csupa tündöklés, vétek,
és az én lelkem a Mindenség lelke,
és az én tagjaim mint a tiétek.

A TROMBITÁKAT ÖSSZESÖPRIK

Úgy néztem

*Úgy néztem magamra mindig,
ahogy csodára nézni illik,
csodára, az ember fiára,
kezeire, nyírott hajára.*

Június

Kéjnek, robotnak
mennydörgő palotája,
méhektől roskadó hársfa!

Megszimatolja az élet
az ő tornyait,
s hódolni hadakat,
súlyos arany-rajokat
odaparancsol.

Meg se moccanunk:
eljön hozzánk az élet,
meg se moccanunk:
eljön hozzánk a halál,
sorsunk betelik
erős illattal,
muzsikával - férgekkel.

Kéjnek, robotnak
mennydörgő palotája,
méhektől roskadó hársfa!

Mit akartam

Mit akartam én itt magammal,
gyöngéd bohóckodásaimmal.

Sok pénzt kellett volna keresni.
Olykor megpróbáltam szeretni.

S volt szívemre-szorított késem:
a kockázat volt fényűzésem.

Jaj

Jaj szegény vagy, szegény én is,
jaj szeressük egymást mégis!
Jobban bírom én magamban
mint a véren-vett vagyonban.

Kelj fel

Ha az ég tüzes ökle
ébreszt nem-emberi gyönyörökre,
s álmaid fényes hordája
még ott él füleidben dübörögve:

Kelj fel, kenyérkeresetre.
Elzuhant, mámoros emlékekre
füttyülj, füttyülj az édenkertre,
tigrisfoggal neved az emberekre.

Nyírd le fekete frizurádat,
hagyd ott a babádat, a babádat,
kopjon le arcodról a kölni,
tömött bábun tanulj meg öldökölni.

Rettentő fényben éltem,
szózat volt lassú lélegzésem.
Fut világgá, világgá
számban összegyűjtött édességem.

Körforgás

Én tudom hogy elvetél
minden fájdalom
április ha orgonál
a domboldalon
Mint halálra-szánt bika
virággal-födött
fehér virág-ködökben
fut a bódult föld
nem iszom bort a szagok
részeg hajnalán
szívem féreg vagy madár
vígad ostobán
ó a fák
ó a fák
gőzt és habot zokogó
nyurga trombiták

fújják tüzes kerubok
forog a világ
száguldunk a félelmetes
boldogság iránt

Csak sugárral

Az ember lecsúszásában a kapkodás
a legfélelmesebb.
A tavalyi fakéreg alázatosan
lepördül mint testről a seb.
Gyökereket, szikrázó ereket a vén fa
korával elszántan kiolt,
lombjait emeli még az ifju mennyre,
végső, sárguló mosolyt.
Ó lenne, bár lenne oly komor köntös,
fenséges egyenruha,
hogy vas redői elbonganák
helyettem: nem küzdök soha,
nem dőlök be az emberek ostoba
önáltatásának: kígyó-puhán
nem kúszok, nem vonaglok
tétlen-futó életem után,
megállok... Ti nők, ti nők, ha még
vállatok pompás-kerek,
gúnyból, pici-fullánku rosszindulatból
ti még nem értetek;
s vénülő nyanyák: úrhölgy-bakák,
kiket már meglegyint
az elmulás, kő-hideg szemem reátok
még irtózáttal tekint;
S hát ti, régi diákok,
pohosak, kopaszodók!
A hús-adó állás színe elé
csöndesen lelohadók!
Mi közötök, de mi közötök
a befuccsolthoz, aki
másoknak ragyogtatásával
óhajtott hódítani!
Isten kő-csillagai vernek,
barátaim egyre hiúbbak,
féltékeny nőcskék macerálnak,
rajongóim kimúlnak,
kezemből a munkát kivették,
- megállok egyenesen,
testem vizsgálom: nehogy halálom
gyatra közlésvány legyen.

Dehát olyan szégyen szegényen érkezni
a halál csúcsaira?
Ime, kiszállok vélt érdekeimből,
rajtam időtlen ruha,
elhagy a szalón-vérpadok
fordított tér-iszonya.
Még izom-szíjas, barna lábaim
elvisznek egy darabig,
de már addig e sok-bokru tüdő
csak tűzzel táplálkozik,
csak világossággal ez a köszem,
a szív csak énekkel él.
Szaglászó kutya nem leszek
gazdagok vermeinél.
Hajlongva is mindüket utáltam,
halkságom volt: gyűlölet,
kultúrárok csupa cafrang,
könnyező sírfelület.
Megkaptam ami kellett,
hadd legyek most már szabad,
hadd ünnepeljem nyíltan
rámtörő bukásomat.
Tisztább attól vagyok
amitől egyre szegényebb.
Mert nem én zuhanok,
hanem amit álmodtam: az élet.

Tavaszi

Habzik az erő az ereken
a tétlenség az idegekben.
Fel kell lökni, aki kikészül,
aki fiatalon megőszül,
aki alig hogy égre szállott,
akinek a szárnyai lángok,
s alig írt még az úri porba, -
verni kell vissza a nyomorba.

Mennyei fecskét

Mennyei fecskét,
etetsz-ítatsz ingyen.
Két éve semmi
keresetem nincsen.

Mikor az újhold sikoltott

Barátomhoz egykor kimásztam
az ablakon, a mézcsöppöktől
kécsillagos állványokon,
mikor az újhold sikoltott.
Illatozott a gyantás deszka.
A mészhegyek is lábrakeltek,
fehérizzású elefántok.
Meszes csillék mint óriás
bölcsők, billegtek a holdban
s tudtam hogy meg nem halhatok.
Ó ti gyönyörű mulatások,
ti ragyogó szerb citerások,
síríg peng hozzám húrotok.

Gyöngyvirág

Vesd fel ó vesd fel
gyöngyödet vesd fel
gyöngyvirág
hogy sápadjanak
elsápadjanak
tengerek gyöngyei
tengerek elsápadjanak!

Gyöngybe-vakulva
könnybe-vakulva
lássalak tejútnak
még nem született fiúknak
vesd fel ó vesd fel
gyöngyödet vesd fel
gyöngyvirág!

Ahol a töltés tündököl

Ahol a töltés tündököl kis, gyűrűs fehérkéivel,
a nagy fényességben szemetvakító virágaival,
kutyaszemű kamilláival ahol a töltés kanyarog,
a hőségben fehérizzású köveivel, síneivel,
ott kószáltam fiatalon, ledöntve a biciklimet.
Bejártam birodalmamat, derékig az ezüst gazokban,
zsályák lilultak, olajos talpfa alól kavicsot szedtem,
zoknimra zöld bogáncs tapadt, sok kis gömbölyű tuskédisznó,
hajamba raktam, s elgondoltam, milyen eszkimó lehetek.
Aztán rájöttem, hogy: vagyok, kezem-lábom döbbenve néztem,
hogy mozdulnak ha akarom, s hogy ők egyedül az enyémeek.
Soká álltam a síneken, kőfehéren a boldogságtól,
boldogan és közönyösen. S a világ elfogadott engem.

Maradtam volna senki

Maradtam volna otthon,
maradtam volna senki,
lennének jó haverjaim:
kártyázni, moziba menni!
A legegyszerűbb öröm is
elkerül.
Jobb a közönyösnek,
jobb az állatnak,
jobb, mint nekem reménytelenül.

Duna-part

Szeretek itt elülni este,
ahol a vízibusz tútol
hosszút, búsat, utolsót,
ahol a hűsebb vérű vének
sötét kabátban mendegélnek
mint lábrakelt koporsók.
Ha már nem tudok verekedni,
hozzájuk fogok öregedni.

Koporsóm fut

Mint majd magamra - nézek a
külváros anyókáira,
vékony nyakukon reszkető
fejük kis, fehér citera.
Fogadalmaimat elvetem,
rejtély eddigi életem,
nagy higgadt szárnyaim elől
koporsóm fut: a félelem.

Kóborak voltak

Kóborak voltak őseim,
kis, fehér cigánylovakon,
jártak csupa-tűz csontokon.
Fekete vállperecükön
nem sirt aranyos hegedű,
szájuk volt piros citera,
zenekar voltak egyedül,

a bőrös, sátoros szekér
vadszagú, guggolós színházuk,
s fõnn és körül a végtelen
puszta s a dõzsölõ világ,
ahol deres lélekkel is
pénzért komédiázni kell.

Gyanolszál

Gyanolszál, paripás pogány,
kegyetlen, tollazott nyilak
süvítése, íj-idegek
pengése, keselyű-sikoly,
vér s barnuló nyárfalevél
vad-édességű illata,
s vadság a hódolásban is;
Gyanolszál, angyal száll, fehér
tolla forró hõzivatar,
gyantás szál-fenyõk örökös
könnyeibe zárt új világ.

Este

Dohánya aranyos burka,
a teleírt kockás írka,
nyakszirtje alatt a párna
susogja hogy milyen árva.

Jaj, sziklába-ütött kése,
tülekvése, törekvése,
ezer útfélre-esése,
nehezen-megélhetése!

ÉN ISTENEM MIT CSINÁLJAK,
ELFUSSAK-E VAGY MEGÁLLJAK?
HA SZALADOK: FEJBELŐNEK
HA MEGÁLLOK: VASRAVERNEK.

Halottak ünnepén

Becsukódnak a fogsorok,
látomásaim mind leróva.
Virág-zablás a temető,
leszállt ködben glóriás bólya.

Hant és halom tűzben libeg,
gyerekek szőke haja söpri
a csont- és virággyarmatot.
Nekem is majd itt kell kikötni.

Mi is

Mi is csókoltunk és kigyúltunk,
de végül a rostán kihulltunk.

Tüzet vittünk tilalmas szánkban.
S vadásztak ránk az éjszakában.

Várom

Várom az isten ostorát,
sötét arcomra várom,
hogy megbosszulja bűnömet:
világlo ifjúságom.

Keserű igazságomért
kellett a fényben hálnom.
Majd meg se látják álmomat
nélküled, ifjúságom.

Ó gyönyörű

Ó gyönyörű, fehér séták,
kilóméterkő-staféták,
kik a fáklya-lázú testet
nyújtjátok a végtelennek.

A megöszült fűrészmalom
most tiszta ezüst nyugalom.
Havas tuskók a fal mellett
mint szelíd kosok, hevernek.

És havasak, lélek-tiszták
a fagyott égerfa-deszkák,
lüktetnek a cölöp-rácsot
koronázó hó-tojások.

Út és idő legyen áldott,
áldott mert ide varázsolt,
ide ahol gyerek voltam
s álmodtam a fűrészpörben.

Románc

*A kő-lepte temetőn,
nádas nyomtatott mellkasán
dobogásra fülelek:
ez te vagy, istenem, hazám!*

Két kezem

Két kezem ölel, mosogat, s mutat
hülyéknek fűgét, gyerekeknek árnyék-nyulat,
fejemre tízágú koronát, fájdalmasat.

Megyünk haza

Mint üllő, mint üvegharang,
csendül a jégkoloncos ág.
Nem is a földön ballagunk,
csillag-deres a frizurád.

Egy hársfaerdő bújt talán
tüdődbe s most forrón kiszáll,
körülfog gőze, jószaga.
Megyünk haza, megyünk haza.

Keserű lett

Keserű lett a szívemnek
ami gyönyörű
még a gyönyörű ifjúság,
az is keserű.

Arany sarkantyúk

Csak meg ne halj, csak meg ne haljak,
csak el ne vássunk túlkorán,
arany sarkantyúk a világon,
az isten vágató lován.

Kifent, ezüst fenyegetés

Isten lágy pergőtüzei
az elfoszladozó menny alatt:
tülekvő, színezüst fejek,
anyaméhet-célzó halak.

Ragyog a súlyra mért világ,
elnehezednek a napok.
Dohánnyal, deci boroddal
csinálisz magadnak jó napot.

Vigyázz - a kilincsek mögött
megesznek dúsgazdag rabok.
Kifent, ezüst fenyegetés
pengéje alatt álmodok.

Köveket, ércet

Köveket, ércet,
barátot,
megemészttem
akit látok.

Lovaim
java erőben
kidöglenek mind
előlem.

Elherdálom
szerelmemet.
Ó, lesz-e, aki
eltemet!

Születésnapra

Szemem alatt álmatlanság
virágzik,
az én sűrű könnyeimtől
elázik.
Lesz még az én arcom igen
virágos,
lámpás szemem szerelemtől
világos.

Már a kakas harminchatot
kiáltott,
tagadhattok engem, édes
barátok.
Gyöngeségetek nem veszem a
szívemre,
jó a világ, még nekem is
jó benne.

A páva

Lágy toll-uszályon fönn úszik,
körítik égi lángok,
tudja, hogy hozzám tartozik,
hozzája fölkiáltok,
hallom vad, éles hangomat,
hallja s nem jó le hozzám,
tollától illetetlenül
sápad világos orcám.

Kijöttek mind az emberek
csodálni őt, az égit,
szájából a sugárutat
tüzek harapják végig,
lehalkulnak a rádiók,
a fény mint az ítélet -
sírásig bánt a büntudat,
de egy kicsit se félek.

Ezer szemedben ott vagyok,
ne nézz eres kezemre,
de a megtartó dühre, a
megőrzött szerelemre.
Nézd: fényűző eszményeim
beragyogják a gondot,
sorsomban olvass, látomás -
bíztsassad a bolondot!

Harminc nyárban

Harminc nyárban, harminc télben
szülőföldemet föléltem,
mutogattam mint a majmot
a lecsúszott cirkusz-bajnok.

Tűzfalait és telkeit,
ismertem kvarcos kertjeit,
az otelló viasz-kavát,
a dinnyék fekete hasát.

Megittam keserű borát,
a megbolondító nohát,
leszívám gyár-füstjét, porát,
érezte bőröm záporát.

A csillag-sebhelyes uton,
éjjel, a vasuti hidon
üstökös mozdony csóvája
beburkolt örök pályába.

Harminc nyárban, harminc télben
szülőföldemet föléltem,
mutogattam mint a majmot
a lecsúszott cirkusz-bajnok.

Félek

Félek a fogak
hullásától,
erőm holnap
múlásától.

Láz-verten, majdnem
holtan
bűnhődöm, ha
daloltam.

Véged van, sűgom,
véged,
ez volt az utolsó
ének.

Marad örömek

Elbűcsűzom az ifjűság
léggömb-sűlyű bűneitől,
ágak enyves ragyogásától,
gyönyörűen könnybeborulva.

Marad örömek a látás, hallás,
a ködbeli mackószőrű ló,
a vasorrű teherhajó
rinocerosz-bödűlése.

Házalok erős, szomorú
szívemmel mint a vándorzenész,
csak a hegedű hiányzik hónom alól
s fejemből a keménykalap.

Igát kelljen

Igát kelljen
nyakamba húzni,
alacsonyak
lábához csúszni,
szent bicskával
madarat nyúzni!

Bomlik minden,
gyönyöröm elszáll,
váram alól
omlik a köszál,
a hegedű
tengeren úszkál.

A hetedik ajtó

Váram hetedik ajtaja
kifele nyílik,
indíts, haver,
amíg a vár
forog tovább,
s forog körül
a külvilág;
végy birtokot a semmiben.
A hőkölők, a hódítók
fagyosan ott bogárzanak,
ott vagy te is,
ne játszd meg magad.
A nagy élet itt volt neked
s itt van ma és örökké,
de mérhető időben
soha többé.
Lehet rólam álmodni hosszan,
dögösen, halálosan,
fennkölt vagy banális ricsajjal.
És zengő csöndben elforog
az idomíthatatlan angyal.

Őshüllő

Rabja fényes szénhegyeknek,
a behemót itt rekedt meg,
Önnön nagyságába döglő
védelmi téboly, végzet-bölcső.

Bicskám és szívem kinyitva

A menny alatt,
gépfegyver-csipkézte mű-márványok,
lerontott traverzek, állványok,
lepusztult bálványok alatt
élek:
bicskám és szívem kinyitva.
Valami énekel bennem
zokogva és tanítva.
Végtelen nevetéseim
csillagozzák halálomat.
Bohóc és anya vagyok
s szerető.
De ringyó soha.
Műhelyem lett a föld, az ég,
beborít a csillagok pora.

Sláger

Ebben az éjben
ebben a szerelem-szagú szélben
bujkál a rontás
s a szívverés is: világomlás.
Villanydúcok havas galambjai
porcelán-párok
világok törtek le rólunk
s ránktelepedtek világok
ebben az éjben
ebben a szerelem-szagu szélben
bujkál a rontás
s a szívverés is: világomlás.

Nehéz sört

Nehéz sört, ami elbutít,
ittam hogy elfeledjem
a tülekedők mosolyát
s azt is: mivégre lettem.

Zsivány zshivajban elhevert
az élet félig holtan.
Törvény, hogy vért köpött a szám,
s hogy túléltem, okom van.

Kimegyek a Tangóra

Kimegyek a Tangóra délelőtt.
Veszek egy bicskát vagy egy kézelőt.
Ó Tangó, Tangó, te ígéretes,
a késelésben is kíméletes -
egy dologtalan itt munkát keres.

Karnevál

A mi hercegünk a fekete Ady úr.
Rozzant, nyitott autómobil-trónuson ül.
Sötét ruhája, csokornyakkendője havas,
száraz mosolygás vibrál a szája körül.

Hóból viczorognak a Dózsa-fejek,
Dózsa Dózsára tiporva vonul.
A mi örömeink hava kárhozatos,
a mi hercegünk a fekete Ady úr.

S akit nemzete fölszarvazott:
koponyáján csontkorona fáj.
A mi hercegünk a fekete Ady úr,
ím, csillagokig agancs-király.

Cirkusz a hóban

A ponyvák bevonva: nem játszunk.
A porondot, arany homokját
beesheti a hó.
De élünk. Rudakról alélt
kötélzet csüng,
ám a csönd sátora alól

citerák pendülnek.
Izmok, idegek, csindadratták
leszunnyadtak, ideig kidőltek.
Most álmok, szerelmek szövődnek,
ölelések történnek a bundás
bádogtetők alatt.
Lassú dobok perdülnek, az ember
kopogós cipőcskék táncát megérzi,
s a faházak mázolt oldalán
pattog a kármin festék.
A kis kocsik kéményeiből a füst
kikanyarúl,
benn a piciny vaskályha melegít
ha nem is pirúl.
Most fürdetik a csöpp artistát
ezüst lavórban,
él a kis város mint az örömök
pusztíthatatlanul.

A ponyvák bevonva: nem játszunk.
Mint akit beesett a hó
de nem halott,
úgy várom a bizonyos csodát:
föltámadok.

Újév reggele elé

*Majd elkövetkeznek arany
kürtjei és csillagai
a születésnek, a halálnak,
mikor a szőrös koldus is
tündöklő mocsokban tapos
s karórát szed szíverősítőnek
a nagy hajnalban, a roppant
bíbor mennyek alatt, midőn
a trombitákat összesöprik.*

A Látható Ember

Világos, világos világ!
Fölkelsz te fehéringesen, az éj érthetetlen
reklámait leoltod,
a zűrzavaros álmokat,
a kéj ezüst bikanyálát
lemosakodod magadról, világ!
S indulsz ernyősen, cipősen,

indulsz, mert a munka gőz-tülkei riognak,
a rozsdás hó-buckák mellett, a szörnyű tavaszban,
a köd korom-csillagait kalapoddal hasítva,
a zsúfolt villamosok piros-lámpái a ködben
mint az összemarkolt szívek, szorongva távolodnak tőled,
piacok, igyekvő kofák,
piros-kakast markoló kofák forgószemű tömegében
még a Nagy Kapu felé, télikabátjaidat előre kibontod,
ó földi madaraim vonulása, ott megyek, ott megyek
én is: a Látható Ember.

Ki akarta
hogy ne bolyongjak láthatatlanul
a teremtés alján!
Hogy létem, érzékeim, gondolkodó elmém
világosan kirajzolódjanak
a ködképeket beszippantó űrben.
Szerveim munkája értelmes
mint a vadalmazó vérkeringése,
borzas krizantém-fejemhez nyúló kezeimnek
árnyéka és súlya van.
Még őseim is itt jönnek velem,
zörgő-kordésan, hegedűsen-vonósan,
még szerelmeim is, még játékaim is,
még a lopott üveggolyó is
homlokom közepén, mint az isten lelopott egyszeme,
s élő testemnek, világos vágyaimnak
nem ütközik neki a szembejövő,
mert érthető és látható vagyok, akár Te,
Világos Világ.

Ne is bolyongjon a költő láthatatlanul!
Ne vadásszanak rá,
ne üzzék, ne üssék le, mint a veszett kutyát!
A sürgönydrótok zizzelését,
a tükrök homályosodását figyelve
ne borzongjon az emberiség,
hogy: itt jár ő, a kiismerhetetlen,
nézzétek magányos lábnyomait
a porban, a hóban, a megkérgesedett sárban,
nézzétek a megelevenedett agyag-cipőket,
a légből úszó, hajsapka-szerű úri port,
a gyomorban a titkolhatóan megevett világot -
ne lőjjetek belé, mint az érzéketlen levegőbe,
mert él, mint a hús-vér barmok, s mint a Virágfejű Ember!

Láttam én magamat!
a kegyesbolt kirakatában, hányingeresen az éhségtől,
a porcelán-isten ridegen nézett,
s a szentek, a vértanúk, a soha-meg-nem-ölelt hölgyek,
isten ájtatos tehenei -

máskor: homokra palotát rakva, piros-ingesen,
a mész hullafoltjaival kitüntetve -
a konyhakövön lapulva a gépágyú ropogásában
szavakkal dédelgetni a világot -
a gázóra kattogását lépéseknek áhítva
várni az Egy Megváltót: a szerelmet - láttam magam
a tébolydában, síró bolondok között, ahová
tévedésből tüdővérzéssel két napra beutaltak -
s láthattál engem, világ!
bolyongani az uccán, a szürke tűzfalak alján,
aranyporosan az ifjuságtól,
mikor kopott blúzomat kettős lándzsával feszegette
a szerelem meg az ének,
mikor elgondoltam: milyen is lesz
a torkomból kiugró első madár,
ki a szegénységet szívárványba-borítja -

mert nincs joga,
nincs joga az embernek, hogy a megfoghatatlanságot
magára-öltse,
s fölmutassa a Semmit,
a mellőzöttség torz fintorára nincs joga,
gyűlölni nincs joga,
nincs, még ha kékjei olvashatóak is
mint a bűnvádi eljárás,
nincs, ha elrobog is mellette az Új Unikornis
s antennáját az ő vér-ereivel szalagozza,
nincs, ha az élet oly közönséges is
mint a viaszkos papír-tulipán!

De nincs joga,
a tömegnek sincs joga letagadni a költőt,
nincs joga árnyékká silányítani a költőt!
Nincs joga titkolni vérének gyönyörű muzsikáját,
lehazudni életéből a szegénység éveit,
mikor ragyogó nők, fiatal emberek
száguldanak el szíve mellett
s futni hagyja őket, mert nincs rájuk ideje -
- ne tagadd ki értelméből
a pofonok közepette elsajátított társadalomtudományt,
ne tagadd meg tőle a nevelés jogát,
a gondosabb testvér jogát,
mert ő nem azért virágozza föl az emberiséget,
hogy megegye mint az áldozati barmot!

Nélküle a föld:
elektronikus természetvár,
a lét: villamos vegetálás.
A nagy vadászat mechanikáját
ős sziklákra ő igazolja,

lant-szarvú antilopokat
ő nyugóz a dárdák elé,
dobokkal az ős-szellemeket
s az új világ új szörnyetegeit
ő bűvöli ájulttá,
asztalodra, ugráló betüidbe, faladra
ő absztrahálja a kenyeret, a bort,
a szerelem isteneit.
Ő izzad a titkos-értelmű táncban,
a pokoli arany-álarcban - -
fájdalmas ragyogású föld,
örvendezz az én világos szemeimnek!

A költő hallgatói

A haverok, kiknek konok
nagy szavakkal zenéltem,
ma érzem, újra várnak rám
a márciusi éjben.

Ám lehet: már csak drukkerek
vasárnapi ricsajban,
lehet: elegáns emberek,
át is néznének rajtam,

lehet: családos emberek,
jankók vagy befutottak,
lehet: szétzúzott arcukra
lobogót borítottak - -

A haverok, kiknek konok
nagy szavakkal zenéltem,
ma érzem, újra várnak rám
a márciusi éjben.

Az Angyal és a Kiütött Boxoló

Boxoló Jó nekem ez az éjszaka,
a csillagok keserű illata.

Táncolnak, isznak odabenn,
a sportterem márvány-padlóját
forróra járja Karnevál.

Kétoldalt nagy-fényű bérház-sor.
Üveg és vas, menny és magány.

- Jó nekem ez az éjszaka,
a csillagok keserű illata.
- Angyal Rénszarvas-agancsával az ecetfa
a forgó csillagokat ujjongva dúrja,
halleluja.
- Boxoló Ember-arcúak a csillagok,
az embert megbántani nem szabad.
- Angyal Sűrögnek, vonzzák-taszítják egymást
a maszkosok: lányok, fiúk,
arany tüzekből áll a bál.
Tiszta és egyértelmű itt az élet,
jó helyen vígad Karnevál.
- Boxoló Légtornászok mennyei-hal-pikkelyei,
feszes ezüst-trikói, flitterei.
- Angyal Nap-holdforduló festett jegyei,
indián-arcok
a ragadozó sastoll árnyékában.
- Boxoló Fekete ló-fejű leány
sátán-nyihogása, szájának pokol-szavai.
- Angyal Vadászok piros tollforgói,
vállon-ülő bőrsapkás madarai.
- Boxoló Nő-nyakra hízelgőn hajol
a boldog raffia-szakáll.
- Angyal S papír-koronája billeg,
úgy táncol herceg Karnevál.
- Boxoló Csavard a derekadat,
herceg, a derekadat!
Riszáld magadat, magadat,
amíg a szíved beleszakad!
- Derekad arany-buzogányát,
cipőid pávacsőr-sarkát -
herceg, a táncba, a táncba,
dobd a táncba magad!
- Angyal Földünk egyetlen Fensége
kit így-tisztelni szabad,
a legtisztább élni-akarási
rejtőzik maszkod alatt.
- Így rejtőzik az élet a vadba,
agancsos szőr-ruhába, nyirkos hal-frakkba,
ölölő s gyilkos ember-bőrbe,
s él és mozdul az anyag.
- Földünk egyetlen Fensége,
az élet vagy te magad.

Boxoló A maskarák mögött az ember
testvérré-vágyakozó arca,
s az embert megbántani nem szabad.
Pedig csak a ringben nem voltam árva.
Szívem és öklöm otthona
tündököl most báli havakban.
Nem hagyom el soha.

Angyal Jövődre pontot ütött a gong.

Boxoló Behúznék itt is valakinek.

Angyal Barátom, nem szabad.
Rád ismer még az idegen is,
hiába a fekete bársonyálarc,
fekete tréningruhádnak,
álombeli klub-jelvényed.

Boxoló Maszkosan is az akarok lenni
aki vagyok: boxoló.

Angyal Jövődre pontot ütött a gong.

Boxoló Nincs akit oda ne kennék -
csak szájon ne kellene ütni.
Az álarc mögött ember-arc,
s az ember arcát nem bírom megütni.

Angyal Erőd a szívedet zavarja,
mint a szárnyak engemet a táncban.

Boxoló Ó, mikor megszólal a gong!
Hogy tudok én ütni, barátom!
Tüdőre, daróc-szőrzetű mellre,
hördülő tülök-gégére,
elefánt-szürke vállra, derékra,
mindenre, ami állat rajtunk!
De én a szemeimet
emelem az ember szeméig...

Angyal És akkor véged.

Boxoló Legyen akármilyen bulldog-pofa,
bevert orr-pacni, laposra-vert fül,
bitang-szem, tulok-szem, hetyke áll:
a legvadabb pofákról is az ember napja süt.

Angyal Sugaras lesz az emberarc
ha csak a ringben szabad megütni.

Boxoló Ott kéne élnem, ahol szörnyetegnek
festik ki magukat a bunyósok!
Sátán-szemöldöknek, vipera-bajusznak,
vicsorgó bálvány-fejeknek
talán bevágnék.

Angyal Ördög-pofákat mindenütt találsz.

Boxoló Találsz, de miköztünk nem.
 Mi a kenyérért nyíltan verekszünk.
 Lépünk a ringbe tisztán, erősen,
 s dögönyözzük az ártatlan vadkölyket.
 Ej, hogy a verekedésre születtem!

Angyal Akkor üss, vagy kiütnek az élők közül.
 Mivé lehet a kiütött boxoló?

Boxoló Lejjebb hová zuhannék a lentnél?

Angyal Ott ágálsz majd a részegek dobogóján,
 zabosan a röhögőkre,
 kimossák gyomrodból a szeszt,
 szivedből az önérzetet.

Boxoló Talált.

Angyal Végül a madárijesztő is leüt,
 s leszel: emlékeken tengődő vén hülye.

Boxoló Úgy majd láttok egy becsületes embert.

Angyal Becsületeset? Züllöttet!
 Az erőt letagadni: bűn.

Boxoló Hát majd verekszem - nem ököllel -
 hanem ésszel.

Angyal Tülekedés kell?
 Kár a te jó szived oda.

Boxoló Legyetek hát mentődeszkáim,
 arany pallók gondolat-jelei!
 Hajnalban kelek majd, ha a
 csillagok elnyugszanak,
 hírhedett kezem csak a
 téglákkal s a rozsdabarna
 vasakkal barátkozik...

Angyal Ma éjjel
 harmadszor tagadod meg magadat.

Boxoló Pofozz meg flitteres szárnyaiddal,
 szárnyaid pávaszemű tollaival,
 az igazak kerek, ezer tekintetével!
 Egy helyet szeretnék, ahol
 joggal tusakodhatok.

Angyal A legtisztább hely: a ring.

Boxoló Vissza kell mennem oda?

Angyal Verekedned kell mindenütt,
 tisztán nem úszod meg soha,

de mocsoktalan a ring,
vissza kell menned oda.

Boxoló Vissza kell mennem oda?

Angyal A legtisztább hely: a ring.
Fizetnek: üt a baba.
De ott szomorgó kis anyát
nem találsz el soha.
Dolgozz, hogy örvendjen a föld, de
vissza kell menned oda.

Szennyes az ököljog másutt,
szent itt az erő joga.
A legtisztább hely a ring,
vissza kell menned oda,
vissza kell menned oda.

Boxoló A ringbe.

Angyal A ringbe.

Boxoló Fekete bőrmancsokkal.

Angyal Fekete bőrmancsokkal.

Boxoló Megsorozni a bordát.

Angyal Várni a választ - nem gyűlölettel.

Boxoló Tiszta ütésre tiszta felelet.

Angyal Tiszta erő ellen - tiszta erő.

Boxoló Kötélre dőlve licitálni
a ledöntött fiú felett.

Angyal Kivárni feltámadását.

Boxoló Be a balegyenest!

Angyal Engem üss! Eljött az utolsó menet!
Hallod a gongot? Engem üss!

Boxoló Barátom, édesem, mi lelt!

Angyal Nem verekszel, de élni akarsz!
Mi jogon vagy te szent?

Boxoló Mi lesz a békességemmel?

Angyal Füttyölök rá!
Van-e most békességed?

Boxoló Védem magam - vigyázz!

Angyal Üss le, mint a medve a
szikrázó jégmadarat! Üss!

Boxoló Gondolj szárnyaidra!

Angyal Légy alázatos
az örök törvények iránt! Üss!

Boxoló Ne neked! Véged!
Egy. Kettő. Három. Négy. Öt.
Hat. Hét. Nyolc. Kilenc -
Tíz.

Mit viszel, folyó?

Nézem hallatlan hordalékodat.
Madár-halottól vagy te ripacsos,
könyörület-kérő fűzfacsonkok
végső, öreges imáit robogva hordod.
Őzek, szarvasok, nagy ázott kannyulak tetemét
forgatod, rágod örvény-szájaiddal,
sárga iszap-nyáladdal emészted a parti jeget.
Azok a jégtáblák! A jégtáblák vonulása!
Mesebeli várak kiszakadt fehér padlói,
bálterem-nagy négyzetek, madárláb-rajzokkal,
a rázós téli tánc emlékeivel.
Mint életem ismeretlen, kizuhant lapjai,
mennek, mennek, féhéren, félelmetesen.

Imádság

Több a csíkos bunda ára
mint az atléta-meze -
világ ura, végy be engem
fenevadjaid közé.

Jaj, erősek éhessége!
Evők duzzadt szájai!
Fogak megkopatlan kése!
Vérszín igazságai!

Jaj, ruganyos nászuk e föld
párnázott fém-vázain!
Jaj, szomorkás ámulásom!
Kirúgattatásaim!

Jaj, robogni s nem rohadni!
Jaj, vér mámora s szeszé!
Világ ura, végy be engem
fenevadjaid közé.

Ami van: el kell rabolni,
ami van: ezé s ezé -
világ ura, végy be engem
fenevadjaid közé.

Ki vezérben

Ki vezérben, Úrban boldog,
háromszor boldog legyen.
Még a barát se bizonyos -
hogyan létezne Istenem?

Csillag-körmökkel a szívem
ó te áldott, mért öled?
Csak a futó csók marad meg,
csak a vándor-arc örök.

Majd megzendülnek a május
híres zápor-kései,
oroszlánfejű árvácskák
sárga üvöltései.

Majd lesz gazdám: az egész föld,
majd ha kell dícsérni őt;
majd egy halhatatlan percre
megállok színe előtt.

Szerelem

Hadd nézzem édes arcodat,
a szigorút, a régi-drágát,
az elviharzott ifjúság:
a nagystílú angyal tanyáját,
a cigány-élettől gyötört,
a marakodásoktól árvát,
hadd nézzem újból arcodat,
a szigorút, a régi-drágát.

Eladsz-e, elfogyasztol-e?
Nem leszünk kevesebbek tőle.
Elefánt-csordára elég
szívünk volt - marad még belőle.
Szent kezedtől se rettegek,
de fölséges légy mint az oltár,
mert megítélem arcodat,
mert ifjúságom társa voltál.

A megmaradás éje

Világos olajfa
táncol a mindenség alján,
táncol a hold alatt,
sárga bérházak

füves kertjében.
Görnyedez, fordul,
pávafarok-lombja
szántja a földet,
ezüst tövisei
véresre sebzik az éjszaka
fekete mellét,
csillagszájú
arany kürtöket röptet,
virágpora súlyosan
sűrűn hullámszik,
a levegőben megáll,
betölti a világot,
tömör szagában
fuldokol a büntető angyal -
Ó elszorult szívek,
szívek az éjben,
tisztaságra,
tisztá ölelésre vágyó,
teljességre vágyó
ős-szülő-testű lények,
Ádám és Éva,
fehér telihold
szeplőtlen almájáért
verdeső virág-kezükkel,
csípőjük aranyos
virágpor-satuban
mocsoktalanul
magasfoku kéjre szorítva.
Hozzuk létre a világot
újra és újra,
sötét üzletek,
szerelem-vörhenyek
ragályából emeljük ki,
jaj a násznak
amiből csak a semmi születik!
Világos olajfa,
zuhanásoddal
elpusztul az éden
utolsó fája,
isten kezéből
a béke zöldjét
kiüti az érdek.

Dal

Hold, hold ezüstje,
ködös völgyek üstje,
hajnali, pokrócos alvás,
ébredés, borongás.

Rossz mindent látni,
ösztönökkel látni.
Ébredéskor mese nincsen:
megszólít az isten.

Hallgat az elme,
mert mit is felelne.
Már az embert megnyugtatja,
kútba nem ugratja.

Hold, hold ezüstje,
ködös völgyek üstje,
hajnali, pokrócos alvás,
ébredés, borongás.

Kőbánya

Jössz-e a fázó, piros menny alatt
számolni búbos őszi madarat,
míg a gyárakból hazabicikliznek
testvéreink, s üres szalvettát visznek,
a lányok nadrágban, piros cipőben,
hajuk arany gitár a levegőben -
oldódj az idő végső mosolyában,
tapsold a cigánylányokat a bálban,
és bíztass, hogy nézzem a fiukat,
sötét nyakukat, göndör hajukat,
s hallgassam, hogy zeng mellkasukon a
titkolt, kopott ezüstmedália.

Szép jelen, szép csillag

Hajnali fény kavarog,
szólnak a csontfejű kakasok.
Szembe a húnó Holdnak
földi madarak gyalognak.

Kezdődik a napi véték.
Mennyien okosan éltek,
okosan és jól éltek,
szerencsés vakság a tiétek.

Ki e megterült dzsungelben kószál -
megdőbbent ennyi Cézár,
ennyi ön-igazoló nagyság,
ennyi falánk ravaszság,

ennyi sikeres alku a mennyel,
ennyi szövetség a közönnyel,
ennyi páncélba-burkolt Gólem.

Bár verne kívül a szívem.

Fogok-e hinni annak,
ki jóságos kezében altat,
ki életre ily szókkal ringat:
- Szép jelen, szép csillag!

Magamhoz

Férfiak, nők, másként mocskosak,
megéreztek gyönyörű magányod,
veled akartak tiszták lenni,
megmosták a kezeidet,
kifizették a vacsorádat
s de nagy kurva lehetsz te is
hogy elfogadtad az alázat
s az érdek kettős hódolatát,
mert hiszen tudták ők: erős vagy,
a lehetőség párduca
ott lapul a szegény gyerekben,
köszönd meg nekik legalább,
ne játszd meg, hogy tudatlan volnál,
hiszen nem adtál semmit is,
a világ vásárán te vagy
a legrafináltabb csaló,
romlottak közt lelkes vagány,
nem-vegyülő napkő-szobor -
mindenki elrabolt belőled
egy kőfűrtöt, egy töredéket,
de mit kezdjenek ott veled
a körjük hűlő Időben,
a végítélet napján, a szörnyű
éctrombiták keresztüzében
ha majd a kabát-hajtókákról
kitűzött szempillád lepattog
s a teljesség-hozó napon
fényes életed összeáll!

Fehér galambot

Fehér galambot, fekete hollót
ingembe raktam, vigyen a szélben,
vigyen az égi hullámverésben.
Látom a földet mélyen alattam,
látok egy írást messzi fölöttem,
szép betűk arról, mivégre lettem.
E zűrös élet mágnes-köréből
nem illik nékem följebbre törni,
sem nem a földi hadakkal ölni,
tettel vagy szóval ölni, gyűlölni.
Mire beborúl a heves égbolt,
nehéz vizei mossák a földet,
magamat látom a tisztaságban,
e csillogó föld nekemvaló lett.
Mire kihajt a tövises ezüstfa,
mire kinyílik szagos virága,
csillag-rengeteg sárgaréz torka
a te szép neved kitrombitálja,
lezuhanok a fényes világra.

Füst a bölcsőm

Füst a bölcsőm. Szülőházam
nem is volt soha.
Mennék majd meghalni én is
haza, de hova?
Majd elalszom az időben,
majd a víg hazát:
vissza-álmodom a régi
töltés oldalát,
hol a sáska a hőséges
égboltra kiszáll,
s elsápad szép piros szárnya
mint kéjben a száj,
hol a mackószőrű dongó
mennydörögve jár
s óriás arany bundáját
pörköli a nyár - -
és fölém, míg fényben fekszem,
jönnek játszani
a mozdonyfüst sárga, szárnyas
oroszlánjai.

József Attila emlékének

Kinek haján átlátni
mint a téli erdőn,
ki mint élő üveg-csontváz
vonul oly esendőn:

annak jön jól a halál,
s hol többé nem fázik,
sír felé a hat lovakkal
vígán kocsikázik.

Tudom, Maga se akart
erejében halni,
fiatalon a szárszói
temetőben lakni.

Torkából még a madár
okkal s tüzesen szólt,
nem volt bolond - inkább hiszem,
mindenki bolond volt.

Kinek bomlott honában
dolga: dala volna,
sikongatva tér a sírba
mintha megbomolna.

Kinek bűne a szeme,
vértetse bár hűség,
tudom, holtra-érleli a
méltó keserűség.

Kiforgatják a szegényt
szavából, hitéből,
még a saját bőréből is,
saját ép eszéből.

Okos szűzét orozzák,
rávarrják a condrát -
nem vágyik az ember földbe,
csak beletiporják.

Hajnal Annának

Tündököljetek, tarka babszemek!
Ugrádozzatok, pikkelyes rabok,
dörgő-uszonyú, hűvös szótlanok!
Van már, aki megsirat
mikor ugráltok forró zubogásban!
Világ Kivertje, Kegyelmes Anna,
öröme is bú,

intelme is bocsánat.
Bocsáss meg nekünk,
száraz ezüsttel szárazott tündér,
párás melegben csikókkal, istenekkel
együtt őszülő tündér!
Mert íme felnőttünk, s kikerült bennünket
az élet,
mert vagyunk halak s önnön megevőink,
mert eladattunk
a szent közönynek gyönyörűségére.
Ingünket levetjük: hever lélektelenül.
Ingünket húzzuk: feszül lélektelenül.
Bocsáss meg nekünk
kiktől a jószág megtagadtatott,
kiknek a szívét elhagyta az élet.

Álom a Cigányvárosról

Örök vasárnap délelőtt,
jelenés a jelenben,
ragyog a selyem-sárga út,
hogyan éjével pereljen,
a színes házak, a sötét
kabátokon a gombok
megkövülten tündöklenek
s örökkön bonganak a harangok.

Fönn: a város kék üstöke
repülőkkel cicázik,
lenn a kávéház tóduló
dohányfüsttel virágzik,
fényben és füstben csillagok
pusztulásán borongok,
de ez a város ünnepe,
s örökkön bonganak a harangok.

Brillantino, busa hajak
mámort kínálnak, mámort,
mint a faragott antracit
sötétjük tűzhalált hord
s ígér a hitehagyottnak
boldog vértanú-rangot
e város főterén, ahol
örökkön bonganak a harangok.

Hányadízíglén köt a sors
álmodnom sose-voltat?
Milyen varázslat vonz ide
hogyan szinte haldokoltat,

hogy ismerősek a szavak:
mély-édességű hangok,
hogy hajszott életem fölött
örökkön bonganak a harangok!

A fácánkönnyed asszonyok
a főtéren kerengnek,
a barna szemvillogtatás
símogatás szívemnek.
Gyerekek emelnek felém
felejthetetlen arcot,
a teljes élet van velem
s örökkön bonganak a harangok.

Vannak keserű álmaim,
hurcolom őket büszkén,
s vannak sugárral-oldozók -
de mindben egy az eszmény.
Ó álom, te legfőbb igaz,
irgalmadnál kitartok,
hirdess tűzvészt vagy ünnepet - -
de bongjanak örökkön a harangok.

A játék vége

C. J. halálára

Vadszagú viola-párak,
kipufogógáz mennyei,
írásba-foglalt illata
nem lelkesít már, s nem dühít.
Inyenc fogad a jó ebéddel,
bulldog-szived az árvasággal
nem barátkozik.
Tisztelőm mindig kevesebb.
E nagy vadon, farkas-vadon
linkké és éhessé teszi
a tanulatlan gyereket.
Nem voltam nálad én se
tisztességesebb.
Köszöntünk leköpni-valóknak,
üzletelőknek, csalóknak.
De értő ésszel ezt a mókát
húzni soká nem lehet.
Visszavitted szépen
a kölcsön-könyveket,
s komolykodva megittad végre
emberhez-méltó mérgeket.

Életed, a nagy szerencse-játék,
tudott dolgokra tanít.
Ha lesz pénzem, és borom, megírom
az Undor Himnuszait.

Kondor Bélának

Ó, ripacsos gyémánt-szobor!
Átlátszó-tiszta életed,
hibáid is tündöklenek.
Vigyázzon ránk kettős erőd:
az igazság, s a képzelet.
Bontsd ki fekete szárnyadat,
rajzold föl látomásodat,
e fuldokló élet s halál
egyivású jelenéseit,
hogyan az igazak lássanak.
Legyen végre becsülete
a tudásnak, a játéknak,
s a szigorral gyönyörűen
megvalósított szándéknak.
Hogy képeidről tanuljunk
minden dolgoknak új nevét,
s akarjuk is kimondani,
akarjuk, s legyen is miért.

Ajánlás

Hajrá Samu, gyúrd az ipart,
amíg a Szent Lélek kitart.
E világ tiszta és rohadt,
s ha átsugáraszod mint a nap,
szívedre szennye nem ragad,
hajrá Samu, ne hagyd magad.

A műhelyben

A műhelyben, a homályban,
veres fűrészpor-dagályban,
tengernek hátán álmodom,
mint Jézus a hullámokon.

Uralkodik míg álmodik
az ember, s közben megkopik,
izzadva sokasítja meg
az álmából-lelt kenyeret.

S mikor újból tengerre száll,
akkor látni, ki ő: király,
de már a kezén az erek
düllednek, mint a gyökerek.

Himnusz a szerencséhez

Ki nem hagytál öszbeborulni
testvérért, barátért, magamért,
s fogaimat a rabkásától,
szívemet az alázatosságtól
kímélted - korunk istene,
imádlak mindenekfelett,
mert a jeges építkezésekre,
tetvek és tündérek közé
önként mehettem robotolni,
fogaim világos kerítését
oltatlan mésszel be nem meszelték,
orrom s szívem ki nem rohadt.
Fizetlek keserű örömmel,
fekete-sörényes dalokkal,
mikben a mártírok komor
gyászmenete vonul ütemre,
szerelemről és igazságról
lemaradt fájdalmas sereg.
Fizetlek szerelmeimén,
kik mint a küllők a kerékben,
robogó sorsomban forognak.
Ha meg kell halnom, add meg azt:
magamtól történjék halálom,
s életemben örülj nekem,
örülj, hogy olyat szerethetsz
ki soha nem futott utánad,
s kinek bolond vérében a
hála sem virágzott soha.

Ballada

Tumultus, tömény emberevés!
Szerencse-lovak barbár ügetése!
Arany patátok józan kopogása
csituljon, s ti jól megszerkesztett
üzletpapírok, repedjete szét,
mi közöm hozzátok, bánom is én:
Bábel tornya fölépül vagy nem épül -
csontjaimból is emelek tornyot annak
aki a nyomon vette feleségül.

Csak ez az ember fontos, teste
piros udvaraiban az éneklő madár,
a sas, aki testvér-szárnyat növeszt,
kiáltván hogy röpjünk! Ó volt,
úgy volt: a Hatszárnyu Relju
ereje is kevés volt, ó kellett végül
a rokon tollak sötét fedezéke -
hát ő a nyomort vette feleségül.

Mert cipeltem én Nana-i szitkokat,
kéjlakok köré árván a sódert
s árvábban az igék nehezékét,
de puha ágyacskákban nőttek a múzsák,
a hölgyikék, s fejükön viselték
tollas kalapnak a költészetet -
ó, szeresd őket halálra! s azután:
te irtóztató luxus megteremtője:
eszmények fényűzője, hűség angyala, gyere,
gyere, fűtsük be a szobát,
főzzünk három szívre ebédet,
mi egymásnak maradtunk örökségül,
évszázadok elmaradt csókja csattant
mikor a nyomort vetted feleségül.

A szerelmet csak ritka, drága pillanatokban
muzsikáltassuk, mint a gitárt, a nóniusz-nyaku gitárt,
mert nem szelídek a mi örömeink,
késsel ütünk mi egymásra, és vigadunk,
borosan vigadunk, lefenségezzük egymást,
legyalázzuk egymást, de mint a királyok,
mert kell káromkodni, mert el-nem-adott
testünkéből, vérünkéből - tiszta Egymásból
akarunk létezni - s hogyan valljuk be végül:
nem csinált házat, csak Művet az,
aki a nyomort vette feleségül.

Élet, betegség, keserűség, tehetetlen
egymásra-vicsorgás, eres kezem megfagy,
a Vanderbilt-lánnyal nem versenyzem
eleganciában, kocsim nincs: arany sárkányon,
villamoson hozom a karácsonyfát,
élő fád vagyok, melegedni feküdj körém,
dolgozzunk szerelmem, s panaszkodjunk,
úgy panaszkodjunk mint az oroszlánok,
mert a szívem bele nem békül
hogyan csak magammal fizethetek Neked,
aki a nyomort vetted feleségül.

Arany Koronafürt

Egy virág latin nevére

Barmok buzgó elesége,
kaszás-címer aranyága,
bika-tülkőn csuda násfa,
Koronilla koronáta.

Riad Róma a nevedben,
csontot, dárdát hajigálva,
lósörénybe ha befonnak,
Koronilla koronáta.

Vagyonom légy, fizetésem,
ha a bankó megalázna,
aranyad mert csupa fönség,
Koronilla koronáta.

Koronám légy, ha a végzet
koronámat lecsupálta,
te pogány fürt, te királyi,
Koronilla koronáta.

Rangod rajta, aki villáz,
aki felgyűjt a halálra,
aki fényedbe lefekszik.
Koronilla koronáta.

A kivirágzott kéz

Nagy Lászlónak

Ki forgat a ragyogó Úrben?

Ki tölti be még a véremet is sugárral?

Mi vágott egybe a lényemet villogtató Idővel,
száguldó sorsom ostorával, urával?

Én apró almácska, a föld szájai közt
lavírozó, a mohó torkok buzgó elkerülője!
aki úgy akar lenni az elmúlásé, hogy az örök éjben
ágas-bogas csillagfa sugarazzon belőle!

S te, aki megérted e muszáj-tánc nagyszerűségét,
s tudod: rám-lángoló szerelmedből nem vész semmi se kárba,
mert az én halálom: győzelem a halálon, s magasztos, mint az anyáké:
gyere velem táncolni a halálba.

Kő és jég üdvözült arca figyel engem öröktől.
Aluszom: csontomnak sötét hordák csontja a párna.
De föltámadnak az ősök, ha mozdul a derekam:
gyere velem táncolni a halálba.

Kiülnek a lobogós szemek a koponya-gödörbe,
benővi az áldott bőr azt ami lárva,
rézperecek csörrennek, tapsol a kivirágzott kéz -
gyere velem táncolni a halálba.

Hörren a bozóti párdúc, támadna s nem mer,
foga megcsattan, idegesen reszket szőke szakállá,
körénk vonja a szörnyeket a gyönyörű hús -
gyere velem táncolni a halálba.

Beérik minden, érik a vihar is az égen,
feldörög az ég, mintha rávernének érces gitárra,
nagy zápor-csöppök mint ezüst ókori pénzek
fizetnek a termésért, fekszik a föld kitérve.

Íme, a mezőkből hirtelen kinől a város,
felhőkarcolók tető-prizmáin hasal a felleg,
fönn, fönn a szélkakasok heves réz-szárnyai
hülnek az úri fűvásban, s gyönyörűen kelepelnek.

Én, aki feltörtem a nyomorból, hogy Európát
elragadjam, én, a világ női vagánya,
zászlómat a legmagasabb tetőre tűzöm -
gyere velem táncolni a halálba.

Édességet, keserűséget begyűjtött a vérem.
Gazdag vagyok, bár alig telik ruhára.
Forgok mint a szélmadár, új muzsikák tornádója iránt -
gyere velem táncolni a halálba.

Randevúm az élettel csupa tisztesség, csupa hűség.
Nem zabált lényem, hájat föl nem szedett magára.
Testem, mint lelkem, még eszményektől szikár -
gyere velem táncolni a halálba.

Nagy éjszakámat én álmodom teli
élőkkel, tiszta szívekkel, s álmodva-szállva
forgunk majd a termékenység csillag-terében -
gyere velem táncolni a halálba.

Irgalmatlan az idő, rideg szelében
gurulnak óriás glóriák sápadtra-válva.
De az én védtelen arcom fényessége el nem múlik -
gyere velem táncolni a halálba.

Szép Március

Szép Március, szeles, fényes,
sűrű ibolya-fejékes.
Olvad szivemből a bánat,
kitűzhetem öreg kokárdámat.

Szép Március, szeles, fényes,
sűrű ibolya-fejékes.
Csontomat vizeid mossák,
ragyogj nekem, örök világosság!

HÁROM MESE

Eszem a gesztenyét

I.

Volt egy város, világváros,
ott éldegélt egy gitáros.
Este, ha sütött a hold,
a cirkuszba bandukolt,
muzsikált a vadaknak,
morgó tigriscsapatnak,
medvének és majomnak,
számtantudós bagolynak.
S halljatok csudát!
Ahogy muzsikált,
megszelidült minden állat!
Tigrisek mint barikák
ugranak tűz-karikát,
kötélen hegedül a majom,
táncol a medve,
számol a bagoly,
tapsol a közönség,
boldog a cirkuszigazgató:
ó - ó - ó!
príma a produkció!
Fiatalember, figyelem,
fizetését fölemelem,
csak jöjjön holnap meg holnapután
és azután meg azután
a cirkuszba, gitározni, ó!
mert ez príma produkció.

A gitáros hazatért,
és zenélt,
és zenélt,
majd elolvasott egy mesét,
és aludni tért.

És szólt reggel: - Ó, egek,
a pénzemmel mit tegyek?
Legjobb, ha bevásárolni megyek:
egy rend ruhát,
egy gitárhúrt, egy karikát! -
De nem vett ruhát,
se gitárhúrt, se karikát,

mert Gitáros Fülöp
módfölött
imádta a gesztenyét,
s minthogy minden utcasarkon
öreg-öreg nénikék
sütötték a gesztenyét,
stanicliba teszik főleg,
úgy kínálják a vevőnek,
ki lett a legjobb vevő?
Hát ő!
Egy stanicli, két stanicli,
tömi tele a zsebét,
de ez nem elég!
Fér még a gitárba,
veszek még!
S hogy a pénze elfogyott,
kurjantott nagyot:
- Boldog vagyok,
eszem a gesztenyét!

És így, nap-nap után
a gitáros vidám,
este a cirkuszban gitároz,
nappal várja a város,
a sok-sok gesztenye,
tudod-e?

Dagad a zsebe,
ünnepli őt a városi nép,
ő meg abrakol, s kurjogat:
- Eszem a gesztenyét!

Benn, a város főterén,
a gitáros ott tanyázott,
gesztenyézett, fabrikált
gesztenyéből egy pipát,
s íme, jönnek a vagányok!
Kis vagány meg nagy vagány,
ifjú vagány, vén vagány,
nyakkendősek, lakkcipősök,
beretváltan piperkőcök.
A gitárost közrefogják,
közrefogják, szorongatják:
- Fülöp, te balek,
most mit csináljunk veled?
A gesztenyét add ide,
ha nem adod, agyonütünk,
tudod-e?

De szólt Fülöp:

- A szátok mint a tülök,
de a hasatok háj-tok,
gyöngé legények,
fütyülök rátok!
Gesztenyét nem esztek,
csak ha vesztek!

Felel a fővagány:

- Megbocsáss, Fülöp,
én egész évben
a dutyiban ülök,
s ha szabadlábon vagyok,
a kasszában csalog,
vizet öntök a tejbe,
úgy küldöm helybe,
elcsalog a vevőtől bármit,
például a szalámit,
s ha zsákmányol e sanda
vagány-banda:
kiveszem a zsákmányból a részem,
még sincs pénzem!

Szól a gitáros:

- Ebül szerzett pénz
ebül vész!
Ebül jött kincs
volt-nincs!
Viszed a zaciba,
az árát meg ráköltöd a pacira,
verseny-paripára!

Felel a fővagány:

- Megbocsáss, Fülöp,
lőversenyre nem járok, mert
meghülök.
Csak a kártyát szeretem,
kavarom és keverem,
a kártyát, a piros ász,
tökkirályt meg zöld vadászt,
arra megy el a pénzem
egészen!
Fülöp, kártyázz velünk,
addig innen el nem megyünk!

Fülöp mondja: - Kártyát elő!

Ott az erő,
ahol a nyerő!
Kártyázzunk, de ne pénzbe,
kártyázzunk gesztenyébe!

Ugranak a vagányok,
vetik le a kabátot,
eladják,
az árát meg
a gesztenyés-nénikének
odadják,
kapnak érte
száz stanicli gesztenyét!
A sok vagány egyszerre
lecsücsül a flaszterre
kabátjukat sem bánják,
úgy keverik a kártyát!
Három éjjel, három nap
Fülöppel így játszanak.
Már a kártya is kifárad,
foszladozik, szakadozik,
álmosak a négy királyok,
félrebillen koronájuk,
a zöld ászon
alszik a szüretelő,
a makk ászon
fázik a melegedő,
tüze kialudt,
a négy vadász nem vadászik,
fázik!
S nézze meg az ember!
Fülöp nyer!

Szól a fővagány:
- Fülöp!
A méregtől kékülök meg
zöldülök!
Se kabát, se gesztenye!
Bosszút állunk,
hiszed-e?

Szól a gitáros:
- Mármost
elmehettek,
rajtatok nevet a város!
Férfi, asszony, kisgyerek
lesajnál benneteket,
vagányoktól Fülöp se remeg!
Most a cirkuszba megyek,
teli hassal, teli zsebbel -
az élet szép!
Eszem a gesztenyét!

II.

A gitáros
a cirkuszba ért,
kiállt a porondra,
és zenélt,
és zenélt,
majd hazatért.
S lássatok csúf csudát!
Amíg ő a cirkuszban muzsikált,
lakását kirámolták a vagányok!
Nem hagytak, csak egy ágyat!
Az ágyon egy fölirat volt:
„Fülöp, te bolond!
Miénk a vagyon!”

Szólott Fülöp:
- Ezt már mégse hagyom!
Micsoda szégyen!
Üres a lakásom,
az erszényem!
Oda a sok holmi!
Nincs mese:
vissza kell rabolni!

Meg is tette, amit mondott.
Amíg a téren
ültek a vagányok,
ő munkához látott,
betört a vagány-tanyára,
onnan mindent hazahordott,
s fölírta a falra:
„Bolondok!”

Azzal a gitáros hazatért,
rendbetette a lakást,
és zenélt,
és zenélt,
még elolvasott egy mesét,
és aludni tért.
De elaludni nem tudott,
s szólott: - Nem titok,
amíg én a cirkuszban játszom,
üres a lakásom,
ezért tudnak kirabolni,
kár lelakatolni,
úgyis odatesz a holmi,
amíg egyedül élek!
S kiáltott Fülöp:
- Legfeljebb megnősülök,

majd ő, a feleségem, a drága,
vigyáz a házra,
amíg a cirkuszban játszom,
állatokkal komázom!
Lesz gesztenyénk, lesz pénzünk,
ej-haj, vidáman élünk!

Hát a szomszéd leánya,
a drága,
épp arra sétikált,
s szólt a gitáros:
- Legkivált
maga tetszik nekem,
maga drága!
Szánjon meg, ne legyek árva!
Ha nekem szépen köszönne,
s hozzám feleségül jönne,
elvenném,
és soha meg nem verném!
Ugye, hogy szeret?
A maga fejecskéje
olyan szép, kerek,
akár a síma, barna gesztenye!
Hát hozzám jön, ugye?

A kislány nem mondott nemet,
sőt, igent integetett,
hát összeházasodtak szépen,
sétáltak kéz-a-kézben,
majd, hogy fölkel a hold,
Fülöp a cirkuszba elbandukolt,
és zenélt,
és zenélt,
aztán hazatért,
és várta a lakás meg a feleség.
És egy nap, ó, csoda!
Már ott sírt a baba,
nem egy baba, de három!
S szólt Fülöp:
- Nem is csodálom,
nahát!
hogyan ezek a babák
akár a festett képek,
oly szépek,
pozsgások és kövérek,
a fejecskéjük szép kerek,
a frizurájuk oly remek,
mint a barna gesztenyehéj,
az arcuk piros meg fehér,
ó, be szép ez, be szép ez -

olyanok, mint te, édes!
És szól a feleség:
- Micsoda beszéd!
Szemük akár a csillag,
s micsoda szépen sírnak!
Értenek a zenéhez!
Olyanok, mint te, édes!

S így szórakoznak ketten
a három kisgyerekekkel,
ringatnak és etetnek,
dajkálnak és nevetnek,
s szól a feleség:
- Ó, az a remek főleg,
a babák gyorsan nőnek,
nézd, már a fekvést unják,
az ágyat odahagyják,
hiszed-e, ha mondom:
tegnap
már ott ültek a polcon,
s ha az ajtót bezárom:
ablakban mind a három,
föl a tűzhelyre másznak,
fazékból lakomáznak,
ugrálnak és gurulnak,
még a levesbe hullnak!

Szól Fülöp: - Ez világos,
nem értesz a babákhoz!
Nyomd meg a babaorrot,
vigyázzva mint a gombot,
s meglásd: lecsücsül
a baba,
ide vagy amoda,
vigyorog, örül!
Hát ez a titka, kérlek,
a gyereknevelésnek!

Meg is nyomja a három
kis orrot,
leül a három kis baba,
nincsen hiba!
A feleség boldog,
s szól: - Fülöp gitáros,
vár ránk a város,
kell a mozgás a gyerekeknek,
sétálni őket elengedd!
én itthon nem ülök,
gyerünk sétálni, Fülöp!

Indul férj, feleség
meg a csemeték,
sétálni a térre,
hát ott a gesztenyés-néne!
Fülöp, a bukszát nyisd ki!
Kell a gesztenye,
öt stanicli!
s ha ez se elég:
vegyél még!
Vásárol a gitáros,
ünnepli őket a város,
ők meg boldogok szörnyüképp,
a férj, a feleség
meg a csemeték,
abrakolnak és kurjogatnak:
- Az élet szép!
Esszük a gesztenyét!

III.

Jaj, de a vagányok
napra nap
ülnek az árkádok alatt
a téren,
búsulnak hosszú orral,
mind szörnyű bosszút forral,
s szól a fővagány: - Ugye,
nem vagyok gügye,
mégse tudom kitalálni,
mint kéne bosszút állni!
Kérlek ezért, barátom,
te kedves al-vagányom,
lódózó orvvadászom,
állj a Fülöpnél lesbe,
Fülöpöt puffogasd le,
Fülöpöt, feleségét,
három csemetéjét!

Szól az orvvadász:
- Vezér, vigyázz!
Ilyen tett mellőzendő,
mivel ez büntetendő,
jobb nekem állni itten,
mint ülni a sitten,
nem is akarok lógni -
mást kell kigondolni!
Amíg Fülöp játszik,
cirkuszban a
párducokkal cicázik,
az ajtaját vegyük le,

a folyóhoz vigyük le,
ráültetjük a mamát,
a három babát,
szörnyű puskámmal én
leszek a kísérő legény,
leviszem a családot élve
messzi vidékre,
s elúszik a család,
a nő, a babák,
nahát!
Fülöp meg nem találja,
hiába a gitárja,
a nagy tudománya!
Úszik az ajtó,
akár a teknő,
s e büntett bár büntetendő,
de a tettes nem lelendő!

És így történt.
Az ajtót betörték,
s hiába a jaj:
a család elúszott, haj!
S a fővagány ceruzát fogott,
s fölírta a falra:
„Fülöp, te bolond!
Vagányokon mulatsz jót?
Most elvisszük az ajtót,
se ajtód, se családod,
csak a gitárod!
Na, látod?”

Közben a gitáros
a cirkuszba ért,
a porondra kiállt,
és zenélt,
és zenélt.
S az állatok:
a párduc, a majom,
a boa,
táncoltak szépen,
mint még soha.
A tigris elegánsan
átugrott a parázson,
sárga szemét
a gitárosra szegezte,
amíg az zenélt,
s a bagoly számolt,
kivont és összeadott,
a közönségtől
ötöst kapott,

a kedves nézőknek
a párdúc egy puszit dobott,
tapsol a közönség,
boldog a cirkuszigazgató:
ó - ó - ó!
príma a produkció!
Fiatalember, figyelem,
fizetését fölemelem,
kell a családnak
a jövedelem,
csak jöjjön holnap meg holnapután
és azután meg azután
a cirkuszba, gitározni, ó!
mert ez príma produkció.

S gitáros Fülöp hazatért,
s majd elvesztette az eszét,
hogyan látja a szörnyű bajt - ó,
oda az ajtó!
oda az asszony, a babák!
az egész család!
Sír a Fülöp:
- Jaj, édes feleségem!
Jaj, én egyetlenem!
sőt hármam, tehát négyem!
Micsoda szégyen!
Jaj, hol keresselek!
Főleg hogy kövesselek
a fekete vízen!
Hiszen
nem mehetek úszni
az árba -
belemegy a víz a gitárba!

S rohan a városba a gitáros,
de nem érdekli a város,
a vagányokhoz beront,
egy teljes falat lebont,
az ajtót a hátára veszi,
a fekete folyóra viszi,
és szól Fülöp:
- Most az ajtóra ülök,
s az ajtó, mint a tutaj
elúsztat, haj!
Nem távozom örökre, csupán
utazom a családom után,
reszkessetek, vagányok,
rajtatok bosszút állok,
visszajön még a gitáros -
agyó most, világváros!

IV.

Úszik a nagy ajtó,
mint a tutaj, ringatózik,
ringatózik, hajhó,
a nagy fehér ajtó,
a fekete éjszakában,
hajnalban, piros homályban,
napvilágban, napsugárban,
úszik a fekete árban.

Fülöp lehasal rája,
hátán a gitárja,
úgy néz a fekete árba.

Bámul vízi-virágot,
víz alatti virágot,
tarka pontyot,
pici rákot.

Kérdezi a halakat:

- Ej, ti halak!

Három baba-gyerekem,
feleségem hol lelem? -
De a hal nem tud szólni,
a vízből nem szól ki,
csak uszonnyal mutatja,
hogya: - Arra! arra!

Úszik a nagy ajtó,
mint a tutaj, ringatózik,
ringatózik, hajhó,
a nagy fehér ajtó.

Fülöp kormányoz, tekinget,
szörnyű sziklákat kerülget,
örvénybe pöndörül,
onnan is kikerül,
három napja úszik!

Fülöp hasa korog,

Fülöp morog:

- Micsoda dolog!

Még éhen halok! -

Hát a parton hirtelen
felnő

egy sárga gesztenye-erdő,
susog a levele:

- Fülöp, a tutajt kösd ki,
gyere be,

van itt gesztenye,
csak nincs, aki egye!

Kiszáll Fülöp a partra,
gitárját odahagyja,

fut az erdőbe,
tömi a zsebét,
tömi a száját,
eszi nyersen a gesztenyét.
Jaj, kilyukad a zsebe,
leesik három gesztenye,
s ahogy lekoppan a földre,
három gyerek lesz belőle!
Kiált Fülöp: - Ez remek!
Megvan a három gyerek!
Mind az enyém ez, úgy látszik,
már csak az anyjuk hiányzik.
Fiúk, hol van a mama?

Nem szól a három baba,
Fülöpöt kézen fogják,
a sárga erdőbe vonják,
ott aztán nekiesnek,
csipkedik, mint a szedret.
Szól Fülöp: - Ej, a babák,
de rosszak lettek, nahát!
majd megjavítom őket! -
Vigyázva, mint a gombot,
megnyomja a három kis orrot,
s nem működnek az orrok!
Nem nevet a három baba,
sőt inkább dörmög,
komisz, akár az ördög,
Fülöp fülét cibálják,
tépik haját, ruháját,
s kiált Fülöp:
- Ó, megrémülök,
egek!

Hiszen ezek mű-gyerekek!
Varázslat ez, de rémes,
e három rém kivégez!
Ó, jaj, futok a bajtól,
utazom tovább az ajtón!

Ér a folyóhoz loholva,
az ajtót vízre tolja,
kormányoz és vezérel!
Sebesen, mint a motolla
evez a két kezével,
s a három mű-gyerek
a partról fenyeget,
majd összetöpörödnek,
kicsire kicsinyülnek,
egész meg-gesztenyülnek,
összemennek a fák,

csoda ez, csoda!
Erdő és három mű-baba
volt-nincs, oda van, oda!
S szól Fülöp: - Elvégre,
bár össze vagyok tépve,
de megvan a gitár,
fel, útra!
A család vár!

Úszik a nagy ajtó,
mint a tutaj, ringatózik,
ringatózik, hajhó,
a nagy fehér ajtó.
S egyszerre az ajtó-tutaj
megreccsen, jaj!
Úgy recseg, mintha élne,
uramfia, mintha beszélne!
És sóhajt Fülöp:
- Ó, jaj, az ajtó, ahol ülök,
az ajtó, mint az ember, beszél!
Ó, jaj, Fülöp fél!
És szól az ajtó:
- Fülöp, te igen sóhajtó!
Ne félj, mert jót akarok,
titkot tudok!
Tudok én sokat,
kihallgattam a vagányokat,
tudom, hogy a családot
hova rabolta az álnok
orvvadász -
Fülöp, vigyázz!
Holnap reggelre kelve
a nyúlvilágba érünk,
ott a nyuszik, szegények,
az orvvadásztól félnek,
úgy félnek, alig élnek,
nem is nevezik másnak:
hívják Nagy Szörvadásznak,
neki hódolnak,
előtte térdre hullnak,
már egész megbutulnak.
Mérkőzz meg a vadással!
De nem győződ le mással:
győződ csak a gitárral!

Múlik az éj, felkel a nap,
kiköt a gitáros
a fűzek alatt.
Hátán fekete gitárja,
úgy vonul be Nyúlvilágba.

Nyúlvilágban szép az élet,
mivel ott csak nyulak élnek.
Nyúlvilágban a diákok
világos, hogy nyúldiákok,
az iskola: nyúliskola,
nem marad a nyúl ostoba,
tanulnak mesterséget,
ácsok lesznek, szabók, pékek,
botanikát is tanulnak:
fű-harapni kivonulnak,
épít meleg földi fészket
a hős építőnyúl-részleg.
Komoly tudós lesz a nyúl,
mire mindent kitanul,
övé akkor a nyúlélet!
s ez nem unalmas,
de vigalmas,
egész éjjel lakodalmas,
nappal nyúlfű-gyűjtögetés,
éjjel nyúltánc, billegetős.
Öreg nyulak sem búsulnak:
öreg nyúltárssal nyuszúlnak,
poharaznak harmatot,
bal kezükkel
hosszú fülüket fogják,
jobb kezükkel
eszik a nyúlfű-tortát,
táncolnak a kisnyulak,
remek a hangulat!

Így volt ez, kérem,
régén!
Más ma a nyúlvilág, más,
csupa sírás!
Mióta eljött
a Nagy Szörvadász,
oda a hangulat,
ma már a nyúl nem mulat,
lódöz a Szörvadász,
hullnak a nyulak!
A nyúlszörből végül
nagy szörszobor készül,
s ők maguk építik, a nyulak!
Mert a nyúlször drága,
kell a Szörvadásznak
az ára,
kell kártyára,
sörre meg borra!
S nyúlapó, nyúlanyó szőre
nyúlcsemetéstül

beépül
a szoborba!
S a nyulak megbutulnak,
előtte térdre hullnak,
hódolnak a szobornak!

Fülöp hátán a gitárja,
úgy vonul be Nyúlvilágba.
Ámul Fülöp:
- Mennyi nyuszi!
Nyuszi tarka!
Nyuszi szöszi!
Nyuszi-tanár, nyuszi-diák,
nyuszi-szabók, csizmadiák,
nyuszi-költők, nyuszi-pékek,
félek, bizony rájuklépek!
De itt csuda bús a nyúl,
füle mindnek lekonyúl.
Ugyan megszólítom őket!
Mondja ön, tisztelt nyúl úr!
Miért bánatos a nyúl?
Füle konyul, úgy búsul!
Mondja el hát magyarul,
avagy tótul, avagy húnul,
avagy panaszkodják nyúlul -
minden nyelvet megért már,
kinek hátán a gitár!

Szót se szól a nyúl úr,
fülével a könnyét törli,
zokogva
mutat a szoborra.
S kiált Fülöp:
- Jaj, elhülök!
Micsoda szőr-szörnyeteg!
Kezében szörnyű
szőr-tülök,
azazhogya szőr-kürt - -
ügye, e szobor
sokáig épült?
Mint a hóember, kövér,
magas, az égig fölér,
s az ára, ó,
megvan egy millió,
nos:
akkor Nyúlvilág milliomos!
Hát mért nem adjátok el,
bolondok!
Szobornak miért hódoltok?

A nyuszinép felel:

- Fülöp, maradj veszteg,
a szőr-szobor
bennünket esz meg,
s megesz téged,
ahogy megette
a feleséged,
három fiad, sorban -
ott ülnek a szőr-gyomorban!

Felkiált Fülöp:

- Jaj, édes feleségem!

Felelj nékem:

éltek-e ott a szőrben?

Kiszól a feleség:

- Fülöp, minek a beszéd?

Mi itt ülünk,

egészen meggörbülünk,

a Szőrvadász örökre

ide börtönözött be!

Jaj, fili-füli-fülöpünk!

Szabadíts ki Fülöp,

mert megfulok!

Felkiált Fülöp:

- Ily gaztettet nem tűrök!

Elő a bicskát,

elő!

Meghal e nagyevő,

nyúlevő,

emberevő!

Azzal a bicskát rántja,

a szőrbe belevágja,

s nem bomlik a szőr-bálvány,

kemény, akár a márvány!

De a szőr-kürtöt fogja,

szörnyű szájához kapja,

szörnyű szőr-hangon kürtöl,

szörnyű gazdáját hívja!

Hallja a vadász a kürtszót,

a zöld erdőben hallja,

felugrik, történyt kapkod,

veti a puskát vállra,

szalad a Nyúlvilágba,

már messziről kiáltja:

- Jaj, a szobor, a drága!

Megölöm, aki bántja!

Legyen az akár Fülöp:

szívébe golyót lövök!

De ó, de ó!
a puska hiábavaló!
Csuda!
A puska kuka!
Mert íme, szól a gitár:
Fülöp muzsikál!
Hét húron zenél,
s halljatok csodát:
a Nagy Szőrvadász
fél!
Remeg a keze,
térde,
táncot jár a zenére,
elhajít puskát, töltényt
önként,
inget, kabátot,
úgy járja a táncot,
a büntető-táncot,
úgy esedezik: - Fülöp,
jaj, megsülök,
oly forró ez a tánc!
Hagy abba a zenét, Fülöp,
hadd menekülök! -
Muzsikál Fülöp, muzsikál,
táncol az orvvadász
szőrvadász
vagány,
menekülne, de merre?
Űzi a gitár!
Táncol a nagy folyóhoz,
bokázik
a vízig,
be a habokba táncol,
elúszik!
Kisérik a halak
a víz alatt,
nevetik: - Meg se állsz
Dutyi-országig,
te vadász!

Fülöp meg visszatér
Nyúlvilág főterére,
veszi a gitárt kézbe,
áll a szobor elébe,
s szól: - Hej, te nagyevő,
nyúlevő, emberevő,
te igen magas,
te igen kerek -
végzek veled!

Azzal rácsap a húrra,
megszólal a gitár,
s halljatok csodát!
A szobor táncot jár!
Szőr-kürtje lehull,
feje legurul,
kezei leválnak,
hasa lehuppan,
hát a nagy szőr-lábak
még így is táncot járnak,
táncol a fej,
a kürt, a láb,
a kéz, a has,
külön-külön,
majd szétgombolyodik,
s még így is táncol
minden szál szőr!
De most már elég!
Bújik ki a szőrből
gyerek, feleség!

Boldog a gitáros:
- Jaj, édes nejem!
Élsz, egyetlenem!
Ide hozzám, ide,
ide gyerekek!
Hát a papát már
meg se ismeritek?
Hogy megnőttetek
mind a hárman!
s megöregedtem én,
lám, ekkora a szakállam!
De megvagyunk mind,
ez a fő!

Most a folyóhoz,
utazunk haza,
vár a cirkusz, a város,
Nyúlvilág, már agyó!

És elkísérték őket
a nyulak,
a nyúl-csizmadiák pedig
varrtak nekik lábbelit,
a nyúl-szabó ruhát remekelt,
nyúlpékek nyúlkenyeret
sütöttek, kereket,
nyúlköltő nyúlverset költött,
s a költő, a szabó,
a csizmadia, a pék,
az egész nyúlnép

búcsúzott,
Fülöpék meg az ajtóra ültek,
s az ajtó
a folyón fölfele úszott,
s ők a városba visszakerültek.

S azóta boldog a gitáros,
ünnepeli a város,
minden délelőtt
sétálni viszi a nőt,
a három gyereket.
Nem járnak egyedül!
Mögöttük a majom
hegedül,
utána táncol a medve,
röpül a bagoly,
pórázon a párduc,
a tigris,
szelídek itt is,
mert Fülöp muzsikál,
szól a gitár!
Nyomukban vonul a város,
népszerű a gitáros!
Kérnek a térre,
ahol süt a gesztenyés-néne,
dagad a Fülöp zsebe,
teli a buksza,
mindenkinek jut gesztenye!
Éljenzi a városi nép,
a család meg a feleség,
ő meg kiált:
- Vívát!
Amíg világ a világ,
eszem a gesztenyét!

Eladom a csontvázamat

Volt egy város, világos végítélet.
Hátát Északnak vetve, tárult csak Délnek.
Milliárd üveg-pupillája tágult-szűkült a napvilágban,
s éjszaka beragyogta az áram,
az áram ami Északról érkezett mint a csoda,
Északról, ahova nem nézett senki soha,
s paripáját az idő: kifogta a városfalnál a fergeteget -
volt egy város, mert lehetett.
Vágya az anyagnak, vágya a barbárságnak,
a történelmi, baromcsordás sokaságnak:
az emberré-válás vágya e városban testesült meg,

hol ünnep volt, örökös ünnep,
ünnepe a munkának, a présnek,
a vértajtékos érvényesülésnek.
Rikoltó számjegyek: naptári papagáj-hordák
hirdették hogy itt a menyország,
csak ki kell számítani, ki kell mérni
idejét, szükségleteit - ebből is meg lehet élni,
s idő és anyag: vakítón gördül egymásba minden évszak
amíg adóját ontja Észak.
Szenet a kazánnak! És megadták az adót,
s a kövé-vált páfrányerdő: az őskor kigyúlt és elhamvadott,
vég-villanásban a rengeteg csonttollú sárkánymadara
fölrebbent s elizzott, lett drótokon surrogó energia,
elégett a királyi zsurló pikkelyes rojtjaival,
eltűnt a mese-erdő, lett belőle ipar.
Idő és anyag mélyéből amit a robbantás felhányt,
dömperszám jött a nemesfém s a darabos fény: a gyémánt,
épültek a diadémok magasra akár a torony,
nehezüktől a kicsi nők táncoltak roskatagon,
s bókolva a gazdagság súlyától, vigyázva rágtak
színhúsokat, szívtak szalmával bort, aromásat.
De hogy a baromcsordák még meddig robognak
üzetve villanykörtés folyosóra a vágóhidaknak -
kit érdekel? Buzás vagonok, gépszállító kocsik útja
kit érdekel? Kocsik, vagonok érkeznek újra meg újra,
jön az élő hús, a vágóhídi tagló naponta ezreket öl meg,
s dolgozik a város, hiszen dolgozók e vasárnapi urak és hölgyek,
diadémot letéve sütik a karajt, a fánkot,
elszámolják s megeszik, fölfalják az égi kalácsot -
egyél, város, egyél, a Tejút csillagait
tömlő-faladba behabzsold, rettentő polip,
kigyózó karjaid az utak, zsákmány-világot eszel,
de ha elfogy a világ: magad zsákmánya leszel,
tereid glória-ráncossá zsugorodnak ha eljön az ínség,
hamis fény- emlék leszel, mint minden elbukott fenség,
mint Róma. Gyászoljuk a nagyságot, a bigott
hatalom kő- emblémáját, s nem is tudjuk: ki volt.
De én ismertelek, ragály-dajkáló test,
voltál: milyen silány szó - de hatalmas a Lesz.
Mulattass hát! Nem óhajt sírni a por!
Élni a bizonytalanból: kellett ehhez humor,
a számok-mögötti semmi végül is röhejt ígéz
ha már nem szenvedni senki, ha már elmúlt az egész.
Mehet a móka! Termelt, osztott a mini-világ,
röpültek a dolgozó-mellre a medáliák,
dicső volt minden. S dicső volt a népbetegség: a rák.
Mi hozza ránk e nyavalyát? Akár a ragály, terjed,
nincs elég levegő, ettől burjánognak a tüdőben a sejtek?
Sokan vagyunk, sokan! Sokan? Nem addig 'a,

nem is szültek az idén, érvelt a statisztika,
fehér bálákban a pólya, nincsen beléje kicsi,
nem fogy a babakocsi, de fogy a luxuskocsi,
fogy a selyem, a csipke, a műanyag-kabát -
növeljük a könnyűipart! Majd megjönnek a babák!
Úgyis, csak a felnőtt lakosság szaporodik csudamód,
s fogy az északi szállítmány - adót Északról, adót!
És megadták az adót, jött is a hús, a bor,
de nem olyan dúsán mint valamikor,
s a telehold-adagokat újhollandá ifjította a kor.

Újhold, új király! A szívárványos műanyag-tálak
új üzemekből új pultokra pörögve kiszálltak,
Észak havát a csipkeverők mintába-lehellték,
bolyhos niagarák, zuhogtak a gyárakból a kelmék,
minden elkelt! Milliárd-száju hydra evett
s osztódó milliárd testére végtelen kelmét tekert,
kenőcsöt vagonszám, pirosítót világalkonyat-sokat felkent,
gyöngyház-lakkja jégvárta, bebőrözné a tengert,
flitteres szemfödele a mennyet befelhőzné, becsillagozná,
szélvihar lélekzete, gyászindulója égzengés lenne hozzá,
torlódott a sugárutakon munkábamenet, törtek a bordák,
elesett a beteg és a csatornába tiporták,
de eltemették utóbb fényesen, mert a szemfödél-üzlet
a szaporulatot foglalkoztatta s így hasznót hozott a köznek,
pénz volt! mindenre volt! Épültek a műmárvány-kripták,
a bonctermekek, hol a halál okát megállapították,
hol a boncasztal maratoni-hosszú, tömeghalál-terhű - -

s járt oda egy kis doktor, épelméjű, kevés jövedelmű.
Titkához a pusztulásnak közel volt, olyan közel,
mint aki a halál rózsáját érinti, s letépni nem éri el,
nehéz rózsafejek - már burjánzottak műhelyében parancsszóra a sejtek,
s nem bírta megállítani - mert megölte volna az embert,
pénz kellett volna a kísérlethez, pénz - egy autó, egy hátsó ár, a
ám döntött a luxusbizottság: A kísérlet drága!

ELADOM A CSONTVÁZAMAT,

ezen az áron letéplek, Világ Virága!
Világ Virága, rák, az emberiség nyakába vetve hanyagul,
középkori, korhatag fején a koszoru, jele a
visszavonhatatlan végzetnek,
Világ Virága - jaj, hogy ilyen a mi rózsánk! Tövises násfa
a gondolkodó homlokok körül,
Sokasodás virága, ünnepi piros iniciálé, egymástól
az embereket tilalommal elkülönítő,
Rettegtető virág, baljóslatú virág, megalkudni-tanító-virág,
tűrőm-virág, beletörődőm-virág,
lelatom sokaságodat a földről,
kévébe kötlek, kazalba raklak, leszek én az új arató,
akinek halálos az aratása,

halál-kazlakkal hivaalkodom én az ítélet napján, amikoris
nekem és csakis nekem nem lesz feltámadásom,
mert:

ELADOM A CSONTVÁZAMAT

Számoljátok meg combcsontjaimat, felső és alsó karcsontjaimat,
lábszáraimat, ujjperceimet, a varratos koponya-
lemezeket, a kosaras bordacsontokat,
számoljátok meg,
egy se hiányzik, oktatásra, kísérletezésre egyaránt alkalmas,
oktatására annak is, hogy idáig jutottunk,
hogy gyógyulásra nincs pénz, noha a parádéra van,
s a doktor így nyilatkozik:

ELADOM A CSONTVÁZAMAT

Vigyázzban-álló csontvázakkal megrakott teherautó dőcög majd
a Dohány-uccán, a koponyák összekocognak,
muzsikál a márciusi szél a bordák orgonasípján, cimbalmozik
a tavaszi ólmoseső a csigolyákon,
én is ott állok majd a teherautón, más önfeláldozókkal össze-
zsufolva, legalább egy jó nő mellé kerülnék,
és borzonganak majd a sétatifikálók, ezüstgombos sétatálcájukat
földhözvacogtatva mint egy combcsontot,
én lemosolygok a hölgyekre, kifőzött s újra-beragasztott fogaim
télizű vigyorával, győzedelmesen,
ki a spanyolviaszkot feltaláltam, mert:

ELADOM A CSONTVÁZAMAT

Eladom és nem lesz temetés,
nem sírtok utánam lányok, nem vonultok koporsóm után
hosszú menetben,
emlegetve testem jótulajdonságait - ki leszek főzve
többszörösen,
meg se nőülök - minek? miféle ősapá lennék,
ha még sírom se lenne,
mit felelnének az unokáknak, ha megkérdeznék:
Hát a nagypapa hol nyugszik?
Zarándokolnának a szertárba halottak napján,
mécsessel, ezüst koszorúval?
S minek a temetés? Minek a cirkusz, a magnóra előre-felvett
mű-zokogás, hogy a szertartás precíz és
zavartalan legyen,
minek a csillagos orlonfátyol a koporsón, garantáltan színtartó,
esőben se megy össze,
minek a hozzátartozók marakodása az előkelőbb temetőért,
jobb sírhelyért,
miközben a páciens lassan bomlik,
minek a fizetett gyászkaró a sírbahelyezésnél, midőn
kopog a koporsón a kavics akár a tallér,
tallér minden kottafejért a zeneszerzőnek, és
minden hangért az előadónak,
minek a cicoma, amikor egy korszak vonul a sírba,

töppedve a kórtól,
 megsüketülve a kórokozó röhögésétől!
 Óhajt még valaki a temetésére parádét? Én nem:
 ELADOM A CSONTVÁZAMAT
 Eladó, eladó! Ki ad többet érte? A leveleket naponta megírom.
 Miért nem kaptok rajta, ti intézmények, vállalatok és hivatalok!
 ELADOM A CSONTVÁZAMAT
 Amikor minden eladó - az élettelen bíbor, az élő hús,
 a nagyokról mintázott szobrok, a bíborba-
 festett heraldikák,
 amikor minden eladó - a csont-szálkás betű,
 a becsület és a dicsőség,
 ne kéne egy pusztá váz? Amikor pusztít a betegség,
 egy kaszátlan haláltól megijedtek?
 - Épp ezért nem kell - válaszoltok nekem - épp ezért nem kell.
 Fiatal barátom,
 hullá is, eleven is több van a szükségesnél,
 a halálozás minden igényt kielégít.
 Maga ingyen se kéne, maga veszélyesen csörögne a polcon,
 ha élve is ilyen ötletei vannak,
 maga oly sovány, maga talán ki se fő, magában a szellemen kívül
 semmi érdekes, magából tizenkettő egy tucat,
 maga túl egyenes, maga talán lázadó? Maga ha törpe volna vagy
 vízfejű gnóm,
 maga ha óriás volna, ha különleges volna, maga esetleg akkor
 kellene, na de így?
 Maga túl dekadens, doktor, de csak szellemileg.
 Behavaz az elutasítás! pedig itt nincs tél, itt sose volt tél,
 virítanak a nők, a fák, a fákról a szerpentinek, szalagok,
 lakkos lampionok: üres emberfejek
 fényesen bólogatnak a délelőtti szélben,
 villognak az éjszaka holdsugarában,
 de nem ez az én szülőföldem, Északról jöttem én,
 vagyok a köteles adóra nem-kívánt ráadás,
 apám, a csordák pásztora, délre-lopott engem, s a vágóhídi
 vérszagban, barmok leheletében,
 ott nőttem fel, nyers huson, párolgó véren,
 én tudom: honnan a hirtelen népesedés!
 Ki lenne örült, élni fenn, kenyéren és vizen!
 Lépésenként cipeled Északon a sáracsizrát,
 lépésenként az egész föld a koloncód,
 kohóid elszívják véredet, fehér arcod világít,
 éjszakáid csillagpatakzása: verejték,
 torkonragad a szilikózis, halálodra kondul a csille,
 kórusod a kukoricák sokfogu röhögése: TÖRJ LE!
 kórusod a gabonaszálak fohásza: ARASS! VESS! ARASS! VESS!
 Fellök a konda, letipor a csorda, enni akar mind,
 a lelketlen állat, a lelkes város,
 betölt a barmok világ-üvöltése, mintha a föld könyörögne:

ENNI! ENNI!

Dél égöve! Irántad szökünk a brutalitásból, forogni emberi pávaként zuhanyrózsád forró sugaraiban!

Téli emberek, nyárra változunk, s elfogyunk a nyárban,
a vad cicomában,

de hozzuk a tél szagát, a megélhetés furfangjait,
s mert én is a tél fia vagyok:

ELADOM A CSONTVÁZAMAT

szenzáció lesz az a váz, város, elámulsz,

mivé teszem magamat!

Ha nem kell az ember, a gondolkodó hús, az eszes csont,
a normalitás ha nem kell:

leszek szörnyeteg, jégkorszak-előtti óriás hulló,
a sejt-szaporítás csodája leszek!

Majd ha a mozitétőn benézek, s a primadonna premier-plan arcát
leeszem a vászonnal együtt,

s a rongy mögött feltárul az űr:

sorsotok pusztasága, a semmi szakadt vigyora

majd ha kitetszik:

majd kellek akkor, majd kifizettek akkor,

s én megállítom a halált -

tükörképed leszek, város! a céltalan dalmahodás,

a világfejlődés elvetélt pillanata!

Kellek, máris kellek! Csak egy tűszúrás volt az egész,

íme a boldog fájdalom beborít, íme növekszem,

ostoba-nagyra növekszem, akár ostoba híreitek rádió-tornya,

de kis laboratóriumom a nyakamban lóg,

szerveim értelmetlen hivatalok, működnek mind szaporábban,

külsőm egyre diszesedik,

sűrűsödnek rajta a pikkely-csipkék, bunda-variációk vegyesen,

a kifordított Noé-bárka: bőröm

változatosan pompás,

csontjaim csodát jövendölnek, oszlopokkal, fűrészfogakkal,

cirkuszsátor-nagy varratokkal ígéretesek, ó,

ELADOM A CSONTVÁZAMAT

küldöm röntgen-képeimet a polgármesternek,

megírom, hova várom a pénzt,

a város szélén, a vízparton tanyázom, ott van elég hely,

fejtem a lakosság fölé figyelve kinyúlik,

üresek ott a magtárak, a nyersanyag-raktárak,

a polcokat rég lesöpörték,

üresen hozza a vagonkort az utolsó mozdonyvezető,

seregély-szájjal a nők lecsipegették a fákról a meggyet,

megkoppasztva a tavi hattyút

megsütötték akár a ludat,

megették a férfiak az állatkerti orángutánt is,

ó mi ébresztene föl benneteket,

s dolgozik a város! szövi a ravatali csipkét,

test-a-test-mellett gyártanak, leveleznek,

föl se tűnik a halott,
nem esik ki a tömegből, állva bomlik föl a test,
mozgó halálokra szárad a ruha!
Helikopter hozza nekem a postát, szítálva megáll a magasban
dudoros szemem előtt, s én olvasom a választ:
- Csontvázát államilag ingyen kisajátítjuk, kelt mint fent. -
Mit akartok, ó mit akartok, Liliput népe,
hiszen látjátok: jószándékomat kis törvényeitekhez alázom,
csak azt a kis összeget várom,
meghuzódok itt a mezőn!
Ösgyikok eleganciájával vonulnék én sugárútjaitokon,
lépésemtől beroskadna a csatorna, a metró,
földberagadt embereken, földbetiport gépkocsikon gázolnék
ha indulnék ellenetek,
s ha a hattyúk tavába menekülnek: medréből kicsapnám a vizet,
kicsapódva az aranyhalak az országház kupolatermébe
beröppennének
az elnöki asztalra, ahol őrült muzsikába kezdene a csengő -
nem árthatunk mi egymásnak, törpék vagytok ti,
s engemet megbénít a szerelem,
ne vadásszatok énrám eszméikkel, dinamittal,
ne tóduljatok éhségetekben szenzációt-enni,
nyűgötöket derekamra ne dobjátok,
cérna a köteleitek, széjjeltépem, testvériség, közös mult,
szakadjatok szét,
el innen, el, átugorlak te város, el innen, el,
átgázolom az időt is -
üldöztök? Csak utánam! Ha az ingyencirkusz kell,
megkapjátok amit ingyen se kívántok:
őseink földjét, a senki földjét, a bitangba-hagyott örökséget,
majd megtanul ott ludbörözni a város
apraja-nagyja,
föld szántatlan, barázda bevetetlen ott,
bányaüreg nyeldeklője örökre megállt,
ott a pásztázó fényt a holt vidék üresen okádja vissza,
s mert a fényt nem lehet megenni:
hát majd megeszitek a kövér főnököket, s túrván újra a földet,
lesztek a szántó és igavonó -
Nincs visszavonulás! A mennyei térképet ezer foggal lezabálom,
és elragadom az utolsó hattyút, kanyarítom vállaimra, fuldokló éneke fülemben,
el! el! havas szárnya szélesedik világgá, repülünk mindörökké -

Felbolydultak ellene hadakkal:
Fel, fel, város, Északra, utána!
Fény-ráccsal a mennyet bedutyízták,
égen-földön nem értek nyomába.
Éj volt, és a sokaság didergett,
ragadt Észak lidérces sarába,
reflektorral a derék jobbágyot
segítségül hívta, de hiába.

Csak a csontok ragyogtak az éjben,
állva-meghalt fémbordás gigászok:
fűrőtornyok, vastaréju kotrók,
napraforgók: sárga csont-brigádok.
Döglött gépek: szarvas ekerémek,
bányacsillék: leborult harangok,
lógombócok a talajt belepték:
kellékek a cirkuszi porondot.
Felszívódott a szorgos adózó,
kivénült, vagy elszökdösött Délnek.
Trappolt a had, kergette a Doktort,
odalett az utolsó kísérlet.

A Nagy Virágvágó Gép

Tavaszzoddal: Ikrek Jegyével,
szerelmed virág-havával,
reflektor-sávokban gomolygó
rivalda-porban,
síppal-dobbal
játszottál nekem, hazám!
Tündököltél nekem, álmodózónak.
Mert álom csak rólad létezett, álom,
álma a Megnevezőnek ma is, végső fokon, te vagy,
álma cicomás lobogóidról, bőrruhás
hordáidról, amint a síkságot előzönlík.
Szegénységdben is, fekély-uraidban is
te vagy a hősnő. Hozzád folyamodnak
a hagyományos szerelmi szók. Minium-pirosba
varázsoltalak az idő forgása szerint,
vonultattam forrásaidhoz karavánokat
olaj-tömlőkkel, lószagu ruhában,
luxusbolygókon csődülő Egyesült Nemzeteket,
mert van mit meríteni sorsodból,
mert testvérháborúd is, tragikus
koplálásod is, dőzsölésed is lenyűgöző líra.
Magyarország! akit röviden így nevezünk: Élet -
boldog és mímelt hitemmel vigyáztam játékodat.
Óhajtottalak időnként látomásaimtól
megkímélni, mert szörnyű hogy mezítláb jártál a hóban,
nemzedékekre előre megfagyhat az ember! és vérontásod
az utódok testén lehet krisztusi fekély -
könnyeim elmosták előttem arcodat,
Élet, már csak az vagy nekem, aki lehetnél,
akiért a mártírok elmúltak, költők illúziója,
nem akartam én profétálni neked,
vért virágzik a proféta ostora. De az én kezeim

fegyvertelenek. A szájam
legfeljebb az eső édességét kívánja
s énekel nyomorultan is
májusod habzó forróságát.
Nem leszek én próféta, nem -
az értés avat engem valakivé,
értése egymásba-gördülő évszakaidnak,
időbeli négy világtájad gyönyörűségének,
értése lépteidnek, az Egyetlen Haza
keserves, fondorlatos létezésének felfogása.
Terhelve klasszikus súllyal: egy ország
színpadi gyötrelmeivel
úgy megért mindent az ember, hogy erei
nyílt színre zokogják a vért -
Élet, azé vagy, aki megért,
és ha van valami erényem:
álmodni tudtam rólad -
és ha nem leszel, ha már nem leszel, ha csak
az írás marad meg rólad, akkor is:
Élet, az vagy, aminek álmodtalak!
Bűneidet nagyítottam elrettentővé
hogy eldobd magadról, hogy megutáld.
Szépségeid torzultak villámlóvá, hogy szüntelenül
mégszebb legyen holnapi változatod.
Micsoda lehetőségekbe képzeltelek, amíg
filléres fogásaid
mint a rüh, mállottak le a nagystílus világtérképről -
hát kinek ráztad a rongyot?
Ékes voltod akit nem indított meg eddig,
ezután is lenéz, Világ Világa!
Kinek leszel jó, ha majd a poézis elhagy,
ha vadas dombsorod, miniatűr tengered
már nem vonzza az idegent, mert van érdekfeszítőbb terep!
Jaj, csak nekünk vagy te szenzáció, a pénzes
uralkodókat is hozzád a zengés csődíti imádni,
és imádják esőben-rothadó kukorica-halmaidat,
vagonozatlan répádat, rozsdá-ragyás masináidat,
imádják szimpla mulatóidat is koronádért,
koronádért, a dalért, koronádért
amit a csordapásztorok után homlokodra mi lehellünk,
koronádért, amit te igának érzel.

(közjáték)

Ünnep, ünnep hajnala.
Elsüllyednek a mesék.
Nyomulnak a föld alá
nyirkos putri-városok.
Nagybajuszú nagypapám

Engels-érmű óralánccal,
s a fölboncolt kismadár
gyufásdoboz-koporsóban
száll az Új Világ alá.
Szállnak alá őseink
regölővel, rumbával,
petróleum-lámpásuk
jászolvilágosságával,
ünnep, ünnep, csodaszép!
Éles gleccser-hasítással
körbeveszik üveg-várok
a Termelés Színhelyét -
beborítja a tulipán
az Új Világ főterét.
Csak a kilométerkövek
mérhetik rengetegét.
Tüdőket töm a tömör
virágillat, vakítanak
fonottvirág-jeligék:
PROFILUNK A TULIPÁN
Virág-kataszterholdak
kondulnak mint a harangok
mikor rájuk fűj az ég -
ki fogja ezt learatni?
A Nagy Virágvágó Gép.
A Nagy Virágvágó Gép
rá a rengeteg virágra -
rászabadul a világra,
rá a rettentő kerék,
elsöpri a luxusménest:
a kék autókaravánt.
Megvillan a föld iránt
ezer nikkell-csatabárd,
meghököl a haláltól
a harang-fej-sokaság -
jár a Virágvágó Gép!
Széltében vág ezer holdat
a Nagy Virág / VágóGép,
percenként vág ezer holdat
a Nagy Virág / VágóGép,
egymást váltja percenként a
csapzott gépke / zelő nép,
minden embert keresni hagy
a Nagy Virág / VágóGép!
Egyberázza a hazát,
eggyézúzód / nak családok,
osztálykate / góriák,
eggyérobba / nunk a gépen,
zöld virágvér-fröcskölésben,

ünnep, ünnep, csodaszép!
S újítóknak, könyvelőknek,
tulipáncég-vezetőknek -
díjat az ér / demes főknak!
Vihar sóha / ját örli a
forgószeles lendkerék,
minden célra használható
a Nagy Virág / VágóGép!
Felkazlazza a virágot,
exportképes csomagokká
köteget, jegeli,
ezer nyelven cimezi,
tekercsbe a satnya szálát
a belföldi, szerény óhaj
számára egy / beveszi,
futnak a vi / rág-rikkancsok,
virágbálán tülekednek,
telik a vi / rág-közért -
virág-tejet a babáknak!
Kisdobosnak virág-szálat!
Tulipánfej / jel doboljon!
Kezdődhet az ünnepség:
fáklyásmenet élén gördül
MESTERSÉGÜNK CIMERE
A NAGY VIRÁG / VÁGÓGÉP
Jár a Virág / VágóGép!
Rotációs papírt gyárt!
Éljenzi a tulipánt!
Ritmusokkal, kottával -
üzletel a nótával,
vérünkkel és erőnkkel,
s összetart a menőkkel!
Amint lebu / kik a nap,
kifordulnak a szavak,
szól a sláger, a vidám:
AZ ÉN RÓZSÁM TULIPÁN.
Beindul az esti üzlet,
márkás műsor-rohamosztog,
hadüzenet mind a rossznak,
ráadásul szórakoztat!
Jár a Virág / VágóGép!
Kereke a sors-kerék,
tipródunk a nyerő számért:
cirmos plasztik-tulipánért,
s holtaktól nehéz a föld,
hevernek virág-dögök,
felrobbant piros koporsók,
s áll a nagy kudarc fölött
ezer nyelvű némaság:

éjfél, Babel-éji csönd - -
Tavaszoddal: Ikrek jegyével
mit akartál elhitetni? hogy egyek vagyunk?
Lefújsz te az időben, sokadmagával
sodródik aratásod forgatagában
pünkösdi tüzes lelkünk, az Úrnak
szájáról zúgó üzenet, igaz beszéd,
de soha ihletnek: letarolsz te a gyásznak,
a rothadásnak, taposva a sárba, oda.
Játszol te villogó vágynak, két páholy fogsorának,
déli aszálynak, bolygókkal-bordélyos éjnek,
fogaskeréknek, zsibvásár koldusi aranykorának,
korszakos jégnek, jégtáborába térdeltetőnek,
mert tündérkertté nem ölel nagyhatalom.
És ránkuszítod számos martalócod,
stricijét a vágynak. Nézd meg, mi lett belőlem,
mi voltam és mi vagyok -
sebeim magyaráznak téged
különbül mint évmilliárdos fényjelek,
sebeim kigyúlnak fölötted akkor is, ha
elhamvad e sugaras planéta -
Halott bolygóról a halott fölűvölteni a fényt,
reklámot a sivatag Űrbe:
hogyan itt, utólszor
föllépett
egy nemzet képében az élet
de vitézének nem adott, csak sebet -
Élet, mi voltál nekem!
S mi voltam én neked!

ÚJ HERALDIKA

Fegyverrel

*Fegyverrel, virággal bánni,
mások tetemén megállni -
boldogulni a világ tanít.
Hurcolom hajdani fejem,
mint a gyaur főt a török,
ifjú főt, európaít.*

Virrasztok

Virrasztva a világ
izzadó kábel-mennyboltja alatt,
s jeges talajba fektetett
ólomcső-pusztái felett,
mik mint az eszkimó-szántalpak
vizelettől és zsírtól gőzlenek:
megértettem hogy fogva vagyok.

S oly lobogás
járt át,
hogy mint élő áramkisütője
a létezésnek és a híradásnak:
kifeszültem agyamtól talpamig,
s rázott a világméretű láz:
a föld sóhaja.

Micsoda bűnök,
micsoda szenvedélyek
lappanghatnak a létben,
hogy így tud fájni,
hogy annyi látott borzalom után
még fáj a rejtett,
a kimondatlan,
mert az szörnyűbb
a teremtnél, a halálnál,
a háboru legújabb korszakánál - -
maga az ember
készül itt bensőjét kifordítani,
magát a világra kiontva
kimondani,
s formátlan látójában a vallomásnak

bukdácsolnak a fölnevelt fiak,
levágott fők, megevett apák,
a félig-megemészített világ,
s ki vagyok én
hogy élők és holtak
vétke és szenvedélye
sorsomban büntetődik,
sorsomban üdvözül!

S megértettem: hogy szabad vagyok,
ha nem is mozdulhatok
de választhatok,
s vagy főlvállalom
e tűzzel s tengerekkel harsogó
fájdalom-gömböt,
vagy elhajítom úgy
hogy csillag-szikrákkal ír a hibátlan égre -
s így is elpusztulok.

Mert elhajítja a világ magát,
s elhagyja maga-magát,
eladja magát
s tovább-teremtés helyett
fölváltja ereje gyönyörű javát,
s nem fiakat: szül ebihalakat,
ostoros halvaszületett angyalokat,
s az értelem forró muzsikája helyett
hallgat hideg zenéket,
hol az operett-primadonna zsíros hangja
mint az összetekercselt bankjegy
csuszkál a rádió-vezetéken -
s harsog az írott,
írdatlan csönd -

mert csak nem nevezem beszédnek
ha néhány betű párzóan összeáll,
mert kell sok kicsi szó, kisegítőnek,
- ostobaság, unalom,
megúnja az ember a dumát,
elfekszik hallgatagon,
s fekszem, már eszemben is kételkedve,
az éjben,
világrészek kigyúlnak,
visszhangra fülelek,
nem igaz hogy nincsen ébren -
de! szórakoznak!
hideg, kék fényben
találgatják az örök ponyva csattanóját:
hogyan ki a gyilkos!

Hát akkor
gyerünk táncolni, ropogjon a rumba,
mázoljunk a bor-okádékos asztalokra
sárkányfiakat,
egymás veritékében, vérében
mint a vadak,
egymás elől eledve, elidva
a levegőt is,
sunyítva, hogy ki húzhatná be
világméreteken a másikat -

Nem.

Bezárták a világot,
de én szabad vagyok.
Az eszmélet cellája: szobám.
Csontom rácsai a romlást
rajtam kívülre zárták.
Bezárták a világot,
de én szabad vagyok.

Számoljunk mindennel józanul.
A fémek fehér istenei fölállnak a hegyekből,
szögletesre, szépre, hasznosra kinyújtja
testüket az emberi kéz. Ez is volt.
És fornak, teremődnek ötvözetek, formák,
s balzsamával a bitumen
a szenvedő utakat bevonja.
Afrodité kilép a folyóból - ez is volt.
Gondoljuk meg: óriások jártak közöttünk,
nagy kezükből az épületek,
a hidak csordái kicammogtak,
szájukból a darabos poézis
rajongva áradt.
Whitman járt itt dübörögve s
Apollinaire elegánsan,
s meghaltak értünk elegánsan
és vérüszkös szájjal, fejükön a
hiábavalóság vaskoronájával,
mártírok, örökkön-megütött lények
égett-szagúan röptek értünk a mennybe,
meghalt értünk a végzet maga,
s mi herdáljuk a hősök levegőjét,
rettenetes a közöny, ledőlnek be-sem fejezett házak,
leállnak ép gépezetek, életrevaló elmék,
papír-dokumentációk az érő vetést betakarják,
minden jó pillanatnyi jó, feszülünk a holnapi ijedelemtől,
borzalmától annak hogy minden lehet,
s a készülékek kapcsológombját forgatva
keressük: ki a gyilkos,
pedig nem ott van,

s ugráló, magyarázó csontbörtönömre -
néztek rám mint a bolondra - -

lezárták a világot,
de én: szabad vagyok.
Víziók, csodálatosak,
koponyám falára írva,
okok s okozatok.
Irtózatosszabadság
hogymég választhatok:
megőrizzem-e az emberi szót?

vagy tengjek mint az állat,
mert az megállt az időben,
s a szó egy döntő pillanatban
torkában megrekedt,
s már nem beszélnek, csak
a fájdalmas szemek,
a használatlan agysejthalmaz
már rég halott -
lezárták a világot,
de én szabad vagyok.

Hogymit kell cselekedni -
merészebb álmaink,
ők sem sugallják.
A szenvedést:
azt, hogysokan vagyunk,
megláthatjuk magunk.
Lesz-e üdvösség ebből?
Ó, boldog hit: hogye egy Szem
értelmetlen kínunkra
borongva rátekint!
De csak az árva test van,
folytatni vagy temetni,
fölvállalni a kint.
Én nem lehetek isten -
s azok lehettünk volna mind.

Profán Úrvacsora

*Történt egy építkezésen,
Augusztus császár havában*

MIKOR PEDIG KRISZTUS A KENYERET ÉS A BORT
MAGA ELÉ TETTE, MEGÁLDOTTA, MONDVÁN:

Az ajtó kicsapódott,
s leszakadt a 13-as szállítás gardrob-szekrénye:
egy vézna madzag,
s a színes szoknyák, bugyik és melegítők,
mint rongyos tűzijáték
kilibbentek a lágy levegőbe s lehulltak,
isten göncei -
II. Mária Terézia, a dúskeblű hajadon, berontott
és mondá:
- Tetűvizit.

Egyben bevonultak a szűzek
fehér ruhában, a liliomos gezarollal
s havaztak az ágyra, a földre, ruhákra,
tíz percig csak köhögés hallatszott a fehér gomolyokból,
majd ugyane hölgyek barna s arany zuhatagjait hajaknak
fűjkálták mint a kofák a csibepelyhet,
élősdí nem akadt, csupán egy fej taláztatott
gyanúsna.

- Holnap bejön az E. Ü. állomásra,
kartársnő, kartársnő,
de ha nem jön, elővezetjük.
Az illemhelyre vigyázzunk,
ne irkáljuk teli, már megint találtunk ott egy költeményt,
hogyan aszongya:

- - édes,
- - jó,
mindenekfe-
lettvaló,
aki eztet
nemcsinálja
annak nemlesz
kisbabája

próbáltuk rádírrol, de nem jön le,
tessék majd levakarni késsel.
Ügyeljünk a tisztaságra, étkezés előtt mossunk kezet.

Agyó, agyó,
elmentek az isten malmai,
lehet megint nyújtózkodni, pihenni,
az este bejön a szobába,
nagy árnyékmadarak sétálnak, föllebennek az ágyra,
beleállnak a cipőkbe, bebújnak ruháinkba,
a mi lelkeink ők, mi elevenülünk, kiszállunk,
lebegünk e fehér tetők felett
sötéten, sötéten,
ráterülünk az ucca szent sebeire,
árkokra, meszes gödrökre, halmokra.
Énekelünk.

- Bizony, gyermekeim, Krisztus tudta, mi a jó.
KENYERET SZAPORITOTT S BORT Egyszerű ember volt,
szerethette az életet, Magdolnának is, hogy megbocsátott.
Magdolna, az jó nő lehetett,
akármilyen alak elé biztosan le nem borúl,
hajával lábai elé, hajával.
Én mondom, megérdemelték ők egymást,
csak később a hamis próféták
félremagyarázták az egészet. -

Magdolna ekkor föltérdelt az ágyon,
hátrarázta ragyogó, vasfekete haját, nyújtózott:
- Kaptam egy fülbevalót,
kaptam egy zöldköves fülbevalót, majdnem ezüstből,
a Lajos azt mondta, viseljem, különben otthagytam,
már három napja ennek, de nem tudom mi lesz,
nincs a fülem kijukasztva. -

S a fülbevaló tündöklött, páros tigrisszem,
beragyogott még az ágyak alá is,
mindenki azt nézte, mondták hogy hová akassza,
s a fiatalasszony is abbahagyta a levélírást és szólt:
- Mi nem fogunk kifünni. -
De fölkelt ekkor a vastagbőrű költő,
zsákvarrótút vett elő, s ennyit szólt csak:
- Nyugalom. -

Jihhaha! visongtak a lányok, borzadtak, kiabáltak,
valaki villanyt gyújtott,
s a rettenthetetlen felcser s páciense
mint mondani szokták: összeültek.
Gyufát. Sót.
Á-á-á!
S a mű bevégeztetett.

Szép vagy, ó, Magdolna
a te füleidben a tigris-szemekkel,
a barna bőröddel, riszáló derekaddal,
legyen már valami hasznom is belőled,
most összeadjuk azt a nyavalyás egy-egy forintot,
szépen lemégy a boltba,
a kenyér ropogós, aranyhajú legyen,
s pörköltcukor-teát iszunk.
Menj már Magdolna, s a maradék pénzért dohányt hozz.
S majd lesz nagy lakoma,
mint mondá ő az utolsó vacsora előtt,
midőn megmosá lábait a
tizenkettőnek.

- Megvan!

Megvan! kiáltott a Nagy Szőke,
s gladiátornő-állásban mutatott
Észak felé,
hol vörhenyes csillagként szendergett
korunk szépe,
mint ő mondá: egyszál hernyóselyem ruhában.

- Miattad kaptuk a koszvizitet,
s ha most rögtön meg nem fürdesz:
kirágunk. -

A kis vörös sikongott,
de lehámozták ruháját,
lavórba dobták,
s őt magát életveszélyes fenyegetésekkel
taszigálták szintén
a víz felé.

S a víz sötét lett,
aztán a második lavór víz is
sötét lett.

Mire meghozták a kenyeret, megfőzték a teát,
a kis nő már a harmadik fürdőben
üdült,
s álmatagon szólt a kenyérosztónak:
- Nekem is. -

- A hamis próféták,
ők tették, hogy az Ige kifordult.
Krisztus a valódi kenyérre, valódi borra
mondá:

VEGYÉTEK ÉS EGYÉTEK

Majd ismét:

EZT CSELEKEDJÉTEK, szegény kis emberpalánták,
élet, élet, erő kell, nyavalyások,
aki ezt nem érti, hülye, kár belé az étel, a szép szó,
megmondta ő,
az árva emberiségnek megmondta ő:

EZ AZ ÉN TESTEM

az én déli napon, vándorlásokban edzett,
aranszj-izmú tagjaim, kenyér-meleg kezeim,

EZ AZ ÉN VÉREM

vér, ige-hirdetni s szeretni-bujtó, - ó szerelem!
Adjátok ide a bagót.

Ekkor a következők történtek:

hosszú füttyjel

huhogott mint a bagoly, sikoltott mint a szakszofón,

a kis vörös kiugrott a vízből,

magáarakapta azon vizesen a ruhát,

s kilibegett, mint mondá:

egyszál hernyóselyem ruhában,

s bár a ruha tapadt, huzódott,

neki - ahogy másnap mesélte -

sikere volt.

Ó ifjuság!

Ó minden dolgok dicsősége: kezdet!

Mielőtt a szívem megvakulna,

fegyvert s vitézt énekelek.

Fegyvereim, szegények hajdani örömei, vívjakok értem,

mentsétek meg lelkemet!

Élni

Élni az áldott életet,

a napfényt, a félelmeket,

a szaporodást, születést

élni az embernek kevés:

meg kell rágni a létezést!

mivel az ember telhetetlen,

gyógyszere: bánat, bánat ellen,

s az ember elgondol sokat,

e kintől úgyis megdagadt

világba még világokat,

egy kis csíkot túl a végtelenen,

s elgondolja önmagáról, hogy: van,

s elgondolja hogy ne legyen.

Elkezdeni

Elkezdeni, mindent elkezdni

de csak elkezdni

mint az isten a teremtet

s otthagyni a félbemaradt világot,

ellebegni elegánsan
s otthagyni a félbemaradt világot
robbanó láva-rózsákkal,
hullámozó, fel-felszakadó fennsíkokkal,
vonítva-szülő halmokkal, fájásokkal,
fájásokkal amiknek mértéket nem szab senki soha,
szörny-sikolyokkal, keletkező és
kipusztuló népfajok sikolyával,
eldobni a földet a megkezdett űrbe: röpjön,
s lehessen rajta minden, s megtörténhessen minden,
minden megtörténhessen a földön,
ráhagyni a világot a világra,
hogy lógjanak rajta a féligkész lények,
az erdőtüzek üszkösült óriás fái,
a megkezdett tervek, a meg-nem-érett gondolatok,
a leromlott gótikus tornyok, a kormos vas-traverzek,
elkezdeni fenségesen, s odacsapni unottan
a mű végére a halált -
elkezdeni, mindent elkezdni
mint az isten a földet, a ringyó az ölelést,
mert az csak pénzért, az csak pénzért,
pénzért vagy sikerért,
elkezdeni, mindent elkezdni,
hitet, politikát, és deklamációt,
és proklamációt, hogy higgyen az ember
és bolonduljon az ember, mint még soha -
megfulladok a fényben, a plakátok
hangtalan üvöltésében -
istenek, kurvák után aki következel:
ó emberi szándék, leszel-e teljességre szorító!
s leszel-e még erőm befejezni magamat!
Csontkezemet is bíztható villámütés:
megkoronázod-e sorsomat, szerelem!

Valaki itt jár

Ó széles földek,
végtelen földek,
nagy széles sávban
villogó zöldek!

A forró csöndben
kicsoda lépdél,
ki jár a földön
zöldvér-zenével?

Te legiszonyúbb,
te leggyönyörűbb,
csontból, sugárból
a te hegedűd!

Valaki itt jár
fényben és zöldben,
csontos hegedű
zokog a földben.

Levél a kórházba

Ájultató gyógyszerek bűvöletében
fekszel, megválva s megváltódva magadtól,
én: én vagyok a világban, a józan ricsajban,
kinn a világban, kinn, ó micsoda nagy szó,
izzadtan, véznán a megolvadt makadámon,
koranyár poklában, s párzanak a dühödt virágok,
dupla-tulipánok, elnyírva a gyökértől
de azért őrzöngenek a gyönyörtől, nem tudják: minden hiába,
hiába, és én ma is hiába éltem
s koptattam magam a tűzbelü nyárban,
kilómétereket legyúrva mint akit erre ítélték,
és mindenkinek dolga van, föld és menny összenyüzsög
s kuporgat, gyűjt, és rohan minden a boldogulás iránt -
bolondabb vagyok én nálad, aki fejszével
szétverted író kezedet, s nyitottál pirosan habzó virágot
s dühöngtél mert meg kell örülni e józan földön
ahol én még megváltást keresek, s egyenes háttal
úgy tartom magamat, mint aki a földet tartja,
mint az egyensúly bajnoka, rekordere a reális létnek,
de csak a nyomás tart, csak a magány, a
gondok mozgó ólomköpenye, s viszem magammal,
gyöngyvirágot veszek, s nem megyek mégse hozzád,
mit kezdene egymással két konkrét egyedüllét,
s rettegek a meghajlott vágytól, a megtört deréktől,
az örültek tétován mászkáló tekintetétől,
lemondani rettegek, s útrakelek naponta újra,
távoltartom magamat a játékos késtől,
a kísértéstől, hogy a víziókat végre befejezzem,
buzeráns sem leszek, s nem tartok alkalmi barátot
pedig a perc gyönyörében megnyugszik a barom is -
harmincnyolc éves vagyok, sorsom mindennap betelhet,
embert akarok, akiért érdemes verekedni,
embereket, kiket a szerzés közönyéből kikönyörgök, -
mindenem, aki vagy ott a magányban
s itt a magányban én - naponta fölkelek élni,
nem adom meg magamat, sírom előtt is vigyázzban állok.

Nyitott raktár

Rozsda-városban rozsda van
az ingen, rozsda-rózsa van
mint alvadtvér-folt, mint golyó-
ütötte seb, halált-hozó.
Zubbonyt, aranytérképeset
viselnek itt az édesek
s ki nem kímélheti magát:
az lesz legékesebb.
Lassuló mozdony hömpölyög
zsályáktól-átütött talpfák
xilofonrendszere fölött.
Szerelvény csikorog, döndül
vasalt ajtaja, vasköteg
zengése zendül.
Utána: csönd.
Hová leszel, ha tűnik egykor
álmaid városa, akár
zengő csöndjével a gyerekkor?
Vess számot az időikkel,
maradj az Édenből-száműzött erőikkel
kiket a Hangszórós Őrangyal
üvöltve uniformizált:
lelkük mélyén munkálj merészen,
lelkükben adj nekik hazát.
Ó ragyogó fáraó-hangya,
aki gyöngéd harapásoddal
nem gyilkolod: újjá-eszed a földet,
palotád porból-való ének.
Imádság:
Énekelj sorsomban Uram,
mindegy: szabálytalant vagy szépet.

A gyászlobogót bearanyozzák

Láttam a végzetet ragyogó hollószárnyakon lezuhanni,
fiatalok halálát - láttam magát a halált,
nagy tereket, ahol az élő tömeg meghalni lefekszik,
láttam a Cézár diadalmenetét, koszorús méltatlan fejét.
Láttam a törpe cézárokat diadalvonulását
bíboros hordszéken, méltatlan fejüket koszorúban,
papucsukat amint illetik csókkal a kisebb királyok.
S igaz orcánkat igaztalan fényben: láttam az írást
amint hamisan, visszás szikrákat vetve kibomlik.
A bunda, a tüll, a ridikül zsibpiacán

zászlók vásárát, Rómeó létráján stricit,
májusi aranyágból virgácsot - láttam az új Aranykort
antennáját-leszúrní független sátraink elé.
S kívántam akkor haragomhoz tündér hatalmat,
magamnak: tündér heroldnak szentségtöréshez erőt,
kürtöt a Hírnek:

A GYÁSZLOBOGÓT BEARANYOZZÁK

Jön

Jön a nagy mocskos este, jön.
Elébe állok.
Nem mint hóhér elébe a
bitó-virágok.
Villámló vétkem: mindenem,
én nem vagyok fegyvertelen.
Lélek sötétje, hogyha mersz:
végezz velem!

Új Heraldika

Döglött tankok a romokon.
A pergő rozsdá rohamában
kapitulálnak, s langy eső,
szigorú hó a vért bemossa,
pirosabb a gyufavirág,
kövérebb a tenyeres bodza,
lágý-tüskés a vadrózsa bokra,
pirul az új hajtású ág -
rugalmas töviskoronád.

Ó, gyufa-fejú nagymamám,
nagypapám, hadakozó cincér,
nem kellett imádkoznotok
meghajlíthatatlan gerincért.
Hogy én majd ne legyek hazátlan:
eltörtetek akár az ág -
hogy mesebeli aktavárban
köhögjem a csillag porát.

Lobogóul nem hurcolok
lágý Antigonét, zord Elektrát.
Kincsén a nem-titok Jelennek
kényúr, kisúr vásárol telket
s boldogtalan béklyót: szerelmet.
Csak önmagával mérhető
bukása minden hőst leránt,
álmai sehová emelnek.

Füledt májusi délután,
együtt lángol a Nap, a Hold,
áttüzesedve a körhintán
a faragott ló fölnyihog,
a barlangvasút zöld egén
a törpék álma ámolmog,
a panoptikum hűvösén
ámuló csordapásztorok.

A határidős sütemény
lejárt, de elragom a nyárral.
Alázatával a remény,
sorsával az emberi lény
szájonver mint döglött madárral.
A devalválódó világban
lelkét váltja föl a szegény.
Mire a fogamra akad,
szerelem és zsákmány: cafat.

A Világszínház megnyílik:
bíbor-drapériájú száj,
gyöngyszín és szúvas államok
kockáznak: élet vagy halál,
az életünket nyerik el,
a húst, az álmra-valót.
Átjátszott népek keresek
öröklét-ajtót: tiszta szót.

Szentképek, zászlók feszülnek,
hallelujás-hajrás aszály,
míg tömjénfüstben fönny forog
Szent Ferenc vagy a Gólkirály,
borítják a végső betont
skarlát planéta-cédulák,
életünk: izzó körmenet,
vonul a boldogság iránt.

Aki elzárta az esőt:
szörnyeteg képében jön el,
mosolyán áttetszik a vér,
Dózsa György trónjára emel,
fölkel s föllángol nagy hajam -
ó nyár, a vasalt ingeken
kigyullad a festett folyam.

Rózsás vitorlád: szemfödél,
lángrakap hordó óborod,
kigyúl fölötted a madár,
szerkezeteid: kínpadok,
fölfornak rajtad a habok,
kapitányságom ideköt,
máglyám leszel ha maradok -

milyen közel az Újvilág
s elérhetetlenül ragyog.

Ó, lexikális adatok!
A litánia összeállt.
A címerállat-halmazok
jegyzik égboltra a hazát!
Ó borzasztó csörgőkigyó,
néma csörgőkigyó,
páncélozott csörgőkigyó,
méregfog és vastaktika:
Úr-forgás, Új Heraldika!

Akit kivégez a magány:
fekete annak a halála
mert nélküle kel föl a Nap,
s a hiánytalan körutat
tömíti milliárd kalap.
Zajtalanul indul a mozdony,
s ő alszik a kerék alatt.
Én föllépek a szerelvényre:
meghódítom magányomat.

Szavak

Itt fekszik Margit,
várja a kenyeret, a bort,
egyetlen embertől várja.

Mert szavak,
szavak teremnek csak a siker
s az alázat kettős csúcsán,
s a versenypályák aranykupáját
nem eszi meg a ló.
Mert szavak, szavak azok teremnek,
dicsőségre, gúnyra, gyönyörre,
de kenyerét, borát
magának akarja mind
a tapsoló, a fujjoló,
a széplélek, a banális,
a csóró és a kapitális,
és szavak, szavak,
zuhognak a fekvőre a szavak,
s szavakkal bánik ő is.

Koronája browning-golyókból,
mert nem almába játszik.
Harapások aranypénz-sorait,
egy égő világ perzselését hordja
teste mint a vadállaté.

Az élet irtóztató arca
s a halál palotái
megejtik s meg nem hatják:
élni akar,
s megölhetné akárki:
várja a kenyeret, a bort,
egyetlen embertől várja.

A fölösleges fájdalmak kora

Ó, akinek ellensége nincs,
ragyogva kóborol...
Az új világ érc-kapuján
őzpata-szivem dobol.
Azt mondják: jól van, hogy az élet
más életekből táplálkozó.
Ki a világ torkában élsz,
erre ne mondd hogy: jó.

S mondják: a nagyvad joga,
gyöngébb vadat ha levág,
s a fű-illatu vérből
válik vér-ivó világ,
magasabbrendű alkat...
És voltak államok:
vér-ragacsos talpak alá
önként lekushadók,
s voltak mások, merészek,
tűzben leroskadók.

Gengszter marad a gengszter,
lelkének se hódolj soha.
Időnk: a siheder-idő,
a fölösleges fájdalmak kora.

Mondják: nem életképes
az érzékeny gyerek.
De én a fájó földre
már kölyökkorom óta
irtózva figyelek.

Életemért kiállok,
van kenyerem, borom -
ha nem teszem, a nyeret
hátamra rakhatom.

De megtudd, hogy megesznek
ha megtéped husát
a lélek-jegyes létnek,
s harcod is: szolgaság.

S kábított Európa,
hol egyenlő jogot
álmodni minden lélek
egyenlőképp kapott.

Jaj cinkos hallgatásod!
Parázson-vett havad!
Jaj neked Európa:
megetted magadat.

Gengszter marad a gengszter,
szívem, ne hallgasd el soha:
ez a vén siheder-idő
a fölösleges fájdalmak kora.

Én jól tudom, mi fojtogat
bennünket, emberek:
a fölösleges fájdalom
s a fölösleges szeretet.

És jól tudom: a világot
megváltani muszáj,
de kérdezem: mért megváltás
az új világ, ha fáj!

s érdekedben lágyan benyel,
mert nem anyád a mostoha - -
s így lesz a jelen az, ami:
a fölösleges fájdalmak kora.

Ó, akinek ellensége nincs!
De kinek nincs, kinek!
A Nagy Hal szájában állok,
hitetlenül hiszek.

Romolj le rólunk, képmutatás!
Kell immár vallani:
a világot mindenki magának
akarta megváltani!

Megvádolt vérerekben
az eszmények nyoma:
idők-alkotta orcám
villámló rózsafa!

Ó, nem balek az Ember,
dehogyan ajánlja fel
sorsát, de nem is hódít
tőrrel, se semmivel:
vérpadra lát a felnőtt
míg jelképet visel.

Gengszter marad a gengszter.
Szerelmet ne hazudj soha.
Meg ne tévesszen az idő:
a fölösleges fájdalmak kora.

PAPÍRKORONA

Papírkorona

És ha mindenütt tilos az álom:
álmodni gyerünk haza,
haza, a papírpalotából,
főnökeink leheletéből,
éhes szemük elől: haza,
álmodni gyerünk haza,
a préríken át, a disznószinű bogáncs
kövér kondáit átugrálva
álmodni gyerünk haza,
a verebes kalicka halottját eltemetni,
álmodni gyerünk haza,
koporsó-dobozát beragasztani szépen
arannyal, pirossal, zölddel -
álmodni gyerünk haza,
zsolozsmázni gyászéneket:
Jaj, hogy a te kis lábaid
tenyeremben többé nem karmolásznak -
de a macskát, azt agyonütöm ha kikapar a földből -
jaj te gyönyörű, feltámadsz-e az Ítélet Napján velünk?

Macskánk a leggazdagabb,
háza van neki, övé a nyúlház, ott a szobája,
létrás a feljárója, piros pokróc az ágya,
fű a matraca, törött tükrében lakik a tündér.
Ne vadássz a gyíkra, a leveli békára, barátom,
menj a nádasba, Muszmüller di Micilla,
ott fogjál vadakat, ezek a békák idomítottak,
kötelen másznak, csillagai mind a trapéznek,
csak a szomszédok előtt nem produkálják magukat,
de a kisöcsém látta, ő megérdemli a csodát -
menj a nádasba, vadszagú liliom-erdők
trüszögésedet várják, becirmítanak vörös arannyal,
fogjál vízi-sárkányt: tüzeshasu tarajos götét,
lófejű saskát, vidrával mérkőzz,
lovagokat keress magadnak, megnőttél, itt az idő - és
este, lehet, találkozol velem is:
odajárok én is a liliomok közé, a nádi királlyal,
mert utálok a tintapacni-fülű iroda-fiúkat,
keszeg kis fehér kezüket - az én szeretőm nem ilyen.
Jaj, nem is aluszom, a Szürke Szörnyeteg várába
úgy indulok álmosan, ó doktori főnök,

ha az álmodozás építi fel a lélek méz-sugarú szerkezetét
úgy itt mindenki angolkóros, vízfejű szavaikat nem értem,
vicceiken a csattanónál nem röhögők,
iparkodom pedig a keresetért, számolok, írok,
de hosszú hajammal az irodavezetőt szájbacsapom, botrány,
ledől az aktatorony, az ábécébe-rakott kartonok
boldog zúrban szétrebbennek mint a káposztalepkék,
diadal, diadala a neveknek, a rögzített,
azonos kínba varázsolt személyiségek diadala -
felmondok. Életem folytatólagos felmondás ezentúl,
de csak Tuba Károly bácsi szakállá integet helyeselve.
Életemben csak a macska ugyanaz, meg a gyalupad
göndör aranycsiga-forgácsa, összesöpörve
befekszem és álmodok erdőkről, gyantás fa-könnyről,
ácsolt hajókról, tengerészek kísérő madaráról,
Baudelaire albatroszáról, s körülöttem mindenki felnőtt,
toronnyá a megállapodott osztálytársak felmagasodnak,
csak én csinállok sztaniol-lovat a húsvéti tojás burkából,
lógva a villamoson csak én képzelem
magamat a sárkány utasának,
fülemig az alázat papírkoronáját lehúzó,
nem vagyok különb nálatok, papírmassina-kezelők,
ti akik gyerekek is voltatok, s a pörgő kötéllel
ugráltatok és örültetek akár a szöcskék,
verekedtetek piros tenyérrel, de mai sápadt kezetek
spulnira a főnök bajuszát nem tekeri,
kartonból az égő angyalt meg nem alkotja,
nem gyűjtjátok föl a tömegmagányt -
Eltemetett madaram,
a fekete földben röptél te örökké,
szárnyaid a salétrom-erdőkben kivirágoznak.
Világtalan bolygókat: fölfedezed a
mesebeli aranyrögöket.
Madaram, az elsüllyedt városba beröppensz,
ahol a Szürke Szörnyeteg várában fogoly vagyok.
Szabadíts meg madaram, varázsollak irdatlan griffnek,
szállunk a világi birodalmak alatt,
elsüllyedt temetőkön át, ahol ökölnagy
rubintok világolnak a lókoponyákból,
és felriadnak a vitézekkel-betemetett lócsordák,
a nyergek, a szíjak tajtéktól foszforeszkálnak, a sörények
felborzadnak elevenen, örvongve dobognak a paták,
menekülünk a Világ Kútjában, föl, föl, a mohák, a kövek,
dülledtszemű béka-királyok között, merev függőlegesben
röptünk az ég felé, táplálkozva egymás husából,
a földi világ iránt száguldunk fölfelé szüntelenül,
mert élni csak fönt lehet, teljes erővel élni,
szögelni nyitott kalickát, hogy legyél rab is meg szabad is,
ácsolni picike vizimalmot a Bűdösárok zuhatagára,

pácolni a nyersen ragyogó bútorokat,
 alkotni, játékból vagy pénzért, de teremteni
 mint az öregisten, úgye apám, anyám,
 illataról is megismerni: melyik a diófa, a nyírfa,
 csinálni kisteknőt a babáknak, locsikázni-valót -
 nem tudjátok ti, micsoda kín ez a kenyér a kezemben,
 e papír-világ számoszlopai, üzleti levelei,
 a szócséplés az anyagról, a számozott emberek sorrendjéről,
 a traktoreke-méreték papiros-jelképeiről,
 amíg más boldog halandók a valódi indítókart lenyomják
 s izzadva, kitajtékosodva káromkodni szabad nekik
 mint nekünk odahaza, s az anyaghoz kötve: kénytelen teremtenek -
 hát álmodjunk, ha a teremtés joga nem is a mienk,
 zárt világomat, az álmod közprédára nem adom.
 Ó, a görcsfejú kiscicák az égerfában,
 ó a csomóskezű varázslók, dió-furnéron a faördög,
 barna denevérszárnyát kitárja, feje hegedű,
 hullámozva röpül Magyarország hegy-és-vízrajzi térképe fölött,
 a barna hegyvonulatokon át, a folyóvölgyek mélységein át,
 száraz lábfejei fa-üstököst vonszolnak karmosan,
 kívül-hordozott köldöke kitüntetés -
 mindez enyém? s a rángatózó Rotschild-rózsák a tüdőbetegek arcán
 a kalauznő sugár-ráncos árvácska-mosolya
 higgyem-e hogy az enyém? s ha igen:
 ki mérheti föl, ki tud az én vagyonomról?
 Ismertek-e engem, és fölismertek-e engem
 a rakott szoknyában, a magasszáru fekete cipőben?
 Tanárnő kérem, üdvözlöm, most kissé topis vagyok,
 de maga tudja: előttem semmi se lehetetlen,
 tudja, hogy a Bánk bánt lilára-dühödve nekem magyarázta,
 tudja, hogy a szindarabokat az iskolában
 én írtam, rendeztem és játszottam annakidején,
 most szokatlan dolgokról írok, belerokkan a szívem,
 lélekzetem elfullad, ó ez nem az egykori játék,
 maga érti, hogy ez a kopott blúz rajtam
 úgyszólván átmeneti - mert feltörök én, s a porondon
 róka-boában dalolom majd fürmedvényeimet,
 s virágot, virágot a művésznőnek - nekem, aki hajdan
 a tanfelügyelőnek a köszöntőt elduruzsoltam
 s átadtam a közpénzen vásárolt jegelt rózsát -
 maga nyugdíjba vonul, s én addig is propagálom magát,
 köszönöm hogy engedte álmodni a szegény gyereket,
 köszönöm hogy nem nevetett ki - érdemem mind a magáé,
 magában az illúzió örök, bár fejecskéje megöszül,
 de én, csatangolva e romos világban, máris szkeptikus vagyok -
 masírozok be a városba, mint aki hódítani vonul,
 leállt a villamos, az autóstóp még ismeretlen,
 ferde oszlopok orrukon a leszakadt vezetékkel
 óriás cincérek, csápolnak a nyári fűvásban,

bérpaloták helyén kráterek, pokolszájak ahol meghízik a zuzmó,
 eső után, csurognak a téglahalmazba-beszorult rongyok:
 fölfeslett kosztümkabátok, kifordult válltömésük
 akár a denevér barna-bolyhosan lecsüng
 s döbbenetes virágként a sárgacsillag világol -
 szégyen, szégyen és nyomorúság. Ragyog a Rákóczi-út,
 dunai vége széles szalagként fölível a mennybe,
 ahol a leszakadt híd páros gyertyája áll,
 s ez égi uton a feketezakós seftelők, az esett lét sátánai
 kövéren susognak, csencselnek az arannyal,
 arany foguk nagyra nő akár a vadkanagyar,
 megeszi a vég vásznakat, kelméket, a porcelántálakat megropogtatja,
 harapja a zsírtömböt, megzabálja a szerelmet, a hazát,
 de én szórakozni akarok, a magam pénzén és magamért,
 gyerünk a moziba, most megy a nagyfilm: AMIRŐL NEM BESZÉLÜNK
 óriás nemiszervek a vásznon, dagadtan, sebzetten és betegen,
 mert beteg a föld, a haza, és szerelmünk is: beteg,
 beteg az álmunk: egy vekni kenyérért is eladó -
 én megeszem ma a fizetésem, ha holnap koplalok is,
 az elegáns cukrászdába belépek királyian,
 rendelek zöld marcipán-gömböt, illatos moha-labdát,
 hamvas cukormázát lehántom, osztom a borraivalót,
 ez az élet az enyém, nem rúghatnak ki a gyönyörből,
 itt velem eszik régen-megboldogult nagyapám,
 hosszú bajusza a fülére csavarva,
 kék szemében a betlehemi csillag,
 sugarával kisöpri a termet, s a timárműhely beúszik,
 bevitorláznak az elefántfül-nagy bőrök,
 csizma-felsőrészek: fekete oroszlánfőkák
 kaffognak a hölgyek lábainál a márvánasztalok között,
 és mind: a süteményevők, az arany-lovagok
 s a mosogatók is résztvettek a májusi felvonuláson,
 felvonultam én is május elsején virággal, lobogóval,
 de ha egyedül vagyok: eladó barom vagyok!
 A mélyből: a konyha-műhelyből, ahol az ajtó mögé
 elbújtál mert piros ruhát hoztál nekem
 s próbára tettél, hogy kit szeretek jobban: a nagypapát vagy a ruhát,
 de én csak téged kerestelek, s kutatlak ma is,
 bőrkötényes bajnokát a szigetvári köztársaságnak,
 s áhítom energiádat, áhítom a szelíd-szeműek uralmát,
 áhítom megérteni: mi van - - nagypapa, gyere velem,
 a mélyből a királyi várba - ott majd kitűnik, ki vagyok -
 déli hőségben kapaszkodok föl a várba,
 lakóhelyére a disszidált kormányzónak, izzanak a romok fehéren,
 izzik a ledöntött kő és kőlovasa,
 a plisszírozott szárnyú kőangyal
 hanyattesett döglött lepke, az enyészet hangyáit várja,
 tátott csőrrel a köturul liheg a negyvenöt celziusz-fokos napon,
 a világos délben, szárnyait a kiégett fűvirágokra ereszti,

kőbegye láthatóan piheg, zihál a nemzeti büszkeség kőmadara
a kömeredély szélén, a kábító-illatú bodzavirág
fejfájdító tenyerére majdnem leszédül,
s a lerontott paloták, álmai az oktalan nagyratörésnek,
roskadozva vegetálnak, meglazul egy-egy téglá,
huppan az ájult csöndben,
szél kavar és gyilkol tüzes mészporlidérc-hadakat,
egy szőke ember közeleg a lerombolt uccán,
ajánlkozik: ő a várat majd bemutatja,
kilóméterekre lélek se jár csak ő - leteperhetne
de az én homlokomat megbélyegezte az álom - gyerünk hát,
s baktatunk a fehér pokolban, a mézsivatang
füstölő kordilleráin át, a drótakadályos
kőszikatorokban, ahol az árnyékban a lámpavirág sugárzik,
megnyílt a Várszínház, nézőterén bürök és gyufavirág bámulja az utolsó műsort,
huppognak a spiccelő balettcipők,
poralakok porkoponyái, porkígyó-karok és derekak
viaskodva a végzettel és egymással is:
múlékony gomolygó tömbben megalkotják a halált,
toronnyá az izzó márványfelhő föláll: Jászai Mari tragikus alakja
zihálja a Szózatot, itt kell, ő itt fogunk élni,
hercegek, bárók, válogatott lakájok, vége az előadásnak,
sétapálcát pörgetve a dámáknak adjatok utat,
uszályát fölfogva a kormányzóné, tollbóbitásan bókolva a dámasereg
hódolóival a palotába bevonul poros cipővel,
most kezdődik a francia-négyes, négyesével puhán fölsorakoznak
s lejtének lágyan, fordulnak pörgő-keményen,
de a kezükben szurony világít,
s a fordulónál messze kiszúrnak a város fölé,
Pestszentlőrinc, ahol az apám homlokára szuronyheggyel
fakasztanak gyöngyöt veritékből és vérből - elég volt.
Föltépve a parkett, az ételhozó felvonó örökre megállt.
Nincs ami táplálja a fényűzést, kirabolva az ország.
Megköszönöm az útmutatást, már évek óta éhes vagyok.
Sör és pogácsa előttem a kiskocsmában,
a kékefehér-kockás abrosz tengert és habot idéz.
Én még meglátom a tengert, tajtékjából merítek koronát a fejemre -
Úgy lesz, úgy, bólogat a Bak-sör alátétjén a papírkecske,
úgy lesz, úgy, bólogat a szakállas isten, és szememet
jótékony tűzével elvakítja - ne lássak,
ne lásson a gyerek a tilalmas közelbe, ne lásson,
övé csak a Végtelen, de az az övé.

A Félpofájú

1951-es esztendőm emlékére

Vasalt, sötétkék ruhában áll
a sátán-király,
félarcán tátong a hiány.

A szenvedésekre nyíló tükör:
vak.

Az álmatlanság szem-alatti
fekete rózsáira nyíló tükör:
vak.

A jajkiáltás tündöklő jelfogója:
az irgalom agytekervénye
vakvezeték, vak.

Ez a nincs, ez a semmi,
ez a félelme-lét, ez a hiány
megesz, megőrjít, megveszejt,
míg rothadó vérliliomok
mintázzák a zubbonyokat,
véraláfutás-olajfák
terjednek a háta hegygerincén,
s verejték-választó vállainkra
röpülnek az Ő keselyűi:
a beszámolók a bűnről,
az ítélet, felbecsülés
a ki sem sarjadt zöldről:
- az eleve elrendelés.

A fülek szinte ugrálnak a szélben
a svájcisapkák alatt,
mindent meghallanak,
túl a vér tündér-dobolásán
a győzelmetlen győzelmeket
hirdető jelentéseket,
s a ki nem mondott szavakat.

Közben: tavasz.

Vetésbe a fácánkakas
tündöklően zuhan,
leroskadnak az arany ágak
hullámosan.

Sár, meleg eső,
ütemre-ledöngölt füvek.

Forgó dzsesszdob a föld,
zihál a menny, liheg.

Arcomat, teljes élet,
orcádig emelem.

Hogy ki nem buktam belőled,
az isten volt velem.

Rothadni, döggé bomolni
nem bírom elképzelni magamat,
az arany tagokat,
a forró fogakat.

Ölelni vágyom s robogni,
mert a gyönyör felold
s megold félelmes bajokat.
Átröpít az időn a tudás
s fakaszt a szájból tüzes-erős
szózatokat.

A villamosság oszlopai
mint ferde tornyok
mellettem elhasalnak
s eltátult szájak
ámulnak gyönyörködésen.

Szájak, isten madarai,
vércseként nevemre verdesők,
szájak: szíjak, kegyetlen
szavakkal is suhogtatók,
ráncosak: memento-mori-föliratuak,
bevert szájak, dacosra-dagadtak,
fiu-szájak: nyárillatú,
tejeskukorica-ízű szájak,
s ti részegség könny-csillagai alatt
a lehetetlenre megnyíló világok:
éneklő szájak -
ne hallgassatok az én életemről,
olvassátok rám:

Mikor a konyhás riadtan nyújtja
kiérdemelt kenyeredet,
a borbély remegve vágja el
hajad niagaráját,
ha szöget húzol a deszkából,
megnézik, nem szabotálsz-e,
megszámolják a tapsaidat,
indulóra bedobott lépteidet,
vánkosodon a sírás virágait,
kifordítanak mint a tuskédisznót,
jóakaratom jégesőként
megfagy fejednél,
legjobb barátod üdvözölni retteg
mert megállt mögötted
a Félpofájú.

És rettegsz - mi mindentől -
nem is a kintől -
félszegre, hülyére sikerülő
kénytelen hazugságaidtól,
attól hogy megtörsz, pedig
röpülni szeretnél,
dalaidért világot vehetnél,
elmondatlan énekeid
halántéknál karéjban sírnak,
rettegsz mint minden ember,
pedig hisz meg se látnak,
te szegény.

A Késdobálóban -
ott táncolsz szombat este
a bevert-orru boxolókkal.
Furcsa szavaidért,
mosolyodért
ők megvédenek téged,
s szereted te is őket:
testet a lélek.

Csókolgatnak a cigánylányok,
beborítanak nagy sötét sörényeikkel,
te pedig tüzes tűvel
kidekorálsz fülcimpájukat,
a piros fülbevaló
bársony oltárvánkosát.

Egyetlen jó ruhádat
nem ribolod - epedve,
szerelemtől éhesen,
agyag-vörös melegítőben
jársz a zöldben,
virágokat harapva,
vékony angyal-medve.

Szíved s étvágyad bölcsül.
Nem ehetjük meg egymást,
telik a föld, telik.
Az emberiség üdvére
már a mozdony-nagy jávorantilopokat is
megfejjik,
áldott szemük csupa alázat -
meghajtanád te is magad,
de alázattól meg-nem-edzett
ridegvas-nyakadat kitörné
Ő,
aki évezredek óta
semmit meg nem ért,
a szentbeszéd logikájával

elnézi a vért,
az arénában tigrisfogakon
virágzó emberi tagokat,
a szurkos ember-fáklyák lángolását,
a tulipánként szétszakított,
szétszórt családokat,
a naív felszólalók pusztulását!

A legyőzött,
az ő nevében elesett
gladiátor végvonaglását
jeges egyszemmel ügyeli,
kegyelem-kérés meg nem hatja,
hüvelykujját lefelé fordítja,
roppant üzletet szimatol,
ha kellesz: kezébe késnek,
ha nem kellesz: sírodba
előre bemászhatol,
s örülj, ha onnan is
ki nem kapar,
téged, szülődet,
ivadékokat -
mert nem vagy kapható!

Az Aréna Esztendejében
szembenéztem az Irtózatossal,
aki ma emlék,
halott ragály.
A Botránkoztató rideg sírja felett
átível a félbemaradt szívárvány.

Költő a Holdban

A Hajnalom, Hajnal, Senki Földje,
Balgá reménység, a kimért világ
végső produkciója, végső illúziója a végtelennek,
hajnal.
Határtalanság.

B Vége a murinak!
Menő, menedzser egymásra maradt
a roppant szürkület
ígérettelen sugár-állványai alatt.
Menj aludni. Elmegyek én is.

A Még nem pirkad. Még szürke minden.
Majd beborít mindent a vér.
Világos.

- B Ó, a te fantáziád!
Angyalok törekenysége, s ereje angyaloknak,
ó, a te szóvá-kifűjt lélekzedet,
sóhajokból sodrott vihar -
ezt is, mint annyi kifejezést, tőled loptam -
imádlak. Pihenj, aludj.
- A Hogy futnak a bolygók!
Hogy gördül a Hold, odaadni magát
új gyötremnek!
és elsápad a föld a közlő új nap előtt,
hogy rohan felém a fény, rámléni, irgalmatlanul -
kerék-világ, talp-világ.
- B Ma még nagy napunk lesz -
egyenest-adásban te nyilatkozol
a vak világnak: mik vagyunk.
- A S mivé lehetnénk.
- B Lehetünk, amivé lehetünk.
- A Lehetünk volna mások is.
De majd, hogy mivé lettünk s mivé nem:
meghallhatod.
- B Ó, előbb nem?
- A Nem, nem.
- B Titok?
- A Á, nem. Ma - ha volt és lesz ilyen:
ha létezik ma -
mivel e züllő társaságnak megígértem -
(mert bárgyú s jogtalan boldogságuk
már ingerített)
ma önállósítom magamat.
- B És én se tudhatom meg: ez
miképpen menne végbe?
- A Arcaink: szürke kártyalapok
egymásra-verődnek a tükrökben, az
induló Nap fényzivatárában
színt és értelmet rabolnak:
arany-király, piros-király -
mindenki a maga módján - igaz?
- B Aludj hát. Én elmegyek.
Tudjad, hogy mögötted állok.
- A Ki áll mögöttem? Ki áll az ember mögött,
az óriás magányban, a világ teremtménye előtt,
mikor az egyetlen bizonyosság:
hogy még minden lehet!

B Akarattal maradsz magányos...

A S lesz is magány és lehetőség!
Megszületik a nap, és szörnyeket
vajúdnak a lávák, és vakítanak a
lerágott csontok,
és baba-fejek ugrálnak a páfrányok
pórusaiból a gránát-robbanások erejétől,
s a hajnal, ez a hajnal, ahol az ember
mégcsak önmagának gondolata:
a hajnal nekem megszületni segít,
mert lehetek én is!

B Hogyan létezel, ha elűzöd barátaidat?

A Ott állok én, tervbevéve magamtól
s magam által -

B És a világ?

A A világ tapsol vagy fűtyül,
(kedvesen) s időnként megsértődik.
No menj,
menj vagy maradj, csak ne haragudj,
nem érted a játékot: nagy szegénység!
Látod, hajnal van, és én
lehervadtam, és fázom is, és
csak az tart, hogy mindjárt létezem.

B Olykor nagyon is magabiztos vagy.

A Mért baj az neked,
mért baj az, ha a költő megáll a lábán?
Ha a tűnékeny kövezeten: az elme
szétterülő kő-virágain
nem csúszik el,
ha a szalmiákszagú, aszpik-gyémántos büfében
el nem káprázik, a fagyasztott
hús, meg a narancs-sütemények meg a
vörösbor láttán még szólni tud
s azt mondja: az én testem, az én vérem, -
és talpától-szeméig: ő maga, egyetlen ív,
mert élni tud a föld sóival és forrásaival, és az ehetőt
salakká és fantáziává szűri át!

B Megköszöntél már valamit is?

A Mért fáj az neked, még neked is, hogy élni tudok
mért fájnak a szeretőim,
a szerelmem, - az
hogy naponta az istennel hálok,
a létrejött világ
felém áramló üdvözlete
mért fáj neked?

- B Buktató-nélküli pályádat
halljuk, mire becsülöd, s azt,
ki utadat finanszírozza!
- A Mért fáj,
ha a Politika roppant narancs-szájával
megforgat engem, és nem vesz be engem,
mert bukásom a korok homlokán
mindenkor megbélyegző pecsét -
és így, mindentől árvaságig-függetlenül
s kötve mégis irgalmatlan kolonccal:
a Holddal - koldusan és gazdagon
ítélek, táncolok s ölelkezem -
mért fáj?
- B Mert bánt arcodon a jel,
a jel, hogy bármikor megtagadhatsz,
így szólhatsz: nem ismerlek!
- A Nem a megfeszített tagadta meg
az emberiséget, nem.
- B Mert bánt, hogy bármikor függetlenül lehetsz,
s önmagad fényudvarában
táncolsz akár a flamingó,
s kirúgod egyetlen tisztelődet is.
- A Csak tetteidre mondok nemet,
tetteidre, nem reád,
nem reád, aki tenyészszel
buján és ostobán, és kedvesen
mint a televény,
és szülöd és gyártod a játszódó utódokat,
mindegyik mint a hajnal, a lehetőség maga,
s angyalok kürtjei alatt
forognak a körhinta lovain
lovagolva mint a királyok,
s nem akarnám, hogy király-voltukból
lenyomorítsd őket hivatalnokká
s kulivá.
- B Okkal-móddal elosztani
a javakat - ember kell erre is -
- A S minek a hivatal?
a taposás a kürtökön?
Robbanjon fel,
egyetlen rózsa-égésben, és az elszámoló-helyek
röpüljenek szét mint a gránátvirág,
számszerint úgyszemint semminek alapja,
menjünk mind követ törni,
kapálni, és énekeljük meg!
s a közös veteménybe ki-ki markoljon bele!

és aztán táncoljunk, táncoljunk,
mert megőrjít az unalom,
undora az egyformaságnak -
- táncolni - -

B Veszélyes ez az ember.
Veszélyes, de én imádom,
lehet, hogy épp ezért...

A Már elmegy?

B Te küldesz el.

A Ó, most te vagy a Megsértett Emberiség!
S hol vagy akkor, amikor kellenél?
átrobotolt napjaim után,
amikor agyondohányozva, agyonidva,
összeégve mint ama gyermek a szárnyalásban
kereslek,
és térden csúszom a flaszteron,
és mászok elibéd, levetve
az emberi méltóságot, mert kellesz,
mert mintáját az emberi létnek
belőled, az emberből alkotom,
de csak a közönyt látom,
holdvilág-pofáidat, ahogy a reklámokra
rávigyorognak -

B Sose mondtad, hogy kevés
az ünnepély,
hogymég akarsz, sose mondtad -

A Ünnepély!
Elmentek a muriba,
falánk anakonda-szemetekkel
végigcsókoljátok a testemet, a ruhámat,
végig-öleltek párzóan, szemérmetlenül,
a szemekkel, éhes szemekkel, mert ugye
mindennek ideje van,
ideje a bérfizetésnek,
ideje a murinak, a magánynak,
és nem látjátok, hogy a felolvasott
tizedik sor után
remeg a lábom
a magánytól, igenis, a magánytól,
a számomra kimért, a beütemezett magánytól,
és - remélem, mindenki jól szórakozott!

B Ha ilyen terhes az öröklét:
vonulj nyugalomba.

- A Nem bánom én,
 hogy jelképnek születtem,
 nem bánom én,
 de gyászt viselek azért
 mert mulatsággá züllik a csoda -
 a csoda méltóságát gyászolom.
- B Miféle szeszély ez megint?
- A Mikor végigcsókoltok engem,
 tudjátok-e, kit csókoltok?
- B Téged magad - ugyan ki mást?
- A Azt, aki föltalálta -
 az aritmetikát -
- B S a ritmikát is, nem?
 És a repülést, és nehezeknek a közgazdaságtant,
 féknek a háborút, pegazus helyett a publikumot -
 talán engemet is te csináltál?
- A S ki más hozott létre?
 Hogy fogaid között a szók
 értelmet és erőt együtt ragyognak olykor:
 nem az én érdemem?
 Bár legtöbbször durva és
 humortalan vagy, akár az őszanyag.
- B Imádom, és ő megtagad.
- A Mikor még ember, állat, démon,
 vegetatív egységben ölt s evett,
 s magunk is állatok vagy démonok
 táncoltunk
 a vérrel átítatott zöldben,
 és lapultak körben a tigrisek, és a
 tigrisszemek tüze
 őrzöngő hordánk körül már úgy szorult
 mint gyöngysor a fuldokló nyakon:
- B No úgye, őrzöngesz megint!
- A Én voltam, aki szálegyenesen
 megálltam, és megalkottam
 az első szót!
 a megfoghatatlan,
 megsebezhetetlen pajzsot
 zavaros homlokotok elé,
 szájakba az első szót, hogy
 MIND!
 Ez volt a csoda! A mindenség
 csattanva széthasadt, s az értelem kiválott,
 s küzdelemre és kegyelem-adásra:
 jóságra a kétlábú szörny jogot nyert,

s e jogot én szereztem a csodával -
gyászolom a csoda méltóságát!

B Te, te voltál a nagy Napóleon.

A Hazudsz, mert egy voltam még veletek
és ti tudtátok! és ott vadásztam veletek
a nagyvadra, ott véreztem veletek,
nézd, homlokomon a jel,
ó nem az idő, nem -
fenevad karmának nyoma!

B Ez hát a jel, amitől rettegek.

A Ez a jel, s bátorságot ad
tusakodni veletek ha félrefogtok, mert e jelben
jogom világít!
S mivé flitterezitek a jelet, hogy vásári
ragyogása minden szemét boldogulására
ürügy már!

B E szemétdombnak - ha jól értem -
én is szemete vagyok.

A Ez a jel, ezért hódoltok!
Ez! Olyan ember mondta ki az első szót,
aki szentnek tartotta,
s a szó jegyében megsebesült!
Ez az ember nem igazolta
a vérszagtól már-már egymásra uszúlt
meggabalyodott táncosokat -
többet mondott nekik -
ezért imádták.
De nem mutatsz föl nekem egy Nérót,
egy Tyrannoszt a sok közül,
akire lágy szájjal Éljent gurított volna
ez az ember,
kitől az új és új szavakat
akkor még elvárta az emberiség,
s bár száműzték ezért, megölték,
de még imádták!

B S hát téged nem?
Mered-e mondani hogy nem imádnak?
Hiszen úgy fordulnak utánad a sugárutakon
mintha minden nyak spirál-drót volna
s minden fej bárgyu vas, aminek
te vagy a mágnes -
dögivel a kirakatokban portréid állnak,
ájult kezek cipődet cicomázzák,
és dőzsölnek az ujjak hajszálaid
csavar-menetében,
számontartják piros vérsejtjeid

csillaghalmazát,
szeretőid számát, szeretőidét,
számos barátodét, kik közül, látom
csak egy vagyok, vagy nem is vagyok -
Nem imádnak! ilyet mondani
társadalom-elleni vétek!

A Ki kérte imádástokat!
Hát isten akartam én lenni?
Nem arról volt-e szó, hogy együtt, egyszerre, mind!
Nem én utáltam-e először
a bálványozást? a bálványt
nem én akartam-e elsőnek ledönteni?
Nem ti tolultatok-e föl
az egy fő helyébe
sokezer fejjel,
falánkul, a becsvágy hashajtójával előre
kiürítve minden eszményt magatokból,
hogyan szabad koncnak maradjon hely,
nem ti tolongtok-e most
az egy-főre szabott dobogón,
hogyan sokaságtokat látva elámul a közember,
mert a Holdnak
már több szeretett atyja van
mint édesanyja!

B Igen ám, de ezek az atyák
téged is kitartanak!

A S talán méltóképpen tartanak?
Kinek érték az én gondom
a szó iránt?
A magasan robbanó,
mélyen dühöngő,
a víz remegésén orgonázó szókat
ki méri meg?
A ki-nem-mondott
de jelenlévő szó élességének
ki tartja oda a szivét!

B Ki lenne őrült!

A Nem öl meg az igaz szó!
Az ige dühödt mivoltában is áldás.
Nem öl meg a leggyönyörűbb játék: a szó,
csak megsebez s megjobbít.
Gyilkol az ember a háborúban,
a fegyházban, az aggok menhelyén,
a szerelemben - s eképpen lehetne állat is -
de ami emberré hitelesít:
nem öl meg az igaz szó.

B Kérdés!

A Ó, elmegy a költő a Holdba is,
a Holdba is, ama új szóért,
és körmeivel lazítja a talajt
új ásványok, új Bölcsék Köve iránt,
és együtt fuldokol mindenkivel
az úrsapka szűk légkörében,
zihálva a nyomás-nélküli térben,
hányva a bizonytalanságtól
új szavakat keres,
bizar karácsonyfáját: az emberiséget
új ragyogással hogy elhalmozza.
Új viszonylatok szövevényébe
új világossággal az új bolygón
rajongva dárdáz.
S elejti a fényt, mert akinek adná:
nem létezik...

B Nem-e?

Hát ennyi neked a meghódított új világ?

A Mi van a Holdban?

Hold, Lúna, Hold,
poéták agyonvonított álma, égi kenyér -
menedék! Fölfelé-hulló könnytől platina-domborművé,
ember-arccá sulykolt menedék - de nincs menedék
mert mi van a Holdban?
Korunk megszentelt üzlete,
legnagyobb befektetése,
és fényes porzuhatagát az adminisztrátorok nikkel-szárnya kavarja,
gyémánt szemetükrén a bérelszámolók korcsolyáznak lélektelenül,
és falják és ölik egymást a keresetért,
a minél-későbbi nyugdíjért, a kitüntetésért,
és vakarják és fejtik az ércet a kisemberek,
maguk is gépek, gépei a gép-rendszerrel átszövött ürnek,
a fő-gépek pedig ráérnek imádni a költőt
de csak addig, amíg ki nem kiáltja:
mi van a Holdban!

B Élő tagadás, te! Ma este

a képernyő milliárdos szorzatában
ezt akarod-e a pofánkba magyarázni?

A Imádom mindennek indulását!

Földürt hold-talajon mint a kenguru
rajongva szökellek,
vas-lábazatok rozsdás felületét
a mínium elé fényesre csókolom,
a kultúrhálót: a villanyvezetékét
szövöm, feszítem - érjünk messzire,
táncoljon magas leadó-tornyainkban a lélek,

magasan örüljön a lélek, magas célokért
ugráljon a mikro-hullámok viaduktján,
de ne ezt adja hírül - hogy minden újulásnak
bohócai, rongyai lettünk -
ne ezt!

B Virágokról beszélj!

Mikroporózus párnákról, ahol az új kék
illattalanul szétvirágzik!
Terv szerint fogant babák
ezüst nyáláról,
a sebességről, átkelő gyalogosok
riadt nyúl-iramáról - - van vidámság!
van humor! van szépség!
Virágokról beszélj!
De idejében!

A Lennék álmodozó bolond: megbolondulnátok értem.

Légi s szellemi lény: enni se tudnátok a gyönyörtől.
Mechanikus doboló: „az új kor himnöke” kiáltanátok.
Léha, parázna: mosolyognátok: „a poéta!”
Kocsin suhanó menő: „életünk kiteljesítője, törekvéseink megszemélyesítője”!
de mert nem vágyom azzá lenni, amivé kívántok:
rühelltek, akár a ragályt.

B Örült vagy! s jó hogy még csak én tudom.

A Mondjuk ki nyíltan: nincs rám szükségetek.

Elszabotáltátok a béreket;
a kultúrára-fordított köteg-bankó
a slágerszerzők lábához rugalmas lépcsőnek összeáll.
Csináltatok a Holdból kirakatot -
a jólét viszonylagos!
Vannak mellékuccák, vannak sugárutak,
aki fejet hajt: keres, aki nem: oxigénhiányban sorvad.
Csináltatok kirakatot, s most kéne bele,
kéne a bohóc, bíborpalástos,
koszorús, automobilos, bohóc akit fizettek,
magatokat fizetnétek, magatokat akarjátok imádni -
de az a bohóckirály nem én leszek.

B Veszélyes ez az ember.

Mint üveggalamb, éltem körülményeink
üvegképletében,
s most félek: egy ütéstől
üvegcsereppé
pengve szétrobbanunk!

A Mondjuk ki nyíltan: nincs rám szükségetek.
Sokmindenről tudok:
az ilyen egyén eleve útált és elitelt.
Nem is viseli el az ember
a szűrő lelkiismeretet,
nem, élve nem,
és ha egy holdbeli világnak
terhére van a lelkiismeret, hát kivágja a világűrbe
s kreál magának újat, vagy belebolondul
és születnek a dilinós utódok, a kretének,
büntet a természet sokadíziglen, őt nem lehet behúzni,
nem lehet szennyesen élni - még a hóhér is
igazolja magát!

B S igazolod te is magadat, hihetőleg.

A Szerelmemen kívül
senkinek számadással nem tartozok.
Én meghalok - egy por beszél
s pornak beszél mert meghaltok ti is -

B Kudarca!

A Senkinek
számadással nem tartozok.
Mi sejtelmek van az ember-kihordó gondról!
Engem a szerelem hordozott.
Ti? Nem mint szülőanya - kilenc hónapig - nem,
kilenc napig se - egy napig se,
egy óráig se hordoztatok ki a gondolatot!
A kész kell, - mint termékekben
a kész kell, nem baj ha tökéletlen, csak
kész legyen, csak jobbítani ne kelljen rajta!
mint művészetben, a kész kell,
ki legyen pucolva, kicirkalmazva,
csak gondolkodni rajta s megdöbbenni ne kelljen,
a készre jöttök, a laza, kész ötletekre,
üres sziporkára, egy ötletért lezúztok
bármi nemes gondolatot, mert az ötlet
- el ne feledjem - sürgősen pénzt fiall!
Mi sejtelmek van a készülő,
ősidők óta készülő beszédről!
Szavakról, zokogó ókról, dob-dübögésü dékről,
á-hangok ámuló tiltakozásáról, amikkel
a gyilkos rakétát is meg lehet állítani,
mert erre találták fel a szót,
hogyan tiltakozzon, álmodtasson és emeljen!
Mert emel toronyházat a természet is,
ragaszt a darázs mértani palotát
s megbéleli ehettő arannyal,
radar-szerve a bogárnak precíz és örökölheto,

rabszolga-társadalmat alakít a hangya,
tagolt fecsegésre idomul a papagáj -
hát ami emberré tesz,
azt kurvítanád el:
a gondolat-hordozó beszédet?
A fekvő ribanc-vegetáció: a természet fölött
legyünk diadalmasan vegetáló
ribanc-király?

B Hallgatlak.

A Nem ezért indultunk!

Könnyű szívvel, mintha csak pünkösdirózsa-szirmokat -
nem ezért hajigáltuk a téglát az állványokon,
nem ezért húztunk pilótasapkát,
vívmányaidat, új világ, nem ezért
próbáltuk elsőnek, hogy élónél több a halottunk!

B Mit akarsz tenni?

A Ma este

kihirdetem százötvenezer Borgia bukását.

B Hogyan?

A Azok vagytok: egymás sarkára hágó, naprakész
maffia-koronások.

Én mondom ezt ki,
én, a porszem a mesebeli népből,
mert mi a nép ma is? A szent balek;
költő a Holdban!

B Ragyogó.

A Én nem urat váltani kerültem a Holdba,
mint szennyes trikót dob le az ember,
hogy majd az új is kikopjon a tisztaságból.

B Ugy hát meztelenül...

Intsem az ügyeletes tündért?

A Hagyd ezt. Régi lemez.

Se testem, se lelkem nem lesz
s nem volt ribanc alattad.

B Nem történt semmi. Mit óhajtasz?

Mi a program?

A A tisztaság - mint a Megváltó ruhája,
amint viselőjével együtt nőtt és tündökölt.

B Megkönnyebbül a lelkem - -

megérem, hogy vallásosak leszünk?

A Ez is csak: álarc.

Se égi, se földi támaszték
vasfa-derekamnak nem kell.
Nem kell a kokain
zöld mámora,
mert kábít, nyugóz, akadályoz
majd úgy, mint te.

B Igyunk erre valamit!

A Nem kell, az alkohol se kell,
lesöpröm az arany italos-üvegeket, a poharakat
megzúszom akár a fogaim között,
pedig imádok élni, a dáridóban
isten voltam, s nem kell - de a természet se kell,
síkságok mosolya, oroszlánfejű
sziklahegyek ritka varázsa is
leolvad szellememről mint az ezüstmáz - -
vagy nem is.
Majdnem mindent megéltem.
Ittam, mulattam, robotoltam, átgázolt rajtam a pénz,
átgázoltam én a pénzen, a szerelmen -
minden volt! s mindennel gazdagon
nem a kikoplalt próféta átkozódik, de az
aki élt!

B Ma este hát...

A Ó, hallgass meg!
Valamikor
bámultunk a tiszta Holdba - emlékezel?
Hínáraival, géppisztoly-csővével
nyugózott a föld,
a mocskok, a föld! s bámult a költő és barátja
a Holdba,
a tisztaság cipójába - s ma a Holdból
nézünk a Földre, a béklyózó Holdból a Földre,
mert merre nézzünk, ha szennyünket
a legmesszibb csillagképbe is
hurcolni képesek vagyunk, ha ide is -
s fejük fölött a Föld, súlyosan vétkeinktől,
s vétekből csak a vétekbe nézhetünk,
mert hiszen
az álmodott világ itt van, itt vagyunk a Holdban!

B Veszélyes ez az ember. Szavakkal üt,
mint ököllel a boxoló,
a szívgödörbe valami olyan
vádát vág, hogy élő ember
el nem viselheti.

- A Bár ne viselnéd el!
 Bújnál ki bőrdőből, ütlegelt róka,
 hagynád a bundád, a fényes tetveket,
 mert a csupasz ín, ideg, a szélre-esőre érzékeny
 nyers-husod értékesebb
 a kor rádforrott hacukájánál!
 Bensőd, bendőd értékesebb,
 mert ott az emésztés
 nem vezényszóra, nem is vidámműsor-rigmusra folytatódik -
 megemészted a gazellát, a plankton -
 de semmi magyarázkodás:
 megemészted te anyádat is,
 zeneszóra, cifrán, felszalagozva,
 megindokolva,
 a haladás nevében - -
 bár ne viselnéd el ütlegemet -
 halnál bele!
- B Halj belé te!
 Ki leverő hangokkal sürítéd keménnyé
 az oxigént - hogy kínzó tüzet szív
 aki lélekzetedet belehelli:
 te pusztulj bele a tömör tűzbe,
 te, aki évezredek óta
 szabadságról vagy halálról prédikálsz
 s „dühödte vagyok! kedvetlen! elvágom a világból!”
 így veszed el apránként szájunk ízét
 a konszolidált jóléttől, s hajszolsz
 nem is tudod mire - hajcsára a bizonytalannak,
 te rothadás! Megismertelek.
- A Én haljak meg?
 pusztultak az én őseim, vezényszavaiddal
 fölragancsozva,
 dobszóra, látványosan,
 de az a dobszó nem rímekből ropogott:
 nagyonis úgy szólt mint a pénz kopogása!
- B Ilyen vádak alatt
 megőrülés nélkül
 ki élhetne tovább!
 Ki vezényelné az építkezést!
- A S ki rakná zsebre a pénzt!
 Mondtam ugye, hogy szennyves létre indokot
 muszáj találni! S hogy Júdas-csókokod:
 koporsómon a bélyegző,
 hogy hiteles halott vagyok!

B Koporsó! Júdas! Mennyi keserűség!

S te azt képzeled: panaszaidra
sőt fenyegetésedre
gyászt ölt a világ,
s mellét verve csinál leszámolást?
Nem! Élni fogunk, élni, nélküled!
S ha te azt mondod, ember-nyelvű lélek,
hogymunkánk az ördögé,
hogymHoldunk: édenünk, ami fogható:
nem létezik,
válts hát meg minket:
pusztulj el!

A Mielőtt kijátszom az Adu-ászt, mi?

Éljen a slágercsattanó-parancs:
haljon meg a költő!
Ez már igen!
Le vele, ha naponta meghal
rikoltva a Holdra-itélt jövőt:
Szárnyatlan hajnal narkós foglyai
tolongnak majd a bélyegzőóránál a percért,
és drukkolnak a Hold-bajnoki meccseken
hogymaggodalmukat szétzúzza a labda,
s rimánkodnak Fortuna kerekéhez
mert életük már-már virágában
fölsleges - -
Tetű világ, ribanc világ,
az én szemeim bánata
legyen a rothadásé?
Hát nem értitek, hogy minden lapom
játék az életért?
Meghaljak, valóban?
De könnyen adod -
kipróbálnád-e orvosságodat?

B Őrülsz, tedd le a kést, igyál vagy szónokolj,
eressz el, mit vétettem? Segítség!

A Csöndesen, uram: kezemben vagy.

Tanu nincs. No, hát milyen érzés
torkodon a kés? Na, hová lett a fönség!
Kiver az izzadság, mi? Remegsz!
No - meghaljon-e a játék?
Meghaljon-e a játék, az életre feltalált mentség,
mert nélküle csak vak ölés dönt,
csak vér zuhog - mert durva kezetekben
megfullad a szerelem és meghal a madár!
Lódulj!
E késsel együtt úgy hajítlak el
mint az Undor Himnuszát!

B S én mint élő gyalázatomat:

megöllek! Így!

Pusztulj, gyalázatom!

Tanu valóban nincs.

Megöltem - fiatalságom társát -

megöltem a játékot.

Hiszem: sírással vezekelhettek.

Meghalt - megölte magát! - igen.

Majd írunk róla fényes gyászbeszédet.

Dízsírhelyre tegyék, koszorúja ragyogjon,

vakítsanak a gyászos égők - ő nemes halott,

ezt kivívom - - és mint életedben:

halálodban is melletted leszek!

A sárkány és lovagja

Sebeitekkel csillagosra verve

koponyám éggel és porral eljegyezve,

s mert hiába magyaráztam a csodát,

a hasbarúgott kisbabák

örök tekintetét - mert hiába,

hiába magyaráztam a csodát,

hogy megtörni a vegetáció falánk

törvényét: erre szolgálna az emberi lét,

s mert a földön-álló üvöltők

díja csak a föld szemete - mert a por

önnön fájdalmára süket

s áhított megváltótok örökkön

a látványosság volt, az ég:

hát megragadtam a Sárkány kötelét.

Föl, föl a föld nyomorából!

Szállnunk és hullnunk: szabad.

Illúziónk: hogy imádnak,

nosztalgiánk: az anyag.

Pusztuljatok,

szimbólumok!

Az én elragadóm valóságos

mint a görgeteg szikla, a vizek.

A magányosan fölfedezhető

világ - az Írott Világ

röpítette magányos utasát.

Tengerár úgy még nem sodort

reménytelen vízbefulót,

ahogy velem felrobogott

a Sárkány, ki e gyötrődő anyag

rotációs papírja,
az anyag végső realizálódása volt.

Rögtön hatalmas surrogás
süketített el - s szédülve, fájva
még végső földi könnyeim
pusztulását is láttam: mint fehér,
fagyott almák, robbantak fel
a légkör üregeiben,
s zengett a rettentő sörény:
a madzagba-fonott nemzetizászlók,
husvétok bevérzett aranyszallagjai,
gyászlobogók és zsibvásári harisnyák:
kellékei az írott valónak
ütötték a zöld levegőt ütemre
mint szégyentelen tapsvihar,
vegyes örömök bére,
s nem hagytuk le e bizarr muzsikát
és ordított a levegő
ahogy e sok förtelem és remény ütötte,
s az iramtól-fullasztó világsörényből
felkúsztam a Sárkány fejére.

S ha láttál arcot
összeállni szívárványból és bitóból,
homlokot ahol a nap árnyéka a kivégzési pecsét,
arc-mezőt ahol a ráncok, redők:
a világ fölfedezésén ámuló költemény-sorok,
s a napi hírek, a háborus hírek,
a fogyasztás, a termelés
fölragasztott papír-mozaikja
röhög és gyászol:
ez volt az arc, ahol merészség és bukás
tündöklő mosollyal összeállni kényszerül,

mert ragyogóbb a tiszta írás mindennél,
és a halál se cenzurázza meg
Apollinaire szökőkút-sorait.
Európám lett ez az arc
s én olvastam végtelen gyönyörrel.
Bekúsztam tájait mint az araszoló féreg,
és a döbbenetes közlemények,
vicsorgó szájvíz-reklámok,
arany kódex-iniciálék között
kerestem az igazságot
s alattunk duhogott a világűr.

S ráriadtam: nem vagyunk egyedül.
Fenn és lenn
sárkányok és lovagjaik oly tömegben
száguldottak bevenni a jelenkort

hogy elborzadtam: ennyiféle hát az írás
és az igazság?
Le-fől csapongtak a monsthumok
zúgó farokkal, világrepesztő képpel,
némelyik még a földközében
ledobta bajnokát
s új nyergelőt suhant keresni,
és markolták a sörényt, a betűt
a vállalkozás vitézei,
és olvasták, és csókolták a betűt,
fiúk és vénék, szakállasok és pulóverosak,
és láttam egy nőt: a csillagoknál magasabban
állt a sárkányon, gyerekkocsit ringatott
s mosolygott mint a téboly.

Föl, föl a föld nyomorából!
Szállnunk és hullnunk: szabad.
Illúzióink: hogy imádnak,
nosztalgiaink: az anyag.

Mi nem vagyunk a magasságra méltatlanok.
Befedve sárral és könnyel
ha feltörünk: nem lehetünk méltatlanok,
s fönn, fönn is csak a rögöt tanuljuk megérteni.

Szentséges állatunkat is
a vonzás húrjával ő tartja: a föld.
Nyögve és minden részében ropogva
ahogy fölrobog a Lény a csillagokba:
elmúlt sokaságok hátán feszülünk,
a teljes emberi nem
roppant sóhajjal tornyosul alattunk,
róla zuhannánk, rajta röpdölünk,
ez tart,
és kőbalták, kipusztult kulturák,
piramisok, márvány-torzók és betonpaloták -
holt népek hátán élünk és énekelünk,
mert velünk a föld
valamit megmagyarázni akart.

Hát miért,
miért ne lehetnénk vitézei a miértnek?
Az-e a különbség aki ad és vesz,
aki szerez,
apját, testvérét, fiát eszi, s úgy falja a port
mint aki a sírját benyeli előre
hogyan az is majd övé legyen,
s a konzervált technika stációján
mint a barom a füvesség fokán:
megáll,
üveg-vas-váraiban a nemzedékek

elnyomorodva szülik-zabálják egymást
mert emberibbé-mozdítani őket
gyenge és selejtes már a régi szó -
az-e külön aki csak a fixre tesz,
akinél emberibb
az eredet: az őserdő-pokol -
hát ki az örült: aki vegetál
vagy aki a sárkányon lovagol?

Az ének,
kirobbantónk a megkövült sárból
mindig az ének.
Az őserdő-árnyból, az ablak-nélküli házból,
testünkéből: az öröklött pusztulásból
felragadónk mindig az ének.
Mámorában üvöltve énekel a vad,
de hogy a teste koporsó lesz vagy bölcső,
nem ő dönti el.

Az ember
valami másért énekel.
Ó, az öröklét vitás, a létrejött fiak:
szülöttei a talajnak, milliárd szájjal
összezokognak.

Az állat
virágot, moslékot vagy húst eszik,
levegőből az ember se élhet,
de mi vagyunk a talaj végső kísérlete,
s az elrendelés züllött paradicsomából
kiűz a föld riadalma,
a föld riadalma: az ének.
Bizony, az ének, a firtatott,
a megvetett, az imádott és kifigurázott,
az ének egy hihetetlenül-szép betonívbe
beleálmodva, az ének a szerkezetek
remegésében, az ének röpülve az ujságpapír
világos arcán, sárkányként a világon át,
röpítve gondolkodó urát,
az ének magyarázza meg
hogyan kell átvinni magát
korok és szennyes létformák felett
az embernek - hogy velünk a mindenség
önmagát igazolja - hogy a létezésnek
más értelme is van,
nem csak az évelő halál:
jaj annak
aki az idő ellenére megáll!

A MADARAS MÉRLEG

Címer

*Se oroszlán, se olajág,
se cifra mező -
címeremben Uram, Uram,
se pénz, se erő,
de én hállok a világgal,
nem énvelem ő.*

Fekete vonat

Haja, haja, hajam szála,
mint a halottak szakálla
tolongva nő, nehéz vászna
vállamra szakad,
életemért közeleg a
fekete vonat.

Jön a vonat, jön a vonat,
kettészeli asztalomat,
szilánkokra robbantja a
palack-borokat,
mámorosan jön értem a
fekete vonat.

Angyalos labdám kipukkan,
fehérszárnyú irkám lobban,
gázolt madár, vergődik a
kerekek alatt,
toll-rakétám, félrelök a
fekete vonat.

Jön a vonat, jön a vonat,
hoz kipusztult világokat,
kilőtt tankot, traktorokat,
kihalt lovakat,
aranypajzsot címerül a
fekete vonat.

Jön üszökkal, jön virággal,
felvirágozott bikával,
varrólányok kosarával,
szalaggal szalad,
úgy szálllok föl, meg se áll a
fekete vonat.

Kínban mind valódi álmot:
újraélem a világot
ama szíjként elszakadó
pillanat alatt,
utasod és áldozatod,
fekete vonat.

Ki a mozdonyt feltalálta,
a halált tán meg se látta,
az új halált, a síneken
futó sorokat -
jaj, te sorsom látomása,
fekete vonat.

Történet-előtti népek
ablakból mint írott képek
nézik rebbenéstelen a
füstös korokat,
bábu-raktár, fut velük a
fekete vonat.

Mi az ember, hogy meghaljon,
lány arénát odahagyjon,
ahol ütni meg ölelni -
születni szabad!
Világ árnya, fut veled a
fekete vonat.

Megjelölve homlokomban:
előre bekormozottan
csoda, ha a fény szülötte
nem vétett sokat -
fekete a csillag rajtam,
fekete vonat.

Utolsó esték

Réz-sugarú serege az ősznek:
szilárd még az erdő, nem rombolja szél,
a hold jegét imádja vakmerően,
széttükrözi pírját az éjben
szakállas arcodon, Európa,
s gyümölcsöt csipegetve, az éjszakában
bátrak vagyunk, tréfálva isszuk
piros borunkat,
kérdés-felelet sikátor-közében
még nem ül halálos üresség,

jókedv tanyázik ott, nyüzsgő férfiak,
göndörek, aranykarikás-szeműek,
asszony-had, fátylas-sarus,
kifeszített vásznak, fehérek
két kikötői ház között akár a halász-sasok -

fiúk, vigadjunk hát, amíg világ a világ,
a ti gyönyörű fejetek is megöszül,
s elvállal-e bennünket az öröklét
ha becsavarja a tél a Galaktikát -
menedék: távoli hold marad-e nekünk?

Sikoltanátok-e a hold
rémült arcára, míg hajónk
az ős-csöndben felé lebegne -
ha ott lenne a számkivetés!
a száműzöttek büszke világa,
szellemünk jégsteril Szibériája!

Szonett a lovagkorból

Szöghajam a hullámot kirúgja,
megtörtek közt vagyok virágomban,
törtetők közt pajzsforma kenyérrel
törtetek az adventi vadonban.

Fémszálakkal-kötött fülsapkában
járok mint a páncélos vitézek,
tülekedünk - tülekedtek ők is,
félnek tőlünk bölcsők, temetők is.

De sok jóval kecsegtetsz, öregség!
Kinöttelek, éhes fiatalság -
Ez hát a csúcs, hol az urnát osztják!

Ó világom, le a glóriáddal,
őrült aki ragaszkodik hozzád,
mennyei között riherongy menyország.

Violaszín

Szent fogkeféd szájon miért vág?
Mitől lesz jégsokkos a sapkád?
A tumultusban ki vadászik
erődre, emberiség?
Ama bádogcsajka-harangok
új meg új gyásznak élő rangot
mért kongatnak, emberiség?
Ki hiteti el hogy bitang vagy,

hogy új hajtásod cifra gyászbangy
vitézi fejedén, emberiség!
Jaj a fia-tagadó létnek,
hol a romló szívek ítélnek
s aki ifjan tudna teremni:
annak kell maskarává lenni -
hol a multtól nincs mit remélni,
s vádlott, ki e percben kezd élni!

Várni

Várni ordas virágra,
kegyes lelkű viharra,
oxigénre, míg a vér
szederszínre habarva,

várni hogy a vas-törvényt
törné már be akárki,
akárhol, akármire,
mindennap mindig: várni,

szemedre arany zsákot,
arany hurkot nyakadra,
várni megváltásodra:
hóhéroló angyalra,

mert nem az jön akit vársz,
hanem az jön aki jön,
szablyával bár elébe
piros utat öldökölj -

Kínos királyságodat
végzetes fény üti át,
sötét vállaid mögül
fölvirrad az új világ.

Jönnék

Jönnék a világ
táltosai,
aranybányák örök olcsó-
jánosai.

Jönnék a közöny
kincsesei,
bajnoki startok
híresei.

Mind, mind magyaráz,
mind okosak,
látnom hogyan kellett volna,
oktat a vak.

Minden közeleg,
nincs kegyelem,
menetben jön rám a világ,
ordít nekem.

Jön, jön szerelem,
láng, csupa láng,
kaszaboló sereggel
sorsom iránt.

Hirdesd ki

Hirdesd ki bukásodat,
okait a kiszámolt boxolónak,
s ne vonulj el vénségeddel a magányba.
Lejárt a szerelem tétova csöndje
s a vánkosba-fulladt halálsikoly,
már régen csak a csatatér van
s a szülőotthonok kilométeres márványszobái -
vigyük nyilvánosságra a közbeeső életet is,
a szenvedés, a szerelem világ-listáját,
a szörnyülködő szemek elé a sebet,
a vágjat, hatalmas éhségét a hatalomnak -
vesszen a szemérmes elefánt-temető!
Az uccán ünnepeljenek
s lépjenek át rajtad
az uccán!

Az 1935-ös üveghattyú

Szépség, te nem vagy törékeny,
nem te vagy a törékeny, énekem, ének,
hanem az érted villantott kardok,
a falak, amivel a jámborok megvédenének.

Ami öröknek született:
a szépség is kihal.
Az üveghattyú
zöld üvegszárnyát az üvegkosárra
pengve reáborítja.
Alusznak kéken, sárgán, pirosan
a gépselymek - csírátlan hímestojások.
Minden tűzével is halál

a régi pokolfényes délután,
ahogy belódul a ház ablakán
s vakítanak a szobában az árnyak,
s gombostűk tündér törei
gyerekkorom piros selyemszívében -

Mennyi ragyogás az éjszakának!

Terítve a végzet elé
erő és hódolat kiált:
bátor könyvön bíbor kokárda,
atlasz-maradék,
egy lezuhant szivárvány
fölszabdalt rostjai,
az Édenkert darabjai,
égfoszlány meg illattalan virág,
sárga faorsók,
aranyfonalak:
az Idő lábát megkötni valók -

Itt ült a család.

Én, mezítlábas fölfedező,
újságpapír-sisakot rántva
ha kilopózok
a homokdombok sárga csordájába,
a nyárba,
figyelem: hogy szikkadnak könnyűvé
a súlyos lapulevelek:
húsos térképek, ha zöldjükre
ráperzsel egy tébolyult tervező,
megőrült szélhámos, aki
nem fog öntözni, se szántani,
s a mocsarak lecsapoltatnak,
a folyók völgye elfehérül,
s tűntével sásnak, háznak, vízi vadnak
sivatag parcellák maradnak.

Öreg indulók rongyai,
jelszó-foszlányok:
égbe-fölszívódó madarak
csaponganak ott, s dalok amiket daloltak
menny-szemű családfők és varrólányok,
s hősök pára-fegyverrel, pára-pajzzsal
hullanak fölfelé, a tehetetlen megdicsőülésbe,
szakállasan Marx Károly odaesik
s kihajtott-inges Petőfi, az égbe,
s maradnak lenn a forró kalyibák,
a fegyvertelenül ücsörgő szegények -
szépség, te nem vagy törékeny,
nem te vagy a törékeny, éneke, ének -

Jaj, ennyi védtelenség: vétek,
ettől vagyunk eleve elítéltek,
s mért égek én, ha nem terem az ember,
ha mint a vitéz tüskerózsa:
nem szegez tört,
lekushad a végzet előtt,
szépséget nyújt föl engesztelőnek
s jajszó nélkül kihál,
hátramaradunk utódul: egypár árva,
az örökletes ragyogással
beleveszve egy színtelen szellemvilágba,
rideg szörnyekbe, gép-kofákba.
Akár idegen csillagon:
lebegünk, meghalnunk sem lehet,
öngyilkos erőnk is hiába:
él, idegen fénnnyel, a szó,
szavunk, s nem lesz rá felelet -
fölszállunk a tragédiába.

Vagytok, a felcserekhez jártok,
ingyen is megfejtik az álmot,
ideg-pirulán él a látnok,
s az lenne minden ember: látnok,
csak egy hétre ébredne föl -
altatják és ölik a létet,
s kábultan ő is öldököl.

De én tudom:
a legnagyobb realitás
az öröklődő látomás,
a látomás a dombról, a napról,
az önvédelemért megfogant szavakról,
az emberről akinek megmosom a lábát
s a szent helyekről elkorbácsolom
s meghalok érte szívesen,
mert gyerekként bolyongva a nyárban
megérintett a sorsa,
nevén neveztem -
nem idegen.

Látom magunkat: ifjúságom földjét.
Gyerekekre s gyöngéd külvárosra látok.
Látom magunkat s körben a világot:
a lélekző homokdomb-csordák
akár a sárga oroszlánok
kushadtak ott, porzó sörényük
szemembe vágott,
s nem ők - a város volt bizarr
kertjeivel és tűzfalaival,
akár egy idegenből idezuhant
dal,

s vártak a homok-oroszlánok:
lehet-e már fölfalni a családot!

Estére

Estére, ha fénnel betölt:
belülről világít a föld,
csillagokat hajt könnyű száron,
inognak fenn a fény-fonálon.

Ami száll: csillagot kaszál,
ő is, ki a lóra leszáll,
a síró holdtojás-szemekre:
a halálos könny szívó-lepke.

Szerelmeim

Szerelmeim
egy kézcsók égő bélyege
szerelmeim
megnőve, bearanyozva
lehullóban mint az őszi gesztenye-levél
szerelmeim
szelíden, elhagyottan
a fekete-márvány istennő alatt
a szagos-cédrus gyökereivel
fekve-viaskodó csont-csapágyas masinák
szerelmeim
széthulló birodalom
trón-követelői
a száműző ország nevében
vagyon-szerzők, föld-foglalók
szerelmeim
szétzüllött menyország
utolsó, kiröhögött prófétái
bocskorom madzagját
legutoljára megkötő fiúk
szerelmeim

Vers

Keress valakit, ha fölkel a Hold,
ha pusztuló ereimben
ünnepet a világűr hidege ül,
ne légy a fejfám, ne maradj egyedül.
Vérem udvarát már nem süti át
az a hold, fekete minden -
ölts eleven gyászt vagy tarka ruhát:
tündökölsz énekeimben.

Fénykor

Hegyvidék, bányavidék,
tarkán suhanó macskák,
tündöklésem tízesztendősen,
fehér csont-lemezes díszsisakban.

Bokámat kékre-verő
macska-rettentő kardom,
arany-szálkás térdeim,
fölváltatlan fiatalságom.

zöld-patinás tornyok,
délvidéki kondulások,
fehér délben alvó uccák -
lehettem volna jó gyerek:

Fehér ingem riboltam
körúti eső-zuhogásban,
kocsmák étel-gőzében,
közfürdőben, ünnepi borban

macskák és bojtorjánok és
török seregek ellen; szablyám,
szablyám és veritékem ragyog,
szerelmem, szerelmem, szerelmem

Ajánlás:

Pompázz, fehér veriték,
gyümölcsödhöz nincs közöm,
asztalomon deci gyöngy,
káprázat csak az öröm.

Cicák, sárgák, feketék,
rettegjetek, macseszok,
tarka török seregek,
minden fejet lecsapok.

Kincstár

Vadrózsabokrok újulása,
gyöngéd virág-kosok bűgása,
töltés görgeteg-oldalán
gumicipóm ragaszkodása,
erőszakos hülyék elől
biciklim nyugodt surrogása,
toronydaruk elmaradozása
akár a zsiráfok futása,
örök szájamnak szomjazása,
a zsályalevél majszolása,
sárga kamilla-seregek
hűsége, száraz ifjúsága,
hajnali fényes csillagom
betlehem-i aggsága,
három királyok hódolása,
egy istennek megalkotása,
sötét, boldog tenyeremen
a téglák érzékeny varázsa,
szokásaim világ-hatása,
a dohány-illatú dohány
s a teljes vágy magasztalása,
bazalttá-válott lábomon
a lassú gyötények kúszása,
fehér virágkürtjük fűvése,
zöldgyíkok drágakő-gyúlése,
kátrányos talpfák indulása,
sínek moccanatlan futása,
mozdulatlan idő múlása,
s a tudat: a halál bukása.

Az elherdált emberiség

Ó, kiolthatatlan Tejút!
Kiolthatatlan Tejút!
Férfitestből feltörő
csillag-milliárd: Tejút!
Mosodák sterilizáló
fehér marólug-habjában
kattogva-szétrágott Emberiség: Tündöklő Tejút!
Honnan ez a vágy,
ez a szertelen túlekvés az élet iránt!
ez az elsirathatatlan
variációs kísérlet: újranevesíteni
a földet, a mindenséget, kérlelhetetlen Tejút!
Szomorú fényeskedésben

tolonganak élő világok,
pásztorok és szűzmáriák,
boltilányok és ama nagy Linkoln Ábrahám,
és mind: a művészek és ostoros próféták,
a konstruktőrök és diplomaták
ordítják e zuhogásban, hogy nekik,
épp nekik kellene élni, és igazuk van
akár nekünk akik élünk, mert nagy az élet szava -
ne dobjátok a szemétdombra az elvetélt kisbabákat,
temessétek szépen el
skatulya-koporsóban
mint a halott kismadarat,
mindennek ami élni akart, élni volt joga -
ünnepeljük a vágyat,
Tejút, tragédiánk, örök világosságunk!

Dobszóra

Dobszóra lépkedek Makedóniában,
aj báránka-irhás dobom,
háromdináros csörgődobom,
aj fekete, fekete pulóverom,
kőporos cipőm, porladó mosolyom,
megtalált halálom a lázban,
dobszóra lépkedek Makedóniában,
ahol a sasfészekből kikel az újhold,
ott lesz a sírom.

Mózes halála

Ama kőtáblát nem láttam soha.
Álmodtam róla. A láncreaktorok,
a nyitott kések, a kioldott bombák,
a pusztas létezés ellenében
éltem és álmodtam Törvényről ami örök:
mert mese, hogy a korszakos Főkönyv
főlirata liliom. Ekkor leszálltam,
le a hegyről. Mulandó kezemben
az olcsó toll ezüst rakétája remeg.
Mert fölíratlan a világos törvény:
gyönges sokaság, vad öncsalás,
balek-pupillák, s a kímélt önérdek
hatalommá-robbanó láncolata - -
Mózes vagyok, a Hatalmatlan,
s fölláldoztok az Aranyborjunak.

Kövér seregek

Kövér seregek mennek jámboran,
boldog seregek, ahova oda,
olykor egy ököl felemelkedik,
égi zománcba: kék világba üt,
ablakban ülök, orrom üvegen,
halántékomnál koppan a kavics,
szolid fehér kvarc, nem puszkagolyó,
kövér seregek mennek jámboran,
ahova mennek: elérnek oda,
ami parancs van: megcselekedik,
holtaknak hátán ha járni muszáj:
járnak ők ott is, csak elfáradnak,
boldog seregek, fújnak trombitát,
kék pofazacskók, erek dagadnak,
lábuk a krumplicipőben,
mennek ligetbe, zöld bokrok közé,
amit megittak: vizelik a sört -
kövér seregek, fölpuffad a föld.

Minden ormokon

Egy kávéház emlékére

Íme a sörényes fiúk zabostarisznyába rakják a pepita-irkát
kiügetnek a végtelen pincér hajlongásai alatt
Megmondatott A kegyes hagyományt be kell aranyozni
Ragyogás robbantsa szét az egybehangolt sokféle magányt
Hogy a márványasztalokat elfoglalják végleg
a bifsztekképűek Lelógó-orcájuk
A hölgyzászlóalj A selyemlegények
Szellemi cselédszerzők Génuszt is megközelítők
A szeplőtelen buzeránsok A mindenkori aranylovagok
Agyó fiúk Kifordított zsebekkel haza ide nem jöttek többé
Nem ám ha a kalapotoknál el nem hervad a liliom
Agyó fiúk Országotok nem evilági
Induljatok világgá és irántatok elindul a halott
Arcukat égreemelve fölkelnek a régen-volt költők
kibotorkálnak szelíden libasorban Eljátszott angyalsereg
Gólyalábakon József Attila Mindenek fölött
elimbolyog magasan Úgy illik elsőnek távozzon Ő
Szavak surrognak a szivarfüst felhőiben kifele a huzatban
Attila úr Mit ír Biztosan gyönyörű lesz
Szavak Költő szavában egy nemzet Szavak Közvélemény
Szavak Szivarok hajózva a hazában Hamvadó zeppelinek

ahol a légkalapácsos nyárban is
über allen Gipfeln hamvadó CSÖND VAN
ellene a magány se oltalom Bekerítve
a királyi Magány a Minden Szárnyak Ura
Sascsőréből elpereg a pünkösdi lélek Saskarma is
óriás-tetanusz-hordozó Hát így ér véget a század
Megrontva a Géniusz Minden Ormokon

Számontartalak király Fiatalságom társa
Váramat járó hegyi király én Voltál te égbeli úr
Fekete lovamról fészked előtt mindig leszálltam
hajnalban mikor kotlottál a fölkelő napon
Szemedbe pillátlan varázstükörbe életemet befogtad
Tekintetemben tenyésztél Nézte az erő az erőt
De soha ünnepet nem ont a fölhasadt piros ünnep
Elhagyja a várat a sokaság Elmarad a vadászó sereg
Márványos termék beomlanak Fölveri a lilium a vendégszobát
Árktot nem ugranak Nyihogó csikót nem zaboláznak
Fölkapván bársony-uszályát lelibeg a delnő és ügynök lesz a trubadúr
Mire várunk király Országok füstölnek a mélyben
Mérközni lakol-e itt vagy példázni életemet
te félelmetlen óriás hegedű az isten álla alatt
Hát én Félek-e én Csak a szárnyak vesztétől félek
Él aki élő Király megőszül-e a toll

Számontartalak boldog nyomorúságom idejéből
midőn a játék már sihedernek nem volt vigasz
s midőn már láttam Tenyerét a kolduló bodza
előre becsillagozza ösztökélni az adakozót
Ott ülsz a padlásablakban Szárnyaiddal a napos udvart
beárnyékolod a képzeletet
Kislányos cicik növekednek dáma-dudákká
Kerékarany szoknyák forognak Napok Napok
Férfiak szíve ugrál a sárga citerában
Táncol a cirokseprő Pávafarka beírja a port
Mellemen a kék trikó-sávokkal a feszes folyókkal
zsebemben aranypénz-virággal a remény eleven címere leszek
Két kezem a két angyal Ó ha összehajlik
teremteni méltó égövet fölindul az én seregem
Magány Magányom Ama napokat feketével arannyal
becsíkozod Villogó és zord fegyenced vagyok
Kirontani magamból hova Viselni a rabruhát hol éljek
Varázsló-voltom is a tömegnek szégyenletes
pedig a pünkösdirózsás ricsajban együtt sikongunk a hintán
a pórázás repülön ujjongva együtt körözzünk
Légpuskával a tollasbabát lelövöm a bódé faláról
közös a nyeremény a piros málnás üveg

De ki látja meg a kiloccsant lében a tegnapi hajnalt
Ki akart itt pünkösödöt is Vér minden csupa vér
Varázslóra ki vár ott ahol a zsuppkocsi jár

Mikor a robotos őst is megtehetik henye bitanggá
 az átváltozás piros koszorúját ki merné felöltetni
 Majd megkoszorúz engem a kávé jószagú lelke
 Majd a gyülekezet házában felövez az elfüstölt dohány
 Majd a fehér hajat fül mögé tűzve
 megmutatják a gutavörös kardvágást az öregek nekem is
 Majd lesz új tanítóm ha a külvilág csak fondorkodásra oktat
 Majd a nagyok arany-uszályából rámragad a bizalom
 Majd elhiszem érdemes szájat adnom a létnek
 mert mint a hajnal-madár kikiáltja magát
 Ülök alázatosan s büszkén mert hazataláltam
 s a légbeli nyüzsgést a sok kivetült árvaságot figyelem
 Mert egyedül vagyunk mind S van aki gőgös csikón
 lovagol a célszalag felé míg ábrákat ír
 Van aki a labdát kergeti s szégyen-vörös mezű Rivera
 Ríva Rivelinho hármass omlójában kapuhoz ér
 De van árvaság déltenger-nyüzsgésű Koralltelep-tarka
 mézcsillagokkal oroszlanhalakkal kápráztató
 S van aki épít Kék állvány pántját a naponta omló falakra
 bilincselné és sóhajt Ne tovább már ne tovább
 Te pedig fölöttem állasz Magány Magányom
 Megvagdalt ifjúságomba vissza és előre röptesz
 Én megragadom a szárnyat Legyen az elképzelt kerékpárkormány
 Én megragadom a szárnyat Nincs bennem szégyen csak szerelem
 A talaj fölött kezdődő égen
 taposok a dicsfényen és a földből veszem az erőt
 Mozgó gyár Tömörített világevő nagyüzem
 Emberméretű nagyüzem vagyok én Napkoronás Ördögszekérkerek
 aki földolgozom a fonodát a pihe-bálos orsó-milliárdot
 a futószalag-ebédek ebnek-elég kalóriáit
 az orvosi várótermek vulkáni lázát
 és szálllok kitüzesedve Szálllok és nehezülök

 Széles a betonút végselyme Izzik a délben
 belepik a lények Vízszintes lidércek
 Villám-vakoták Tágulás-szűkülés aszfaltrácsai Hegek
 Karambolok vércsatornái Három óriás lábnyom
 Szentháromság vagy a három V római katonáké
 Micsoda sereg fényesedik előttem
 Micsoda dolog hogy utamnak végét szegi
 Micsoda népség e dülöngő rongybaba-kerítés
 Foszló babaruhájuk mért vérvirágos
 Kisdéd-hajuk mitől fehér
 A fejükből-kiálló kötőtű-antennák milyen riadalmat fognak
 hogy mint az erdei vad agancsai reszketnek szüntelenül
 Micsoda lények ezek Mért nem beszélnek
 Ez a szájtalan bánat Ez az üveggomb-orrú jelenség
 Ez volna az ember A ránkmaradt emberiség
 Emelem karomra újmódi rongybábumat
 Kit én földajkállok Vezessen majd engemet ő

Piszkos kis vászonkezébe raggatok virágot
 Csinálok neki száját mert ezentúl értem is kiált
 Fűrészpor-szítáló fehér mellére
 A vérkeringés piros dinamikáját hímezem
 Fájjon helyettem Lüktesen helyettem mert megérdemeltem
 Gyöngyökből szemet neki Helyettem lát ő ezentúl
 Vagyok virág-fehér A szívem megvakult
 Havas vakvirág Jelkép Bízunk az emberre magunkat
 Mert botorkálunk majd szívem ha már a magány nem röptet
 ha álmodni-jó várunk elmúlik az időben
 Havas vakvirág Jelkép Világíts fehér szívem

 Pünkösdi napja Születésem Nem ütnek főbe tulipánnal
 Nem óv nem is vezet Aki él maga-magáért tolong
 Én pedig a légkalapácsos nyárban élek az uccán
 Csikorog fogamban a levegő Varcogó kenyeret eszek
 Oly bánat vibrátora tömörít Megköt felszinem alatt a világ
 Félek oda a játék Félek e betonköpeny magamtól is elidegenít
 Gyilkos lett a bolygóközi sugárzás Vonzásom is válik iszonyúra

 Vágyam ellenére jaj már bizonyítok valamit
 Csúcsain a középnek én a kiégett bükkösbe vesznék
 Gyíkra vadásznék Gyöngy madár gerincét roppantanám
 Szikláról-sziklára üzném a napot a holdat
 Terelném fészkebe király ha már oda a vár
 A fantáziátlan árvaságok csillag-halmazában
 tipródom ma a tömegben s szeretni igyekezem
 Ne legyek értetlen nyomorult ha fellök e sok egyedüllét bugyra
 ha mindenkinek istene rámlép a gyalog-madár
 Látlak a bükkállvány-katonák csatarendje között
 Látlak a beromlott világtükrök sor-ragyogásában
 Látlak és eljutok hozzád Király
 Tollaidd-vezítő Magány
 Sötét arkangyal-pupilládba most meredek először
 Most kéne leszámolni e rongy aranyfüst alatt
 De mi ne mérkőzzünk Hinni jobb egymás erejében
 Hinni kell öreg Higgyük Nézi az erő az erőt
 A magányos egysejt a növekedő Népek Magányát
 Meghajlok előtted Lezuhant tolladat fölemelem
 Hidd Megalázkodom de csak a királyi tollért
 Nem magyarázunk Vagyunk

Szélpincér

*Míg a hóhideg arcú emberek:
borotvált bácsik, állukig a kék sál -
nyíretthajú, hová röpdölsz magadban?
a kávéházba bezuhog a tél,
beront a szél a rablott zúzmarával,
kéziratodban es-hangon lapoz:
- itt élt, és írta ezt - ezt írta, kérem -
szól a szélpincér, fehér téli frakkban.*

A Madaras Mérleg

Egyensúly: világ-madár
kit a sivatagba tiportak
s a szárnyaid lassan megtörtek
s meghaltak külön-külön:

pilótád maga az ének,
artériáid olajágak -
éljen aki először lázadt
hogyan nem magunknak repülünk.

Fölhívunk bolygó-mezőket,
istentelen, szervetlen réteket,
és nem magunknak repülünk,
de mi halunk meg igazából.

Leránt a föld, lelök az űr,
a fejjel-lefele-világ,
a megfordított csillagváros
hol még a Nagymedve az űr -

hol egyértelmű a halál:
jobb lenne ég-fele zuhanni,
s elbillensz az Ember iránt
hulló szárnyunk: Madaras Mérleg!

Koponyák: fejevárosok,
kézderdők rengetegére
keresztet vet gyönyörű árnyad -
nem magunknak repülünk.

Halál-málhásan égbe juss,
delelj a Szerelem Csillagánál,
tudod: elfogy az olaj -
megfizetsz szárnyaidért.

Áhítjuk csillagok porát,
magasságban hiszünk s magunkban.
Kitárt karú gyerekkorunkban
berregve játszunk repülőt,

s a fölmálházó hatalom
ha arcabuktat: elhinnéd-e
hogya a porban élt a szabadság,
hogya a föld: csillagok pora!

Számumok: homok-hajók
immár átúsznak fölötted,
kvarc-aljuk fehérre sikál,
márkátlan csontvázzá. Szabad vagy.

Éljen a megfeszített fény,
éljenek a lerágott tollak
akik mozogva haldokolnak,
s a kitárt karú szeretők.

Ki a porban is repülsz:
Te vagy a Madaras Mérleg.
Birtokod: a halott esélyek,
tiéd a letaposott ég.

Levél magamhoz

A sorsodat
ne bízd a szent jelekre,
kalapodról
a halott angyalt vedd le.

Jelek, jelek,
gyerek-kori vigécek!
Láttam bizony
hogya marakodnak érted.

Hol vannak ők?
Alusznak kék-sötéten
a mozifilm
jégcsiga-rendszerében.

A rádtukmált,
a kitűzhető hősök,
kik - úgy hitted -
csak érted rámenősök!

Feledtető
képekkel űzött üzlet,
jelek, jelek,
olcsó jelek a köznek!

S megóvtak-e?
a lágy dzsungel-derengés,
a mű-lián,
a tarzani saslengés?

S Tom Mix, a nagy,
aki a repülőket
lelassózta,
s tipratta porba őket!

S ki angyal volt
s szép csillag egyszemélyben,
megóv-e most
az élet-végi éjben?

Jelek, jelek,
orcák és vaskeresztek,
vakrozsdájuk
mint száraz rózsza, reszket.

Szimbólumok,
jelek a kínhalálón:
„E jelben él
ki meghalt máglya-lángon!”

Jelek, jelek,
gombostűn pávalepkék!
Oltalmatok
alól a bátor ellép.

Mind védtelen,
aki világot hódít.
Utat neked
mindig új buktató nyit.

Jelek, jelek,
az oltalmat ki kérte?
Rádszáll a jel,
hogyan te viaskodj érte!

A jel ravasz:
csak választottat kísér,
becsillagoz,
s ha elhullsz: ő a hóhér.

S ha feltűződ,
ha eszménnyé emelted,
látod: halott -
egy holt ítélet feletted.

Ne légy naív,
ne húzz az ócskavashoz.
Lehull a jel,
s magad beszélsz magadhoz.

Jelek, jelek -
fűtyülnek életedre.
Kalapodról
a halott angyalt vedd le.

Télmalom

Télmalom, télmalom,
megőrlöd életünket.
A jéglisztes talaj
világos mint a büntett.

Feketébb így a baj,
s kik erkölcsben kitűntek:
fényedben, télmalom,
sötét hattyúként ülnek.

Ó, jég-dinamika,
körrendszere az űrnek,
hol rég-fagyott Napok
holt rezgéssel tűnülnek!

Gyilkolni s szülni is
a népek mért dühülnek
ó télmalom, ha vagy,
ha ég és föld kihülhet!

S fényedben, télmalom,
Margit nem feketül meg.
Holta mint élete:
mínusz, világos ünnep.

Dániel

Hitted: ha nem esz meg
ama fenevad,
majd a Nabukodonozor
trónjához fogad.

Népesebb a barlang,
ritkább a csoda -
leszállnál-e újból
s többször is, oda?

Éhesebb a bendő,
csattogóbb a fog,
a vadak, prófétám,
nem ugyanazok.

Oldozd föl a gyilkost,
csináltass fogat,
ítéld el nagylelkű
ifjúságodat.

Kongass tulipánnal,
liliommal üss,
hidd, hogy visszabarnul
ami színezüst.

Rágd a fényes zablát,
hizlald a hasad,
gondold meg: ki tette
szádba a vasat -

elrontja a mámort
a te jós-igéd -
s babiloni síkon
szájbaver a nép.

Szerelem, szemre-hullt süveg

Szerelem, szemre-hullt süveg,
nem látok semmit kívüled.
Világos pálinkás-üveg,
mivé lehetnék nélküled!

Csoda

A mai napot túléltem.
Túléltem a mát.
Jegelt tepsikben mennydörögve
alászáll a fölösleges világ.
S kit még taposnak: letipor
s kínjához nem hív mamát.
A mai napot túléltem,
túléltem a mát.

Lihegve, mint aki most született,
ámulom ezt az idegen éjt,
ahol az intő szó tilos, mert
vigadni óhajt hóhér és elítélt,
ahol Heródes kardélére
önként szülnek az anyák.
A mai napot túléltem,
túléltem a mát.

Hová lett a testvér bizalma? Kivel értek szót
barmokért, fákért, emberekért?
Indulatunk vége mért mindig a Bábel?
Ezért volt minden, ezért?
a lobogók diadalma?
olajágad, Ararát?
A mai napon túléltem,
túléltem a mát.

Bazár lett az ének egyházából,
hová a költő ifjan betért.
Adok én ingyen gyöngy igazat:
én megfizetek magamért.
Kiköp az ember az édes földre,
kiköp, elsírja magát:
a mai napon túléltem,
túléltem a mát.

Ember éneke

Midőn a kenyér meg a só
az ínyemet betölti,
midőn a vas-taglót fogom
a barmokat leölni,
midőn a lakoma után
rámpermetez a kölni:
az öröklétben úgy hiszek,
mintha nem volnék földi.

Költő és halál

Nem a szerelem, nem a bor:
elbánik erőnkkel a kor.
A Reménytelen ostroma,
az Egy Világ: a mostoha.
Ó, mit szerelem! meg a bor!
Megeszi a mindenkori Kor,
A vérsejt, a halálfehér,
a krokodilfejű kenyér.

Mellkasomon

Mellkasomon csak a kisdéd
kettős-csillaga remeg,
csak a született dicsőség,
tömör rendjelek.

Lepkét eszek ha éhezek
tünemény-vadász,
fényes hímper összecirmol,
milyen gyémántos a gyász!

Ég az isten, szentlelke a
kocsmákra borul,
ég a világ szodé szája,
meggyulladt benne a rum.

Szülőház

Itt élt özvegy Galambné,
prófétanő legkivált,
ki a Munkásotthonban
magyarázott Bibliát.

Itt élt özvegy Huszárné
lakók ellen fegyverben,
itt élt minden híresség
Üllői út negyvenben.

S kinek kurrogó hadát
rettegték a jámborok:
minden cicák cárnője
itt, e házban cárkodott.

Idomított békáim
innen másztak világgá -
öreg tündér-seregem
itt vált végleg virággá.

A Trombitás Angyal

Az igazi múzsát nem csapom el,
a Trombitás Angyal a párom.
Nem a menyei ő, a malasztal-teli,
de ama göndörhajú vurstlibeli,
s bár a tunikája a bokát fedi:
tudom én: fiú ő a javából.

Az igazi múzsát nem csapom el,
ő temet el hihetőleg,
borít rám verseimből lepedőt.
S mert hűségével az ember lebőg:
gáláns eszmékkal megcsalom, mielőtt
szarvai a fejemrenőnek.

De a sorsunkra testemmel emlékezem:
ó a látvány, künn a Ligetben,
ahol jégcsillagos a sátorkalap,
s abrakolnak meteort a hintalovak -
ó a látvány: a világ patái alatt
megverve, kirúgva, mi ketten!

Világ Forgása! Ideszorul
az aki hordja a terhet,
aki már felnőtt az asztal alól,
aki jogáért: a csókért hittel dacol,
s akinek vénen sincs szeretni hol,
a romlott hóba, egy nemzet!

Gyere, add fel koronám, legyen király,
király a poéta mint régen,
lebegjünk a kiosztott élet felett,
be ne várjuk: bitang háta amíg levet -
egy fél országgal és veled,
angyalom, veled beérem.

Gyere te nímánd, gyere pofám,
ide a csókot, a stexet.
Voltunk a vérbeli, gyöngybeli pár,
romantikára a profán halál,
szolid tájon a viharmadár -
négy szárnyunk ma is a legszebb.

Génusz

Gyakori lázak pikkely-bőre rajtam,
pulzusom ver mint a gyíktorok.
Nehezék szívem lehúzza a talajra,
érezem ahogy a föld forog.
Volt busa átok, volt vézna barátság,
volt ami volt - tüzes kő vagyok,
tengerek formakészletéről égbe,
záporok és évszakos fagyok.
De napsütésben, szigorú esőben
egy hőember örökkön ragyog.

Alkonyat

Eloldódunk a nappaltól, a naptól,
szállunk alá, lefekve a mesékbe,
a föld alól világítunk
mint betyár Jóska, fekete subában.

Porladunk halhatatlanul
s parázs-orru méneseink,
mozdonyt-játszó utódaink
a csönd fülét teli-sihuhúzzák.

Csak mi vagyunk itt: apátok, anyátok,
futkározzatok porló hacukánk,
leheletként fénylő késeink fölött.

Húsvét a Népligetben

Feltámadt Jézusunk,
mindenesetre eltűnt.
Ó tűnj el gyász te is,
meg ne zavarj a lelkünk.

Tolong a körmenet,
bár a virág is akna -
e századvégi nép
gyilkosan is mulatna.

Húsvéti Népliget,
óvó zsoldosi kardok!
Hangok tűzfészkei:
áthevült ércharangok!

Virág és oltalom
mintha felmentés volna,
mintha ama kereszt
sohase ágált volna.

Péter, a sziklaszál,
falovát lovagolja,
mintha ama kakas
sose kiáltott volna.

József labdát dobál,
céloz kicsiny körökbe,
a tét: a tollmadár,
a szentlélek örökbe.

Látom én Máriát,
szorítja rózsaszálát,
körhintán mint tavaly,
habár a vurstli drágább.

És hordoz zöld uszályt
a világ-végi hajrán,
selyem-zöld kalpagot
beton-borongás alján.

Fekete nyúlfülek
hallgatják a világot,
virágok, gyászfülek,
bársonyos fülvirágok.

Dal az elsodort sapkáról

Álmomban bolygó vagy már, a kozmikus zápor
általver, titkos nyomai rajtad sokasodnak.
Bíbor bolyhaid, hajnali erdők, lengedezők,
búvóhelyei mákszemnyi apostoloknak.

Nagy úri forgáskor rádtapad lehellet-csillagpor,
betemetődöl, s rádszegzi távcsövé e csillagzat.
De vér-bojtod, parányi tűzhányó, fortyog,
hozzá piros kis szerelmesek ballagnak.

A hetedik napon

Meghalt a fennsíkon az Úr -
kié lesz kenyere, bora?
Lépj rá a földre, hogy legyen,
és el nem múlik soha,
térj vissza az utakra, ó,
térj vissza oda.

Járd el a földet, hogy legyen,
s összeáll csillag-pora,
új létezők fölött röpköd
az új végzet lova,
térj vissza az utakra, ó,
térj vissza oda.

És eljön a mérték ünnepe,
a magasság, mélység kora:
hegyen a csillag, síkon
a sín pár beton-fogsora,
térj vissza az utakra, ó,
térj vissza oda.

S a kisugárzó flaszteron
fölveri standját a kofa,
s kinől a reszkető lidérc,
csokrokat habzsol foga,
térj vissza az utakra, ó,
térj vissza oda.

És eljön a mérték ünnepe:
kisteknőben a baba,
nászágyban az ifjak, földben a holt,
rajta virág és moha,
térj vissza az utakra, ó,
térj vissza oda.

Meghalsz az úton, mint az Úr
ki nem pihent meg soha,
lépj rá a földre, hogy legyen -
bejárhatatlan csoda,
térj vissza az utakra, ó,
térj vissza oda.

Ember

Hét óra, színház-idő, vacsora-idő.
Feljutok a villamosra, enyém az élet.
Hazaviszek forintért egy csokor halottat,
s drágábban egy cserép elítéltet.

Szárnyunk híján születünk

Egészségem: hatalom.
Dühödten eszek.
Verseimen kenyeret meg
fehér húst veszek.

Élek bizony, amiként
élnek a rabok.
Őrzőimnek bikafejű
babát faragok.

Valaminek jegyében
az új világ jön.
Lucsok beton, hosszú hodály -
nem lesz az öröm.

Durva duma, hülye vágy,
húgyos klozetok,
dög-ebédek, magányosság.
Alapanyagok.

Senki nem él fölöttünk.
Senki nincs velünk.
Nól a népség, mikor élünk -
terjed, ha megyünk.

Látom isten angyalát,
amaz Árielt,
kék közrendőr, a forgalmat
irányítja lent.

Látom szíjas két cipőm:
páros szerzetes,
nekivág a makadámnak,
télhóban kepeszt.

Őrült minden álmodó
ki nem pénzt keres,
ki a véglegest nem érti:
hogyan fölösleges!

Szép bolond, virág-fejű,
elálló-fülű!
Szép igédet számtalan fül
hallgatja: a fű.

Mondóka

Lábomat lejártam
sürgék udvarában.
Három tenyér három létem,
egy ököl a vágyban:

Kiülni a térre,
bársony-feketébe,
fülem mögé füvet tüzni,
nem-dolgozni végre.

Nézni, hogy a kertek
pusztulásba mennek,
hogy a rozsdás fehérrózsák
takaratlan szentek.

Nézni a világot:
lefele-virágot,
sodorni a cigarettát:
leveleki lángot.

Látni az adózót
nem-adni adóját,
jámbor füvet róka-enni,
róka-enni rókát.

Játszani az Éjjel:
ősz terebélyel,
hulló cipőm megtalpalni
beírt levelével:

Rádlépni, kivénhedt
megírott ígéret,
hiúságok hiúsága:
étel, ital, - élet.

Betlehem

Kövérek és fehérek és
fárzsebük kiáll.
Borotvált is, nyakkendő is
a három király.

Viola az alkonyi ég,
csillagot szítál.
A legnagyobb csillag alatt
három a király.

Belefárad a jövő, ö,
megszületni fáj:
minden bölcsőt lebélyegez
a három király.

Báránfelfhőn ordas rontás,
ordas lett a nyáj.
Ordas ringatja a földet:
a Háromkirály.

Husadik század

Nincs ügyem, csak a szerelem.
Borulhatnak dühödtlen zöldbe
a fák - rémült szememre ráver
a holnapi jégszürke ág,
vetkőzik bennem a világ,
hadd nyerjek röntgen-kék Renault-t
hogyan szeretni vigyem a mát,
mert megkövez a sokaság
ha fűre fekszem mint az isten,
ha csontom, az eleven ág
átszúr a piros-lombú testen.

Hozzád csak a márkás halál visz.
De mint harctéri katonák
csókolatlan vakító csontja:
vetkőzik bennem a világ.

A juss

Szűz álom, gyerek-álom:
bízván a habokra,
elmenni nyomorultul
s visszatérni ragyogva.

Koldusi multon állni
aranyportól vacogva -
elmenni nyomorultul,
visszatérni ragyogva.

Rálátni nyavalyákra,
romladozó tagokra -
elmenni nyomorultul,
visszatérni ragyogva.

Nézni, de szobor-szemmel,
köpni a szent romokra -
elmenni nyomorultul,
visszatérni ragyogva.

Szűz álmunk, kire maradsz?
Élőről a halottra:
elmegyünk nyomorultul,
visszatérünk ragyogva.

A Paradicsom nyomorúsága

Dantéhez

Tüzes kerek zúgása,
forgó lángbilincsek a semmin,
forgás és tűz, menyország, ide juthat föl az ember,
idáig jutott Dante, de ez a forgás személytelen,
személytelen a tűzkörökbe foglalt próféták arca,
az angyali seregeké, személytelen maga az isten,
a ránsütő bízató mosoly, csak mi képzeljük oda,
mert csak a forgás van, a nekilóduló anyag az anyagban,
az önkörükben elvesző megmérhetetlen utak,
röpülj ki az ürbe, vagy nagyítsd föl
nagykabátod gyapjú-sejtjeit: meglátod a börtönt.
A Sátán szörzetébe kapaszkodva, kénköves pokol-bugyorból,
pokoli jégtavak embersás-seregéből
fölevickélve, föl, föl, a tisztító tűzzápor alól is
kimenekülve, megüdvözülve már élve
fönn a csillagok galériáin mit látott, uram?
Mit látott angyal-közelben, mondja, milyen volt az isten?

Tüzes körökbe egy arcot odaálmodni úgye muszáj?
 mert a földi jámborokat a mennyei Semmi látványával
 Dante nem ijeszti, Dante aki a szájalom könnyeivel
 eloltja a pokol tüzeit és fölforralja jegét.
 Jőjjetek, ti szent seregek, nyüzsgöjétek be ama Semmit,
 jőjjön a modern unalom: a forgás dícsérete,
 a karének, hogy hozzászólhassunk mi is a sorshoz,
 az anyag indulatához, amihez különben kuss nekünk,
 hajrá kékköpenyes vértanuk, ugorjatok fejest a glóriákba,
 és hogy is kiáltják Mexikóban: ÉLJEN AZ ISTEN -
 Dante a Színjátékkal mindent elmondott nekem,
 nem újság, istentelenül élek úgyis, nem félem a poklot,
 bűnöm csupán az emberevés, ezért van büntudatom.
 Uram, akar-e isten lenni? Az ember ma is nyomorult,
 ítéletre gyáva, feloldozásra gyenge,
 de képességei már nem elég jók bealakozni a magányt,
 s miután a csillag-körökből támogatót nem remél magának:
 istent, hitvány istent önnön köréből emel.
 Lángész ne legyen, hogy a hívőnek restelkedni ne kelljen,
 ostoba ne legyen, mert az államháztartás megszenvedi,
 gyújtogató ne legyen, de a tűzzel játszani tudjon,
 vagyonban, hatalomban egyaránt érdekelt legyen -
 kocsit alája! babérokat a fejére!
 Pödörjük ki bajuszát s kiáltjuk: ÉLJEN AZ ISTEN!
 Beindul akkor a földi menyország, arcokkal a gépezet teljes,
 fémcsuklókkal csápolnak a szárnyatlan igazgatási karok,
 szólamokra hullik a kórus, kialakul magasság, mélység,
 megdördülnek a dobok, borzadva megrendül a föld,
 vadakra, madarakra nincs többé vadásztílalom,
 leránt a golyó a felhőből és megbénít a földön a kürtszó,
 fekete Fordon, halálzenéjű autódudával
 űzik a lihegő embert, csikorognak az elkésett fékek -
 rémület! Rémület a városokban, mert már van kitől félni,
 ritmusa a gépnek örökön egy névre dobog,
 átveszi az ember a ritmust, leszokik saját szívéből,
 ítélet és imádat bűvöletében lüktet a világ,
 ki diktálja a tempót? ki kényszerít megítélni magunkat? Idézet:
 „X, akinek voltak hibái, de imádták milliók” -
 Mért imádjám én, aki istent se imádok?
 Ha ő megtartó - a romlást megtartani érdemes-e?
 Ha ő megtiltó - megtilthatja-e, hogy a glóriába belelássak?
 S ha láttam ott egy embert, evett, olvasott és vizelni járt,
 nem is volt ostoba, de a glória továbbra is személytelen,
 és glóriák röpködnek bennünk is, egynemű forgás
 feszít cipőtalpat és babérkoszorút,
 akkor bevallhatom: nem láttam odafönt senkit,
 senki olyat, aki a kollektív magányt feloldja,
 senkit, aki elkerülheti a halálos műhibát,
 még megbánó istent se láttam, aki a vértanút

halóporaiból föltámasztja - - vétkeket, mohókat,
aszkrétákat láttam, beletömve a Dicsbe -
nincs mit megérteni s szeretni. Szeretni csak a poklot lehet.

Szállok alá poklokra, ott legalább érzem hogy élek.
Jöjjön a mélység jégtavaival, tűztavaival.

Ebben az alvilágban nem Firenze ellenségei főnek -
az szenved itt, akinek élete és halála az anyag.

Ihol a bátor bűn, a büszke megalázottak világa!

A fagy és tűz köreiből eleven karok nyúlkálnak, élő és szenvedő tagok,
arcok, vicsorogva és kékvirágosan a fagytól,
tulipán-cirmosan a lángtól, megmerülve hidegben és hőben.

Jöjjön a tüzesember, a fagyoseMBER, az aki kovácsol és az aki lehűt,
tűnjek elő én, a lesüllyedt világból, győztesen és erősen,

a nőstényördög, fűtve az oroszlánszájú vaskályhát,
küzködve a kődarabos, bűdös háztartási szénnel,

fújva a parazsat, tördelve az üveggé-olvadt salakot,

dohánytól fekete számon fényeskedj káromkodás,

a rozoga kútból negyven vödör víz, ugorj ki,

öntözzük a poros udvart, nőjjetek petúniák,

aranybaba-fejű dáiák, napra-forduló napok

pompázzatok, fekete-meggyfa, bontsd ki a fehéret,

kislány-derekadra, menyasszonyi koronára bámuljon az Üllői út,

zuhogj le hó, a mi pokoli szíveinkre,

fekete életünkre, építsünk hőembert, nagyot,

karácsonyfaágból keleti bajuszát, szemeit szaloncukor parázsburkából,

tavas, nyár, ősz, tél, telnek az évszakok a pokolban,

sokszorozott négy korszak, börtön és kitüntetés,

de nem egyedül meredünk ki a porrá-lelt jégből,

a tűzzé és szenvedéssé válott virágcirmok között

nem egyedül izzadunk, és tömegesen megyünk télen az üzembe,

nagykabát nagykabát mellett, hogy a súrlódás csillagot vet és hevít,

és kifűjt leheletünk ordító gőz-erdő, szálfá-oszlopokkal sudaras,

lélekzetünk robog felettünk, dinamikus ősvadon - hajnali álmunk

pirhanyagos madara, banális rózsá-kolosszusa:

a félszeg beteljesedés játszik a szövevényben

és nem múlik el az álom, lobog a petróleum-lámpa,

kölcsön-világossága szelíd pokol-tűz, s mi élünk e körben,

kezünket az anyagra fonjuk, szemünkkel a termékek útját követjük,

nem lesz a miénk csak kicsiny hányada, de az csupa élet,

megnőnek tőle a gyerekek, mit látnak itthon? verekedést, verést, vért,

neveljük őket vadaknak, jó bicskásoknak, szolid borivóknak,

viseljék el ők is a poklot, viseljék s változtassák meg,

fonják az anyagra kezeiket, s amit teremtenek: vegyék el -

élünk. Megnőttek a kistéti temetőben a nyárfák,

gyöngyös-derekek az utak, jószagú gyertya világol,

fekszik a földben nagypapa, nagymama, kapkodnak a fehér virágért,

virágzó lángért, rugdalóznak mint a picinyek, akarnak élni.

Ha itthagynak is benneteket, édeseim,

ha itthagynak is benneteket, de csupa virágban,

világosságban, ne féljete, beborít a fehérség,
beborít a fényesség ha mi elmegyünk, elmegyünk,
az idén mi vagyunk az isten, ítélünk eleveneket és holtakat, holtakat,
mi a temetőt befoglaljuk aranyba, mert a ti csontotok drágakő,
nekünk az elevenekkel van dolgunk, ma ítélünk, holnap ünnepelünk.

Forog az újmódi glória - vajjon én kormányozom-e?

Kerékbetörve a kezeim, pattognak az ujjak,

a csontos szirmok, recsegnek a száraz, megállj!

Ez a kéthetes, izzadt strand-idő, ez a szabadság? Ezért halt meg Petőfi?

Ezek a világot-elkockázó fivérek,

ezek a királyfik, ezekkel indultam hódítani?

Ez a bamba odaadás, a hódolat a szallagok előtt,

ez a nemtelen vétek, a megtaposottak egymást-taposása,

ez a kis gyilkos balett, ezek a fejeket-sarkantyúzós operettcsizmák,

ez hát a tetőző Isteni Komédia?

Hurrikán-leheletében a forgásnak, a szálanként-orsózott magányban,

a semmi szövetén kúszva, a kisajtott munkadarabokon botladozva

sültek és sütemények bábel-tornyai között

keresem az üdvözítő poklot, keresem magamat.

És vicsorgok, szűkölök mint a megállj-nélküli vonaton a tigris,

s nem az iram fáj - az fáj hogy az iram nem az enyém,

földúródnak a temetők, csillagokig ugrálnak a koponyák,

lesöpörjük a bátor szülőket, kiküszöböljük előre a fiatalokat,

anyaghoz gyűlölettel nyúlunk, gyűlölettel a földhöz,

gonosz szándékkal szeretőnkhez, nincs az élethez közünk,

idegenek lettünk és lelketlenek, utál is bennünket minden,

ledob a föld, megmar a kerék és a jótékony kábítószer igába tör,

ember és anyag, régi és új nemzedék, férfi és nő,

élet és élet megszenvedi egymást és összeüvölt - -

Uram, ha feltámadna most, a poklokra ne szálljon,

mert a pokol megszűnt, mert csak ez a pokol-tornáccá vedlett menyország,

csak ez a cifra nyomorúság van, a feltörekvés a zsúfolt glóriákba,

csak az ég és föld között verődő sívár tömeg,

most veti el magát igazán, felemás szörnyeteggé most lesz,

megválthatatlanná jaj most avatja magát,

most ráz le magáról mindent ami e fél-életben csak nehezék,

le a jászol arany-szalmáját, le a könyvtárakat, le a virtust,

csillagot és koporsót és a michelangelói vak Éjt,

bátor föl válllása a letiport sorsnak

odalett, odalett a bűn méltósága -

Uram, akar-e isten lenni? Ó, mert vagyunk még,

örültek, kevesek, a rózsza szirmain kiszámolható árvák,

akik a tűzbe merülünk, a jégtavakba bátran beleállunk,

és lángolunk elkékvülve, mert meggyulladt bennünk a beszéd,

de ne büntessen ezért minket a mennybe-tolongó méltatlan horda,

oldás, ítélet nem az ő ügye - üssön Dante, öleljen Dante,

pilótája a reménytelennek, törvén az értelem felé.

SZENT BÚBORÉK

*Egy pulóver elindul
megérint fekete uja
Szél fújja szívem fújja
kalóz voltam hallelúja*

Fácánok

Lélek, uralkodj sorsodon,
bálvány-profillal tarts a mennynek,
a biztos mészárszék előtt
hogyan szruhában énekeljek.

Lásd, a fácán is mind: király,
tipornak az alkonyi gyöngyre.
Erős a vadkereskedő,
de aki hódít: csak a gyöngye.

Fejük hajóorr, faragott,
begyük, testük egy lebegésben -
mintha úsznának felszínen,
haladnak a kurta vetésben.

Így úsztak a Cézár elé
hatalmukat új habra róni
a lágy Földközi-tengeren
Kleopátra aranyhajói.

Hova néznek a falovak

A lovak, a lovak, a falovak
hova néznek a falovak
a holdasak meg a csillagosak
a bíborfeketék meg az aranyosak
a jázminfehérek meg a tulipirosak
a vigyoriak meg a haragosak
a precízek meg a darabosak
a lakkozott sárkány-mosolyúak
a vasszürke vérmes-szomorúak
a baltafejűek a kosorruak
Forog az ég és forog a nap
forog a látó és forog a vak
forog a csillagos világ

forog a kerék fogd be a szád
s a lovak, a lovak, a falovak
hova néznek a falovak
a csikófogúak meg az agyarasak
a felálló sörény-tarajosak
a lecsurgó sörénytől ragacsosak
a hólyagzó festéktől ripacsosak
a jancsiszöges nyereggel takarosak
a texasiak meg a magyarosak
a fagombás tomporú varasodók
a zöldelő hasaljú mohosodók
az üzekedők a korosodók
a soha meg nem hasasodók -
Forog az ég és forog a nap
forog a látó és forog a vak
forog a csillagos világ
forog a kerék fogd be a szád
s a lovak, a lovak, a falovak
hova néznek a falovak
a csillagok útján ügetők
a körpályán sehova-sietők
az előre-hátra libegők
a szerelmi ritmusba vihetők
a július poklában lihegők
a zúzmarás sátrakban pihegők
fehérek mint az emberiség
feketék mint az emberiség
pirosak mint az emberiség
festettek mint az emberiség
az új lovaggal szaladók
az örök váltást fogadók
az üres kéjjel haladók
a teremtmények, a tahók
a hűlő naprendszer fiai
vágató bolygó-lovai -
Forog az ég és forog a nap
forog a látó és forog a vak
Bolond, bukó, süket világ!
Faangyal fújja trombitád.

Eladó

Csikók tündér sörénye, játék,
a kedves meg a gyilkos szándék
s holnap talán a lobogó:
eladó, minden eladó
idegennek, kannak és kánnak,

kopasznak és göndör meláknak
a szoknya meg a lobogó:
eladó, minden eladó,
énekelsz tilalmasat, bátran,
vándorolsz a lompos kabátban,
de kik eladódni akarnak:
holnap a flaszterba tipornak,
s nem takar be a lobogó,
csak hullik szívedre a hó.

Sarkantyú hava, július

Sarkantyú hava most jön el,
s hava a nyereg-takarónak,
most, hogy a gazdátlan csikók
leejtett szárnyakkal halódnak.

Most a nyári bazár-soron
kihevült kofák szónokolnak,
s veres százassá ég a lomb -
ideje most jött a pofonnak.

Forró, sötét ravatalon
hálóból vonítjuk a Holdat...
Aki türelmet prédikált:
most kéne leszúrní a holtat.

Ez a vitézek ideje:
a drótok szárnyakat tarolnak.
Ha előttünk bezárt a menny:
legyünk lovagja a Pokolnak.

Az ítélkező

Kondor Béla halálára

Íme íme íme íme
ki közeleg az örök haza felől
nem kell őnéki fekete hintó lakkos hintó kerek hintó
jaj hogy neki már szárnyai szárnyai szárnyai vannak!

Eljő, bejő az örök város felől
a mulandóság fölé
dáliáink szomorú feje fölé
szürke házaink fölé a gyülekezet zokogásai fölé
hogy megnézzé ki az aki igen énekel érte!

Kapj föl immár
kapj föl immár
a te világos szárnyaidra
kapj föl immár!

Kicsoda énekel neki
kicsoda énekel neki
az aki nem énekelt életében
íme holtában énekel neki
de nincsen-e őneki hangja maga-magáért?

Szerettetek-e engem?
Szerettetek-e engem?
A játszások közé a porban labdát ütögetni
a ti eleven porotok közé
befogadtatok-e engem?
Adtatok-e a kezembe karéj kenyeret
hajamra szagos olajat
vérhullató szívemre fehér törülközőt?
Adtatok bizony tüzes lobogósat
hogyan abban forgódjam sajogjak örökkön örökké!

Íme száll hogy száll hogy száll
szárnyai a beíratlan lapok
a befestetlen lapok
fehérek igen fehérek mint a leveles lehetőség
repülő fehér terebély-fa
A nyugalom városa felől
így közeleg fölőnk az Angyal

Kapj föl immár
Kapj föl immár
A te világos szárnyaidra
kapj föl immár!

Íme a világ vőlegénye
énekel száll énekel és száll
Kondor úr csillag-borosta-álarcban az égen
énekel száll énekel és száll
jók a te kezeid a világ megművelésére
énekel száll énekel és száll
jó a te lelked a világ-szerelemre
énekel száll énekel és száll
az arany a piros a fekete festék
elporlad a szívünkre száll
mivel fested be az ég boltozatát
énekel száll énekel és száll
ki mondta hogy a befelé-fordított képek látványa
nem fáj!
hogyan sír hogy sír mi pedig magunkért sírunk
énekel száll énekel és száll

Ringyó a világ nem anyád
ágyára stricit móríkált
a recsegők a ripacsok
az ekecs-uracsok karát
- de imádni lágy szövevényeit
lányos útjait érhuzalainak ezüst csillogását
pupilláinak tarka külvárosát
megindító karácsonyfa-haját
imádni ifjúi magát
mi tudtuk csak ifjan s hiába
a befelé-fordított képek emléke
a nem-kellő szeretet kötege
az kísér bennünket az éjszakába!

Világosság Világosság
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik
a régiókba a felszín fölemeli
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik
ahol a gyilkosság is látható lesz
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik
ahol a vasutas a poéta mártír-koronában
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik
ahol a jóra-való restség bűnhődik a fényben
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik
Kicsoda bírja el a Szövétnek világosságát
Gyújtatlan gyullad oltatlan aluszik.

Kapj föl immár
Kapj föl immár
A te világos szárnyaidra
kapj föl immár!

Elér fölér a legmagasabb magasságba
fölér
Kiterül kifekszik akár a szárnyas gép lebeg
szerkezetei tündöklőek
tisza gyémánttal gyémánt rudakkal gyémánt
lapokkal szegecsekkel veretes alkatrészek
ligeti forgók óriáskerekek surrogva zúgnak
zengve zendülnek súrlódnak pendülnek
sóhaja a Vezúv óriás füstmadara
füst meg szerkezethatalom az égen fehérén kéken
ott delel s éjjel is dél van
Megrendül a Menyország

És alá alá
mivégre tekint ő alá
bánatai földjére a gyarló földre
a szeretett földre gyarló bánatainkra
mit adott neki a föld mit adhat neked a föld?
Kenyerünk Angyalunk Forradalmunk

fogai közül a kést lassan leejti
pengve száll az alá akár az énekeletlen ének
nyitott tenyerünk előtt megáll
az a kés a miénk
az a kés a miénk már
a miénk az a kés Tiéd az ének az ének
a te világos szárnyaidra
kapj föl immár!

Kedves Samu!

A macskafejű párafák
felsorakoztak ablaküvegemen.
Fekete galamb zuhan lefele
a háztetőről. De mindez: képletes.
Arról van szó, hogy képletesen élünk,
s a végzet felé úgy vonul a nép
fölemelt fővel, mint a nászmenet.
Mindenfélét veszünk, ám ez se fontos.
A nevek kihullanak fejemből, bizony, felejttem
a személyiség bizonyítékait,
így hát nem leszek én se. És, egyébként,
üdvözlöm önt, családját, s tán-barátját,
a bakancsot a keresztfa alatt,
s a késes angyalt, aki borong fehéren
a párába-játszó Technika fölött.
Kő-pogácsát gyűjtök a Dunapartról,
ma sem sütöttem semmit. Hát, agyő.

Szellem-testvéreink

Van egy világ, világunkban van egy világ.
Van egy világ, ahol föld a föld és fák a fák,
de a halandó ködön jár ott, és karol ködöt,
s ott arcrabuktam én, és nem ütött meg a föld,
s ettől elkezdtem sírni, de mint az ígásbarom,
ettől, a meg-nem-ütéstől bömböltem oly szilajon:
mert mennyit ütik az embert míg sírjáig elér
s kidúlt-eres orcáin megalvad végre a vér -
Sírunk ha meg nem ütnek, összevert lelkünk beteg,
sírunk mint megsimított-orcájú lelenc-gyerek,
sírunk ha zord szerelmünk a bölcsőből kihánt,
sírva megyünk a sírba reményeink iránt -
minden bánat amit lélek lenyugtathatott
rajtam mint fekete ménes ordítva dobrokolt
mígnem sivatag lelkemből semmi nem maradt,

szétverte a bánat, s maradékát felitta a nap.
Föltérdepelvén, láttam a dülőútakat,
a gyeptől testszínűen villant a vörös agyag,
akár a delelő nyáj a gyapjas sárgaüröm
hullámozott mozdulatlanul mint a megfestett öröm,
péntek volt. Bableves-szagú, harang-szavú,
s kazlak glóriájában feltűnt a falu,
s mint a kék árnyjáték, rajta a való világ
beton-köpönyege, gyárváros-halmaza állt
de mint az árnykép. Valódi volt csupán a nap,
a zsuppos tetők, az igen-vén fehér falak,
a szemétdomb, a lyukas vaslábos-karikák,
kék zománc-mennyboltjukban a kihajtott kamillavirág,
az ember, aki lágyan hajtotta fehér lovát -
van egy világ, világunkban van egy világ,
benne az ember úgy jött, tappogva, parasztosan,
kékfestő-kötényben, csizmaszáráig sárosan,
megállítá előttem szekér-huzó lovát,
szólt, míg a dózniból dohánnyal megkinált:
„Üdvözlégy szellem-testvér! Ime, a vetés beért,
jól fizetett a búza, bár keveset ígért
mert ragya-eső járta, a gyenge magnak az árt,
vasárnap masináltunk, az isten megbocsát.”
S én, mint akit bajában a jószó ver pofon,
kiáltottam kiáltva: - Ember, miért bohóckodol?
Mivégre ez a díszlet, a gazdag gabona,
ablakod bársony-függönye: a cafrangos moha,
lovak lába, kesely lába alatt a szőnyeg-ruganyu fű,
fazekaid zafír-zománca, te együgyű,
hisz mindezt csak hazudja a szemfényvesztő jelen,
hát nem látod, hogy börtön épült az életeden?
Gondoddal, gyönyörűvel nem gondol századunk,
hát nem tudod, halandó, hogy mink itt meghalunk?
„Mi nem halunk meg - mondá - mi szellemek vagyunk,
pirkadatunk se múló, nem véges alkonyatunk.
Amit látsz: halhatatlan szellemünkből való,
mert mi vagyunk a házunk és mi vagyunk a ló,
a búzát is belőlünk teremtetjük mi meg,
mert az emberi sorsra készítet a szeretet,
oly szeretet, hogy néked hiába festeném,
de hogy megértsd: családom van nekem s öreg szülém,
s mikor a mécsvilágnál elülünk hosszasan,
hattyú jó föl az éjben és dalol hatalmasan.”
- Ó ember, amit mondasz, saját vesztedre szól,
hajh, tudod-e: a hattyú csak haldokolva dalol!
„Képlékeny szellem-létünket mi sem törheti meg,
óhajunkra lehetnénk körök vagy négyszögek,
ember vagyunk. E forma sejtet titkot, nagyot,
a két kezemre mondom büszkén: ember vagyok!

Jó a ti veteménytek, a föld is szinte jó,
minden bolygóknál előbb, és lakhatni-való,
s ha olykor fehér vázat fordít ki szántó lovam:
ím, az ember-ős-minta, babráljuk boldogan.
Hogy megfogyott, hogy megvált csontjairól a vér,
holott millió éve piros volt meg fehér,
állott, megállott, némán fehér lovára dőlt,
valami villant ekkor, és föltámadt a köd,
ő volt nekünk a végső nagy ember-látomás,
húsból és vérből: ember, de már valami más,
azóta van köd. S múlik boldog telünk, nyarunk,
midőn a fehér vénség bepilléz: megújulunk,
olykor a kenyerünkön vércsillag tündököl
de jelentését szellem-lényünk még nem fogta föl,
látunk üstökös sárkányt az égen, lángcsóvás csikót,
csikót de bőretlen-hústalan - és látunk csontokból birót,
lovagolva az aratásra, vállán a kasza-jel,
de mit arathat ő a csillagokhoz közel,
arathat csillagvirágot, ködzabot ki lenne fehér
s mégis, olyankor az égből ránkpermetez a vér,
hallunk éneklő hangot ám nincs benne derű
de mint a szép ürmvirág kóstolva keserű,
s látunk olykor élő ködöt ki szakadozva vonul
s eltűnik egy gödörben kiáltva hallatlanul,
mintha valakik járnának élő húsunkon át,
s vonul a levegőn át koszorúban a virág,
hervadt kis csokrok járnak s hullnak s ez oly borzongató
hogy fáznunk kell mint télen mikor hullik a hó,
és szántunk s szeretünk a titokhoz immár közel,
elmondtam mindent. Most hát szellem-testvér, jövel,
hogy ajkaidra adjam testvéri csókomat!”
Ekkor már sokan voltunk, sok nagykendős alak,
asszonyok, karjukon a fehér-pólyás kenyér,
liliommal a szűz és lobogóval a legény,
selyem-sátor alatt a rózsásképpű pap,
felfogott reverendában hozva a vetőmagvakat,
orcák, örök mosolyok, valamennyi csudás
emberi orca de íme mind valami más,
jött az öröklét, jött rám akár a körmenet - -
hátráltam és benyeltem a bitang könnyeket,
átléptem életembe s elborított a köd.
Szóltam akkor a század nagy sírboltja fölött:
- A halandóság fertőz, a végzetet befődd.

Gomolygó utókor...

Gomolygó utókor
göndör állatok
ami látható lett
az csak állapot

A honpolgár

A márvány-fehér kőlapok
Ami öröknek mondható
Kerestem kocsmát várat is
Város, fekete gondra jó

Hajlék, aranyföld, elvetélt
Madzagos telkek, istenem
Virágzó éveken szabály
Kenderpólya a kisdeden

Eltökélt delnők, ösgyíkok
Bokáig pikkelyes kabát
Fogsor az angyalt öröli
Jövőt, ki óhajt kisbabát

Ó, múltam azúr gyíkjai
Van-e kibúvó, nappalok
Robot az álom, nagymosás
Fekete gyöngysort faggatok

Hév-víz

Szellem-órán, alkonyon,
midőn a fagy világol:
gőz-lovasok gőz-lovon
támadnak ki a lápból.

Hogy törnek a dülőbe,
a karddal-csördülőbe,
s csönd-létből a másba:
be a kukoricásba!

Hó-illat hatalmasan
lángol embermagasan,
a vérszagú világon
megül diadalmasan.

Szél támad torkunk iránt,
fehér páránk szájba-vág,
önnön elvált szellemünk
élni támad ellenünk.

Hódítani, rontani,
mint az eszmék rongyai,
testesülni, ítélni,
hogyan robog a nincs: élni!

Minden forró létezők
sóhaj-gyilkolva félnek:
s átkocog a fahídon
test képében a lélek.

Városi rejtvények

Sárga tűzfal alján
szédült meggyfa állt,
ott a végtelenség
elrejté magát.

Szobra önmagának,
kőből s kőben él,
ráalvad az alkony,
ráforrad a dél.

Föld nem ad szívemnek
erőt és irányt,
mégis, vézna sorsom
kőből is kihánt.

Népem: füst az égen,
néma állatok.
Ó ne mondj hazugnak,
ím, elhallgatok.

Világos vers

A muzáj liliomai
olyanok mint az igazi
nem szégyenkeznek nyílni
a muzáj liliomai
illatuk mint az igazi
tisztájuk mint az igazi
jövőjük mint az igazi
kiválnak mint az igazi
a muzáj liliomai
redves kezekből nőnek ki

a muszáj liliomai
züllött husokból nőnek ki
a muszáj liliomai
szennyes szívekből nőnek ki
a muszáj liliomai
s mind mind akár az igazi

Halált játszik

Halált játszik fut a föld
gyermekarcát elfödé
ének táltos lovacska
kötve vagy a föld mögé

Ej haj

Ej haj, kisöcsém
mikor kicsi volt:
rémek laktak a kéményen,
nem a telihold.
Álmunk urai,
nem volt velük baj:
szikra-táncos Ripacsbagó,
komor Bitaraj.

Ej haj, a világ
egyértelmű volt,
élő volt az eleven,
halott volt a holt,
jelen volt a jelenidő,
tavaly a tavaly,
ripacs volt a Ripacsbagó,
hős a Bitaraj.

Ej haj, fogy a hold,
kitelik a hold,
halott lesz az eleven,
s eleven a holt.
Herdál hitet, szeretőt
szívünk a szilaj -
s minden bajunk kutyabaj míg
fekete a haj.

Ej haj, fogy a lét,
kitelik a hant -
jaj nekünk ha mellkasunkon
csontot ér a lant,
csókok híján havazik
párnára a jaj -
fekete a Bitaraj,
megőszül a haj!

Ím a büszke szellem

Ím a büszke szellem
csont-világban él
fehér mint a Sarkkör
forró mint a Dél

Kulcsollak kezemmel
fájó koponya
Fejemen a város
égő korona

Imbolyog az új mák

Imbolyog az új mák
püspök-palástban,
fejében a termés,
áll az írásban.

Voltam isten mákja
daróc-palástban,
igefíú-csordám
a szélbe ástam.

Kalóz-dal

Jámbor vagyok, mert lehetek,
mert ihatok, mert ehetek,
mert baljós égi jeletem
leütöttem a porba.
Ha az a csillag megered,
újból világgá mehetek,
megveri zúgó fejemet
a fekete vitorla.

Tengerre nézve

Bebalzsamozva, szépségektől holtan
az vagyok én most, aki sose voltam,
aki töretlen derekával tüntet:
az vagyok én itt, akit sose ütnek.
Tengerre nézve, heverve az ágyban,
láttál-e engem a bíbor szobában?
Iszom az óbor fekete-pirossát,
levelet, verset nem is írok hozzád,
iszom, melegszen borosüveg-kútnál,
magyar ne volnék: eszembe se jutnál.
Írok: leírom a tajtékos oltárt,
írok a nőről, aki a vizen járt,
írok magamnak, aki vagyok, annak,
írok magamnak, fekete hajamnak.

Az érdem

Élt-e már valaki véren?
Én éltem.
Gyilkosság-fogantatású
az érdem.
Óriás te vagy a vágyban,
a tettben.
Kenyeret kerestél, adtál.
Megettem.
S kívántam: emelne hozzád
az érdem.
Élt-e már valaki véren?
Én éltem.

Ballada

Kilenc vitéz elindul
kilenc kemény-kalapban
kilenc útra kilencen,
kilenc almával kilencen,
köszönnek kilenc kalappal.
Kilenc úton kilenc vár,
kilencszer kilenc a zsandár.
Kilenc kalapot lelőnek,
kilenc almát ledöfnek,
kilenc élet a kezükben,
kilenc alma a zsebükben.

A kézerdőben

A kézerdőben élek, hol a szélben
egymást szenvedí a testfa-tömeg,
állunk, akár a géppisztoly előtt,
karunk magasban, lábunk földbe nőtt,
bokánk körül szárnyakat bont a páfrány,
karunk: megadás, kétágú ima,
közbül az orca görcsös mosolya.
S nyúlkálnak és verdesnek a kezek,
a hatalmashoz írott levelek,
kérvény-sorokkal erezetesek,
és roppant sóhaj, hogy: nekem, nekem,
átzeng a vérenemű fatörzseken -
repesnek tárva a száraz kezek.
S ha a nagy kéz rettentőn elkaszál
véres pompában az élet felett,
vigyázzban maradnak a tetemek,
s lesz ami volt: a halott katonák,
világok össze, hulló levelek.

*Tengertől tajték fehéren
Emberpár a kő menedéken
s jött akkor mennyből a cápa
a cápa meg a párja a cápa*

A Visszafelé Olvasott Könyv

Kezdetben volt a mozdulatlan Minden
s fölötté az Úr lelke lebegett,
de én mondom: nem lesz alatt s fölött,
középpont sem lesz, s a Zenít s Nadír
eldől akár a céltalan kilőtt nyíl
s amint kezdetben volt: úgy lesz a Minden.
Még ami van: önmagára hasonlít.
Ma éjjel s még egy percig: rózsá a rózsá.
Még a halál egyértelmű, mert ordas az ordas
s a fogak arkangyali fehére tudjuk hogy fenyegetés.
De már a vásáron-vett fölhalál
- a legjobb atya, anyjának hú fia -
a robbanó lepkét megtervezi,
s lesz a végzet jelképe: Angeli Morpho
és tücsök, lárva, és selyem-gubó.
Nem lesz többé tej a tej, és nem lesz méz a méz.
Urak kutyája, hatalom lakája,
nem térsz le a flaszterről te sem - araszolva
követ, kátrányt eszel, s köszöntöd szűkölve
a világból ami még önmagára hasonlít.

Üvöltő hattyúcsorda-álmaim
úgy úsznak el az űrben - mint az álmok,
mint minden ember mai álmai,
beíratlan lapok, járatlan hómezők
zászló-lapjai lebegnek fúvatlan szélben,
félelmetlen bűnök, fehér halálok
vérbosszú nélkül magukba-halnak haláltalanul,
sütetlen lángliszt havazik szívemre,
kókler vigécek, varánuszgyík-tokások
nyúzzák a Bárányt világ-borotvával,
látcsövet a látnok szemgolyókra
éjkő-üvegeset árulnak fenyegetőzve,
és álmodni noha eltiltanak:
csillag-ölő munkájuk bennetek kiált
haldokló hattyúcsorda-álmaim.

Korunk a vonzás halála.
Kezünk szerelme az anyag iránt,
kezünk egymáshoz-fűződő szerelme,
az állatok szerelme, a dzsungel
egymást-evő, egymást-szülő szerelme szétszakad.
Üzletkötések rabbat-nullái, ropogó számsorok,
rabbik, papok, rabonbánok, Jézus meg Barabbás,
Allah-kiáltás, rémítő Hallelúja,
hang és test szobor-csoportja zuhan az égbe,
szétporlad a hang és szétporlad a por,
és pártütő lesz a tömegvonzás, a mikro-csillagok
égitesttté-ölelkező szerelme:
szemünk előtt a por-farkú Napok
akár a bontás téglái, úgy zuhognak el
s mi bámulunk a rengő élet-házban
ha eljő a vonzás halála.

S midőn eléri a lágy robbanás
a te gyönyörű kezeidet,
ős-mintáit az emberi kéznek,
sebekre és margarétákra-érzékeny
írral-tapintó kezeidet,
hajakkal és táltos-sörénnyel
ismerős kezeidet,
a szellem bajnok legényeit,
ének-doboló, véreddel-képiró kezeidet,
világ-babát világos holdnál
elringató kezeidet,
bölcső-faragó, barackfa-oltó,
kenyéradó kezeidet,
harang-kondító kezeidet,
midőn ők bokszoznak a széthulló égen
s verdesnek, süvöltő táltosi szárnyak
a kavargó vetések, robogó tetők,

bölcsők és babák tornádós roncsai fölött
az értelmetlen csillagképek tumultusában:
akkor kinyílik minden értelem
s megérti a sívó anyag, mi veszett el,
midőn kezeidhez elér a robbanás.

A végső mozgás a menekülés lesz.
Noé-bárkát a mennyben sem találunk
és nem lesz menny, nem lesz honnan hova,
rekord-mintái a felbomló anyagnak
foszlanak a semmi fotonjaivá, s a semmi
sehova vándorol rémületével,
s az anyag egyenletes eloszlása megvalósul.

Leszünk: a Mindenütt Jelenvalók.
Szétrombolt testünk, világunk mindenütt lebeg,
betöltünk mindeneket akár az isten,
mindenki minden helyen létezik
és mint az isten szétlebeg de nem hat.
Tengerek, gyönyörű rozsvetések, Galamb meg Olajág,
Anyánk Köténye, Tisztaság fogalma,
a világ véres fogsorát sikáló élő fogkefe,
jószágért sápadó szájunk, az énekes és maga az ének:
isten-baromként dermed Minden Helyen.
S kik vérünkön akartak lenni
cárok és nérók, urán-uralkodók: ők is
úrstenként a felrobbant időben
így lesznek Mindenütt Jelenvalók.

Köszöntöm azért
az életet mai létében, a hidrogén csodáit,
kő-süteményeit világanyánknak: a hegyeket
s a gömbölyűre-görgetett követ.
Köszöntöm az Özönvizet,
első bús remekét a pusztulásnak,
s a Gondolat királyi iker-párját:
vetélt Istent és vetélt Csillagot.

Vonzatlan álmok a vonzatlan űrben:
ragyogjatok fehérén, álmaim,
havakban, mert az utolsó szín a fehér lesz,
keverék-színe vörösen-izzó vágynak,
fekete bűnnek, rideg-kék erélynek.
Ha a forgás minden színt megkever,
fehér marad a forgatag, ha meghal -
Jósok, jövők, táguló hópor-testek:
ragyogjatok fehérén álmaim.

Énekeim, úgy készüljetek
hogy el-nem-mondható lesz ami lesz,
hogy szájára nem vesz tündöklő Díva,
hangtalan lesz a létetlen lét, s a kaszás,

ama Kaszás fehér bordái pengve szétomolnak
mert nem lesz ami meghaljon, nem lesz többé
mellkas, nem dobog átdöfhető szív,
a szív, a vércsillag, világnyi por lesz,
széthullónak szülessen minden ének.

A Visszafelé Olvasott Könyv
tartalma rettentően megvalósul,
minden hely foglalt lesz a semmiben
s nem vész el semmi: ott szunnyad a mozgás,
bölcsonk, koporsónk, vágyunk, mindenünk,
angyal-pupillánk miriád fotonban,
s a vak sugárzás betölt mindeneket.

Vagonok

Vagonok, födetlenek
a sínekké-gyalult térben,
az éj szerecsen-tejében:
kerékagyig alvadt vérben
lökhetetlen vagonok.

Oldalukon acél nyíl,
fagyott irány, kékre edzett,
észak-csillogású páva,
mutat a város havára:
repedt-ornamensű tálra,
hol a döglött harc kitárva
a kenyerek üdvét várja.

Még az éj is megindul,
délbe-fordul holtra-válva.
Még a tél is megindul,
jégpénzét könnyekre váltja.
Gyíkok kettőskereszt-árnya
mutat a fölkelő nyárra.
Minden állat megindul
hogy a sors könnyebbre válna.

Vagonok, födetlenek,
álmot eszünk, úgy növünk meg,
álomtól hasasodunk meg,
de amit akartunk: nincs meg,
csillag-képekből a bánat
nyarat csépel a babáknak,
s mint a kötény az anyákon:
duzzad létünkön az álom.

Dongó zendül, elzuhan.
Percet köszörül a sáska.
Pengő sürgönydrótokon
tények patkány-vonulása.
A szövetség kereke
kamillás füvekbe ásva.
Tömör fal a fű dagálya,
harmattól ablak-soros,
ragyog, akár a kaszárnya.

Vagonok, födetlenek,
állunk mind, levett kalappal
Tüzes szélben ámulunk
hogy jó el a nyár a nyárra,
hogy érik be ami nincs,
hogy zuhog a tél havára
szárazon az izzó zsálya.

Mozdulatlan vagonok,
az adomány semmi-hátán
fehér gyermek ácsorog,
karéj kenyérből a szárnya.

Midőn

Midőn a gyertya-emberek
világ-oltani jönnek,
a láng-fejű szerelmesek
levett fővel köszönnek.

Örökkön meggyújtatlanúl
midőn oltani jönnek:
a mások, a holtak jogán
gyűlölet nélkül ölnek.

Tolulnak, toronyarmada,
piros-kék oszlop-egység,
ellobbant hősök ürügyén
hódító viasz-hegység.

Viasszá lesz a jégvirág,
nagyvárosok letörnek,
midőn a gyertya-emberek
lesimítják a földet.

És egykedvű munkájukat
az irtózat bevégezi,
és hajh szívem, nem égnek ők,
s minket se hagynak égni.

Vásznak

Vásznak, gyöngy-gurulásos,
a szerelemmel kitüntetett vásznak,
s éjszaka-színre gyászítottak,
flitteresek, jégpénz-csörgősek,
holtak ősz fején merev-redős
vásznak.

Déli napon fehéredő,
világos forrás-partokon
harangvirág-kéklésű vásznak,
kalács-nyugalmú kontyokon
ünnepi kendők, nap-szagú,
kékítőtől ég-fehér vásznak.

Kisbabák héjai, megizzadt
aranyfolyó-térképesek,
teknőben-dulakodó vásznak,
- míg szalmaszál végén a lélek
fölfújja a szappanhabot,
ott úsztok a szivárvány-gömbben,
vásznak.

Rongyszállító-kocsik málhái,
öröklét kudarcai, vásznak,
gyerekkor kalóz zászlai,
eresz alatt dagadó vásznak,
alattatok a jövőbe úgy úszunk
hogy elmúlunk, elfogy a ház,
s kiköti röptünket az alázat.

Húsvéti stigmás patyolat,
sírcellában balzsamos gyolcsok,
feltámadást hirdető vásznak,
történelemtől vérezők,
varak doktorai, hadak
vér-itatói, sebkötések
csillagokig legombolyodó sávjai,
vásznak.

Világtalan föld sugarai,
hosszú, vércirmos utak, vásznak,
idegen bolygókra felüzenő
hullámozó fény-országutak,
képeket és halottakat -
vétkeinket üzenő vásznak.

Mint tejszín arabs paripák:
felhorkanó vitorlavásznak
kihalnak - élünk nevük nélkül.
Tömény verejték a világ,
rágják megőrült mosodák,
s börtönnel a világtenger beépül.

Szegények fehér méltósága,
cifra nyomorra fölcserélt,
végzetesen elherdált vásznak,
személlyé testesülve, mint a Csend,
mint a Mese, mint ami Volt -
a Vászongyal fölkereng,
szárnyai: könnyáztatta vásznak.

Esik! A föld sírhalmai,
villamos halál-malmai
mind az ő fellegében áznak,
ő húz el lassúdan köröttünk,
fölöttünk, pályázó homállyal -
Szaturnusz-gyűrűkként az űrben
zúgnak az összekapcsolt szárnyak.

Mint hadirokkant óriás
gurul a tehetetlen föld,
a végső világháborút
pályázza szűz irgalmú bánat:
gördülve a csillagok útján
a Vászongyal felpirul,
átüti az emberi faj,
az egy tömbben elvérzett század.

A lilomos bolygó

Fehér ingben, ünneplőben
fekszik a fekete földben,
fekszik az utolsó földi,
ki csak magát tudta ölni.

Ki már nem tudott ölelni,
csak magának tündökölni,
kinek nem volt népe ölni,
csak virága volt letörni.

Fekszik a paradicsomban,
tülekvéstelen nyomorban,
fekszik ásóval, kapával,
fekszik magtalan magával.

Körülötte: a hazája,
virág-ágyásos tanyája,
romló beton-szörnyek vesztén
viháncoló virág-eszmény.

Keselyütelen derűben
a serkenő szakáll-fűben
virrasztói sürgöny-hangok,
rozsdás porcelán-galambok.

Eszi, eszi, eszi, eszi,
testét a növényzet eszi,
a virágzás, gondozatlan,
a burjánzás, bonthatatlan.

Lám, a kék-zománcos lábos
mélyéből kifogy a lángos,
zöld szájak: gyökérző párkák
elrágják akár a márgát,

kúsznak sívó nászi ágyba,
fehér sifon-éjszakába,
asztalra, madaras tálba,
dermedő üvegpohárba.

Kúsznak miriád fajukkal,
miriád növény-bajukkal,
dísnövény és talmi kender
vetélkednek mint az ember,

robbannak szerelmi bombák:
honfoglaló virág-hordák,
fajta-hordó élő óda -
belefullad Európa,

világrészek belapulnak
súlyától az új Mogulnak,
kész a végső birodalom,
legfelsőbb lény: a liliom.

Ő: az örök-tiszta szándék,
ember-máglyán fehér árnyék,
őrült kezében hatalom,
meggyilkolónk: a liliom.

KI MEGÁLDJA FEGYVERÜNKET,
MEGVAKÍTTJA SZELLEMÜNKET.
KI A SZÁNDÉKÉRT KITÜNTET:
A LILIOM GYŐZ LE MINKET.

Eszmény minden viadalon,
bukáson vagy diadalon,
szent tébolyra a jutalom
a liliom, a liliom.

Szűzek, ifjak szép reménye,
tüzes vágyra fagy merénye,
anyás mellre kard keménye,
keresztes hadak erénye,

jeges tábor kerítője,
pokolgépek terítője,
hit bárcája, hitetője,
hóhéznak is fölmentője,

vágyak ellen sudár hulló,
hercegi jogarnak illő,
ő: a porból nem-lehellő
most világ-forgásban: küllő.

KI MEGÁLDJA FEGYVERÜNKET,
MEGVAKÍTTJA SZELLEMÜNKET.
KI A SZÁNDÉKÉRT KITÜNTET:
A LILIOM GYŐZ LE MINKET.

Világvevő szőke vetés,
kinek a föld színe kevés,
csupa égre-törekedés,
minden szála: szál temetés,

kardhegyen kinyíló angyal,
szárnya közt a titkolt banggyal,
vére-menő bibe-taggal,
angyal-ölő angyal-ranggal.

Virágzással, szűz bírassal:
födve a föld hódítással,
megkövül a bolygó siron
fehér vétkünk: a lilium.

Páncél-rühben, tisztaságban,
forog a föld holt sugárban,
halott csillagfény porában,
kővévált virág-ruhában.

Eljövend a végítélet,
színrelép a Legfőbb Élet,
ő ki anyag is meg lélek,
igazság-osztó ígéret.

Holt erdőben, ős-veremben
dög mozdul a sírgödörben,
ordas farkas fenekedve,
ember-talpú sárga medve,
földbe-szörnyedő sörényű
kan oroszlán, veres szőrű,
táltos csődör, ama végső,
kit szoborrá tett a véső,

földben-korhadó madárfészek
holtjai röpködni-készek,
összeállnak bogár-részek,
cincérek, páncél-vitézek.

Tömör talaj-éjszakában
halott mozdul síri ágyban,
Ádám, Éva rubint-érrel -
betelik eleven vérrel.

Csupa könny meg csupa vétség,
csupa gyöngy-színű reménység,
vétek-bánó keserűség -
emberiség: gyönyörűség -

Ősanyák az ősfiaikkal,
ősnépek kihalt magukkal,
mások: szapora hadukkal,
állatbőrös pásztorukkal,

ó népek a pajzs fenyéren,
állva diadal-szekéren,
tógában és bíbor pánttal,
dárdahegyen bíbor lánggal,

jobbágy-hadak a karóval,
kaszával meg lobogóval,
s viola-taláros lények,
püspökök: keretlegények,

helóták és úrhatalmak
kik idáig fogva vannak,
úrlovagok, páncélosok,
aknavető napszámosok,

halál-gyárban megevettek,
öröktől számkivetettek;
hajzatukig földben állva
várnak a föltámadásra -

Jó az isten szent hadával,
trombitáló angyalával,
s megrendülvén rettenettől
a teremtés rendje megdől.

Mint meghasadó temető,
felrobban maga az idő,
s ím, a földön nincs hasadás,
marad virág-kérgű tojás,

márvány ellenállás, kibe
megcsorbul az örök Ige -
Hajzatunkig földben állunk,
sose lesz feltámadásunk!

Jaj, jaj mostan mindeneknek,
sírba-döngölt kisdedeknek,
szilaj ésszel-teli főknek,
szeretetlen szeretőknek!

Jaj a mocorgó babáknak,
jaj a duzzadó mamáknak,
férfinak, virágzó ágnak -
jaj a csontbugyor világnak!

Jaj, szépséges ifjú mellek,
kik a tejtől tellve-tellnek,
jaj az édes magzat-szájak
kik liliom-torzsát rágnak!

Jaj, duhogó mártír-akol,
kit a végzet se igazol,
kiben áldozat a törrel:
együtt a fegyenc az örrel!

Jaj, bezárult anyaföldünk,
hol liliom-jegyben öltünk,
s kinek nevében a vesztünk:
liliommal védekeztünk!

Szitkok folyvást-ugatása,
röhejek megmaradása,
sikolyok megkövülése,
feledések feledése!

Jaj, a jóság, jótevetlen,
jaj, a büntett, büntetetlen,
jaj, a csönd váltása csöndre,
jaj, a nagy szó: mindörökre!

KI MEGÁLDJA FEGYVERÜNKET,
MEGVAKÍTTJA SZELLEMÜNKET.
KI A SZÁNDÉKÉRT KITÜNTET:
A LILIOM GYŐZ LE MINKET.

Oldozatlan virág-dicsben
utazik a Föld a Nincsben,
a reményhez csupa hűség
emberiség - keserűség.

Azmidőn már Semmi Nincsen:
lakozunk a Nagy Bilincsben.
Szellemünkig sírban állva
várunk a feltámadásra.

Szent Búborék

Szalmaszál végén búborék,
elváló szellem-részünk,
fényleni kilendül az égbe,
nézzük, könnybe-borulva nézzük.

Harcaink vége s díja is
végül te volnál,
szent búborék, jó búborék,
eszmélésnek szívárvány-oltár.

Rajtad a tenger meg az ég,
forrongó, kék-fehér vitorlák,
alvadt ökörvér-színű bor,
s kardok amint egymást kioltják.

Fehér inget, nyugvó kezet,
fehér virág-sörényű főket
forogván úgy szikráztatol
mint holtak-napi temetőket.

S hordozol te vasakat is,
de mint az álmot,
mint izzadt lelkeink viszik
villogtatva az összetört világot.

Bolygó, élettél-ékszeres,
csak az ember sodródik szebben:
alant forog, akár a Jób,
izzó világcserep-sebekben.

Színvalló palástunk: a lét.
Rózsái rajtunk is kinyílnak,
stigmáit is hordjuk - vagyunk
az életbe-bolondult csillag.

Sugározván tükörtelen
az égitestek magukat jelentik.
Fénylünk mi idegen csodát,
s burkoljuk a magányt, a semmit.

Visszük az imádott Valót,
az élet orcáját meg öklét,
szent búborék, jó búborék,
kisdéd öröklét.

Csak az élt, aki szeretett.
Csak az létezett, akit láttak,
kit a Szerelem Csillaga
magáravállalt.

Néptelen az Éden

Néptelen az Éden, de ébren az angyal,
kardéle az álmodó kárhozata
Tilalmas Édenben, éjben:
üdvözlégy a Népek Népligetében
Hosszú az éjszaka
Babám, kísérj el
haza

Jőjj el az ébredés
kapujáig
ahol Éva kiűzetése
valóra válik
halálra nekem az élet
neked könnyű búra s öröme
könnyeidet töröld le
Hosszú az éjszaka
Babám, kísérj el
haza

Ott
ahol a szívárvány forog
üres az út, de szalag-kokárdás
szalag-sörényes, világos
csupa lámpás
ott
ahol a szívárvány forog
szól a, szól a trombitazene
ifjúságunk hintája lágyan leng
s az éj búráján bogárván
szelíd repülők köröznék merev fonálon
s világos éjben kézenfogva
mi járunk ott
ahol a szívárvány forog

Álmaidban vagyok én zászlótartó -
álmaimban ifjak maradunk
s az álmok, az almák, az eszmék
bírsága a csontig hatol
örülj mert feloldoztatol
Tenyeremen a végső álom
nem az istennek: neked ajánlom
Hosszú az éjszaka
babám, kísérj el
haza

És senki, senki
íme a mi utunkon
senki
csak a barátunk kezemunkája
a sávon, fémen, a színes éji levélen
a szerkezetek, körhinta-masínák
ezüst meg sárgaréz remekében
S egybemosódik az élet
Szerpentin-lángú sörények
magasságuk forgás-fehér lett
- az a szívárvány hava
odatart a szabad lélek
Hosszú az éjszaka
babám, kísérj el
haza

Levél N. L. -nak

Mind ami volt: a bős macska-hadak,
szerelmünk ágya meg a bogáncs-dívány,
orcánk a kútban, s a pecsételt járvány,
kedvesünk sörénye a kés alatt:
mind ami lét volt, lenni megmarad,
a csipkefák szerelmi hajzata,
fogalmaink: az ember és haza,
a sárga ló s a pegazus-fiak -
mind ami lét volt: lenni megmarad,
csak kiterjed, kikel mint a halikra,
a csillogást fájóvá szaporítja:
vadállat-fejjé nőnek a kövek,
ruhaszáritók: lengő égövek
osztják világgá ifjúságodat -
mind ami lét volt: lenni megmarad,
csak elburjánzik, dolgait leróván.
Fehér inged átível Európán.

Fehér a reggel

Fehér a reggel, fehér,
fölszáll a tengerből a vér,
a tajték gyolcs hó-szegély,
a puskák csövéig ér.

Szívedet meg ne rabold,
vedd a borszín takarót,
ma, egyszer ne hadakozz,
piros takaróban napozz.

Ne légy te itt is szegény,
de bíborban leszúrt remény,
király, kit holtában is
világméz itasson: a fény.

Hiszünk a fényben, hiszünk,
akkor is ha vétkezünk,
s magunk bár nem vétkezünk:
a haddal elvérezünk.

Idd ki e lépes derűt,
nem lehetsz már keserűbb -
fehér a reggel, fehér,
fölszállt a tengerből a vér.

Három

Három fehér madár követ.
Fekete az ég.
A legelső madár követ
erős kezemért.

Három fehér madár követ.
Fekete az ég.
A második követeli
szívem erejét.

Hajakat hoz a harmadik,
festett-feketét.
Három fehér madár követ.
Fekete az ég.

A Bibliás Tenger

Három napja forr habod,
ősz korbácsok zúznak köddé.
S ha kígyókkal veretnek is:
Tenger, nem látlak többé.

Távozom és változol,
távolodsz mind remekebbé
egyetlen borús tekintet:
Tenger, nem látlak többé.

Hordoztunk vasárnapot -
hordozod te mindörökké,
rámhajóz a holtak napja,
Tenger, nem látlak többé.

Meghal ez a vízió
az én lélekes szememmel,
a lélekző beszédeim
felszínén nem játszol, Tenger!

Kiolvasott Bibliám
szél-forgatta kerúb-szárnya,
beírott világ-madár,
zúdul az éjbe, a nyárba,

szárny, de fölfalni-való,
Ezékiel lakomája,
betű, fölfogni-való,
hogyan az írás szóvá válna,

méz, de kesernek való,
hogyan az ige testté válna,
s a Szárnyak, a Kerekek
zúgnak az éjbe, a nyárba,

ím, a vérmes telihold,
cethalat felvonzó gálya,
a hullám, a lankadás,
vérünk dagálya s apálya,

és feltör a kék tömeg
kire nem igézünk megálljt:
polip képében az Úr
tolva az éjféli dagályt -

holdas réz-tenger borong,
sivatag, oroszlán-dajka,
népfajok mint kisdedek
ott játszódhatnak rajta,

a besüllyedt nemzetek
énekelnek hal-torokkal,
fújnak csiga-harsonát,
csattognak kagylós dobokkal,

Dávid nomád hadai,
lovaik a tajték-mének,
felrobognak gyolcsosan,
íme feljőve az élet,

gyöngyösen, tarajosan
szablya meg kincs villog újra,
tündököl a meteor
parittyából visszahullva,

a hajnal seregei:
sárkányforma csillagképek
óriás gyémántjai
lűktetve, sikongva égnek,

Jeroboám, Roboám
mennydörögve csapnak ketté,
és ha magvad hasadna is:
Tenger, nem látlak többé,

beromló víz-torlaszok
símulnak erő-ölötté,
süllyed s szétfénylik a lét,
csönd lesz, mint volt mindörökké.

Minden bor megidva hát?
Minden ige válott testté?
Megettük az életet,
s vízre nem lép ember többé?

Hát csak tar Elízeus
lépi szívünket röggökké,
átkozván komisz fiat,
medvékkel tépetni döggé?

Öntött-réz tenger borong,
réz-holdját magára csalja,
széle tajték-liliom,
óriás helynek ajka.

Tudod-e már, mi a sors,
mi töri a kortyot ketté,
mi a SOHA-MINDÖRÖKKÉ -
Tenger, nem látlak többé.

Az 1972-es Álmoskönyvből

Korbács jegyez hatalmat,
ebed jegyez kutyát.
Magát jelenti minden.
Élned jegyez halált.

Kavics jegyez nagy rangot
ki bajban jőne meg,
érem-arcával játszol,
de ő játszik veled.

Emberre lépni: szégyen,
álmodban is megállj.
Az istent látni: nagy düh,
arcába-ütni: fáj.

Harang ha szólna messze:
nem nyughatsz meg sehol.
Harang meg hattyú: emlék,
lelkedtől búcsuzol.

Sivatag jegyzi vágyad
ki ím roncsnak talált.
Halál jegyez szerelmet,
élet jegyez halált.

Próféta-ének

A bibliai isten,
a nagy hadviselő,
a fölszarvazott jámbor,
az átkozódni bátor:
tetteimből kinő.

Illemt, cifra rongyot
csontjaimról ledúr.
Ujjam begyén is lángol,
hogy a konok világgal
meghasonlott az Úr.

Bordás proféta-testem
a Haragtól fogan:
Vigyorgó uccakölykök
kedvére nyelvet öltök,
élek botrányosan.

És habzsolok virágot,
bíborba öltözöm,
torkom a hatalomnak
vurslijában rikongat -
örömbe költözöm.

A Harag példatára:
testem így lett világ
ki létevel jövendöl -
csináltam életemből
bolond vásárfiát:

Ím, ennyit ér az élet
ha kifordul a tett,
s ha válik - joga van rá!
a középszer bitanggá,
mivel mindent lehet!

s vágyik római vággyal
mai tróntermekig,
hol terméketlen Nérók
a karok lehóhérolt
szerelmét élvezik.

A bibliai isten,
a nagy hadviselő
általam perlekedve
tébolyt vet életemre -
tetteimből kinő.

Jaj

Jaj a bolond királynak
elbízott kevély szavának
s ki benne bízna: a mának -
jaj mindeneknek s magának

Igére süket bajának
liliom-álcás havának
ifjakra-terpedt Krivánnak
jaj a bolond királynak

Cirkuszi Néró-dalának
eb-alázatú hadának
minden dolgának s magának
jaj a bolond királynak

Harcosból-válott kofának
önmagát-vesztő csodának
halál-illatú virágnak
jaj a bolond királynak

Dávid a szederfán

Láttam a lélek virradatát, mikor rejtőztem az éjbe,
s magammal, egész hadammal vadásztam a jánosbogarát,
csata előtt, a vakbuzgó bolygókat fenyegettem ököllel:
láttam az Úr fejét fölkelni a népek fölé.
Láttam őt, új napot, ahogy érettünk feljő
és haragpiros szakállától véresebb lesz a világpiac.
S félelmem akkor megszűnt, mert az Úrra figyeltem:
Hadakozó Dávid! Hallasz-e engem, Dávid?
Vízözön-széles képernyőn néz téged a Filiszteus.
Magaddal, egész hadaddal vesztőhelyen állasz,
fejedre céloz az ágyu, szívedre a gumibot.
Kerülj a szedres felé, fiatalságod fája iránt fuss:

Megemlékezz a világos szederfáról.

És midőn a fatetőről a Filiszteusok lábdobogását hallod,
oktalan röhejüket, hogy íme elszéledt a pásztori had:
akkor menj rájuk, akkor én, az Úr járok előtted:
Megemlékezz a világos szederfáról.

Ki a népek babiloni tornyát elrontottam,
vagyok torony s terebély, radar-műveknél különb.
Hova másztál volna földszintes gyerekkorodban?
Derekamon törekedtél, vándoroltál ágaimon.
Én vagyok a növesztő meg a mű - magam megalkotója,
veled növekedtem, hogy a nemzetek fölé kiláss.
Kapaszkodj rám, mert ha nem: maradtál volna juhaidnál,
ha győzni akarsz, rejtőzz magas zöldjeimen.
Lakozz velem és lakomázz a fehér szederből,
meg ne utáld a szegények eledelét:
a zöldselyem tüdőcskék felhőiben, mint a csillagraj, Dávid,
csillagokat ettél gyerekkorodban, javadra tápláltalak.
A te szíved nem kemény, bár hadakozó ember lettél,
s hatalmas vagy, de a szíved meg nem kövérült.
S mint aki beveszi és kifújja a világot:
úgy csinállok levegőt neked a meddő koromból,
vagyok mint a bálna fűvése - fehéremben s zöldemben lélekezel.
És midőn a fatetőről a Filiszteusok lábdobogását hallod,
oktalan röhejüket, hogy íme elszéledt a pásztori had:
Menj rájuk Dávid! Fajzatukat örökre megúntam,
beszédük fülemnek mint a csikorgó kavics,
sivatagi homok meddő szava - olyan nekem az ő fecsegésük,
lakkozott cügöscipőjük tiporja a szívemet,
szmokingjuk és mundérjuk szemeimnek pestises rongyok,
asszonyaik gyöngyös füzére nem köti meg haragomat.
Menj rájuk Dávid! Otromba erejüket megúntam,
mert eltöri az ének felkelő liliumát.
A te erődet a szegények eledele táplálja:
Megemlékezz a világos szederfáról.
Gyöngykása lett az Úr a te ínyeden, fogakká tömörödött,
és az ő ízük gyönyörűsége,
harapják csókolva a szájak, s veled az Úr harapja a világot,
a föld gyümölcsseit meg a húst, mert éhezem én öröktől fogva,
s szólottam a próféták ajakával, de nem ízlelhettem magamat.
Én vagyok a lelketlen világ meg a különálló lélek,
Dávid most világomon áll és én őbenne lélekezem,
mert méltó, méltó, mert piros és fehér és muzsikára hajló,
nem vagy te együgyű, Dávid, s hét nyelven bár nem beszélsz,
de velem szólasz, megvalósítasz: kardom vagy s beírott pajzsom,
parittyás korodtól máig hordozod hatalmammat.
Dinasztiákra semmit nem ad az Úr, nekem a királyi vér akár a harmat
és mint a földre kiöntött víz ami föl nem meregethető,
nagyralátó királyok magvát szakasztom, de téged megalapítlak,
s a szikkadt népek ereit pásztori vérrel betöltöm.

Kerülj a szederfák felé, figyelmezz gyerekkorodra:
 Megemlékezz a világos szederfáról.
 Jövevény arany-ágacskám, a város fölé kihajtasz,
 főttkrumpli meg piros bor gőze illeti hajzatodat,
 szederlevél a cigarettád, bábud a picike selyemhernyó,
 pajtasaid közül, noha kicsiny vagy, kiértél korán,
 felnőnek játékaid, mert az én karjaimról messzire látni,
 Dávid, a fára hivatlant föl ne vegyél.
 Ez a fa a te magányod, s ki a pásztorokért lettél,
 itt szólhatsz velem egyedül, én vagyok apád meg anyád.
 A fejedelmekkel ne törődj, lépcsőiken ne botolj meg,
 cifra sátoruknál ne káprázz, mert én vagyok a te palotád.
 A te lelkeddel menj rájuk, a kilőtt beszéddel,
 s nem a vérontó: te a Sorsfordító leszel,
 veted a Filiszteust alá, alá, szavaid alá a homályba,
 kit szavaid boronája alá, kit pedig fűrésze alá,
 és vakarják magukról az Igét, és fejtik magukról igédet,
 és rühelőznek, de rajtuk a te igazad mint a fekély.
 És hívni fogják vala ama napon a kovácsolt Dágont,
 a masinát, Dávid, a masinát, hogy hadakozzon nekik.
 Mondd nekik akkor: Adjatok a Dágonnak enni!
 Szomjas a Dágon! adjatok a Dágonnak vizet!
 Hátha megéled! Kérjétek őt, hátha fölindul!
 De megtudják ama napon, hogy élő én vagyok egyedül.
 És elhullanak, megtébolyodnak hetedízíglén,
 és megpoklosodván lesz az ő szívük akár a hó.
 És bambák lesznek fiaik, leányaik szajhák,
 és rettegek önnön ivadékuk kezében a kést,
 és kucorognak a képernyő előtt kövéren, igen fehéren,
 míglen besötétül a négyzet s jó rájuk tébolyda-homály -
 Menj rájuk Dávid! Véres ökölnék szennyes lobogója ne légy te:
 a hadszintér övék, tiéd a rajtaütés,
 a halál az övék, tiéd az örökélet:
 Megemlékezz a világos szederfáról.
 És halhatatlan a te citerád, ünnepi fehér inged,
 beírott pajzsod, az ígémmel tündökletes,
 a parittyádból kijött kavics pedig megkerüli a világot,
 ezerévenként zúgva feljő az utódok szeme elé.
 Én a kenyér-evőkkel vagyok, a borivókkal tartok,
 kik a szűkös nap alkonyatán dajkálják a citerát.
 Hadakozó Dávid! Hallasz-e engem, Dávid!
 Táncolj a csata végén a mi frigyünk előtt,
 az emberek előtt, ugrálva és danolva teljes erődből, Dávid,
 ki az együgyűeket örömmel és véreddel pásztorolod.
 Áldottak az én szent bolondjaim, ők az én terebélyem,
 vagyok a feljövő bálna-fűvése - lélekezz Bennünk, Fiam!

BIRODALOM

*Mi vagyok a vérmes
balkon alatt?
két zászló között
gondolat*

Álmatlan gyöngy-moréna

Álmatlan gyöngy-moréna,
hol a hömpölygő közöny is
kincset sodor - jaj életem:
álmatlan gyöngy-moréna!
Forgódom a világ nagyágyán
széteső fénnel akár egy nemzet,
kezemből a méltó gyilok
kiromlik, kimossa a só,
vágyaim, elszánt gyönyöröm,
ügyeim, még gyöngéim is
gyönyörűen porladnak gyönggyé.
S széjjel-tusakodó világkép,
akár a méhecskék szemében:
jő hajnal, hajnal-miriád
az egy helyett amit akartam -
Tajtékos gyermek-tejfogakkal
rettentő ábécé helyett
mért nem az igazat magoltuk,
hogyan egész csupán: a végzet,
hogyan ami él, ami még él:
álmatlan gyöngy-moréna -
Falaimba kapaszkodom,
omlásba, tündökletes gyászba,
beromló homok-lobogóba,
partjaidba, jaj életem:
álmatlan gyöngy-moréna.

A végső csillagok

Hajnal hasadása előtt
ritka csillagok égnek,
akár a népek sorsában
az óriás esélyek.

Túlélük a csillag-nyomort
és kitűnnek, kitűnnek.
A nagy, jelentős csillagok
búcsúzva érvényesülnek.

Menet

Lobogóm selyme: facsaró zápor.
Fázom alatta.
Záporos, zászlós kezemre látok,
s lóra, lovamra.

Szomorú feje: szálas zuhogást
vagdaló balta.
Szomorú fejem lassan lehajtom
lóra, lovamra.

Felhő meg zászló: egyetlen omlás,
éj van alatta.
Földből világít, amiért szálltam
lóra, lovamra.

Szakad dögökre, virág-tövekre,
szakad magamra,
s minden örökre, szobor-kövekre,
hattyúi hangra,

meredek zápor merev babákkal,
koponyás dombra,
ágyékra-pólyált márványkő-lapra,
hogyan megfoganna,

világi téren felejtett dobra,
alvó harangra,
szapora zápor, szív-szakadásos,
lóra, lovamra.

Szapora zápor, rizs-kopogásos,
üveges manna,
végső vitézek páncél-ezüstje,
lóra, lovamra.

A vizek felett

A vizek felett kiált a szélkiáltó

Kié Kié

Leccsap a megbűvölt halakra
parti sópiramisokra
s a lepárlott só szerteragyogja
az elzuhanó végzetet

S úgy tetszik: minden felett
ez a kiáltás lebeg
hogy már születésem előtt
tulajdonjogom ledőlt
Kié Kié
a földé, a sóé, a tengereké

A tenger a tartós palackoké
A partvonal a pénzes pasasoké
Övék a hé, a ká meg a pé
Az ifju a pénzé, az alkoholé

Az arcvonal az orcátlanoké
Kié Kié
A piramis akié azé

A föld, a só, a tengerek
fehéren felrémlenek
eltűnnek hallgatagon
lényemet én is elhagyom
Ki mondja meg
kié volt a pisztoly meg a heg
a te világos kézfogásod
s a forradalmak sóhaja
isten veled

Lelkemet láttam

Lelkemet láttam
Piros ruhában.
Kiben nem hittem:
Lelkemet láttam.

Imák

Kondor Béla emlékének

KI VAGY A MENNYEKBEN - illene már magát megkeresni,
miután betemették földdel, és csonttáfagyott a föld,
az ablakba-kitett gyertyán és vörösboron át elröpült a lelke,
tisztá volt amugyis. Nekünk pedig megkezdődött a magány.
Karácsony volt, és a maga ajándék-szájharmonikája
árván világolt, árván és dallamtalanul,
a kifúvatlan regölő-marsok meg a rumbák
ezüstben megkövülve fejüknél, megőszítették a haját.

Őszül a mi vérkeringésünk, piros akaratum az erekben
feketére hervad, akár fehérre a sörény.

Ablakunkban fekete rózsák, vízmosta kavics-galambok
turbékolnak zengve és csikorogva, akár a riadalom.

Glória, glória. Fölkelünk, sóhajtva elmegyünk,
eljárjuk a kocsmákat, a vérszívó arany-dagályt,
de csak a részegemberek mutogatnak bábeli ujjal,
a felelőtlen gyöngék, akik beisszák a jövőt -

Nem láttuk mi magát részegen toporogni,
maga a szívét itta le sikeresen,
hordozva a nemzet zsákját akár a vasúti rakodómunkás,
mert a konténerek nem bírják el a megfogalmazást -
- hát csak a földből jő el a maga ragyogása!

Beolvadt salak-vitézek a bányai földben,
ujjongjatok, az eltemetett légkalapáccsal
ne kopogjatok föld alól zokogva jelet.

Mert szent a föld, csak a föld méhe a tiszta,
rozsdá-csillagos csilléitek, bölcsői rangban
ragyogóbbak a sivatagi napozó-ágynál,
hordoznak most olyan babát, világra-szólót.

S dohány meg ital - ez maradt nekünk,
dohány meg ital, meg a szomorúság,
hogy csak a földből jő el a mi ragyogásunk.

Így hát: BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET - de megbocsátanak-e nekünk?

Ugyan, ugyan. Lám, az álom is, hova visz?

Álomi rendőrségre röptet az álom, aki röptethetne mezőkre,
új szabadalmu viaduktokra - de mi nem oda megyünk,
kitárjuk ujjainkat, ketten kétszer-öt ujjainkat kitárjuk
akár a bíbor hajnalmadár-szárnyat - de a festék is vörös,
bemártja a rendőrbácsi a mázba az erezetes ujját,
bemártja, lenyomja, ez hát az ujjlenyomat,
- azután körülrajzolja. Ebből mi legyen, a nevetlen ujjból?

Ujjvirág legyen belőle, szirmos, képeslapi-rózsás,
a mutatóból zsiráf, a gyűrűs meg tubicagalamb,
paradicsomi pálmák övezzék, hüvelykujjból a tigris kivirágzik,

hát Ádám hol van, meg Éva? Itt vagyunk e döbbenetes giccsben,
 beírva, körülírva, mások által leírva -
 hol van a maga fekete krétája, aranyos ecsetje,
 hogy a mi gyászunk és glóriánk meglátható legyen?
 Hol van az osztály, akiért mi kipirultunk,
 akiért fehér ingünk, világos agyvelőnk virult?
 Biztonságot áhít a nő, tajtékon is: családi ágyat,
 a férfi agyarat visel, kardfogutigris-csuhát,
 öltözék, svájci ágyciha, csikos őrizetese vigalma,
 kottáz rajta a vér újkori virágéneket,
 Mona Liza nem mosolyog, kettéválik,
 Erzsike eladónő, Eliza eladja magát,
 mi pedig szeretni akarunk, balgán és vagyontalanul,
 éjszakáinkat a nem-kellő javak körbeiszonyítják,
 az ellökött javak vánkosunk körül tajtékzanak,
 Ben, old káró, lóbáró kend,
 vicsorog az anyagi világ lóden-kobra-feje,
 hamis fény, hamis tudat találkozik hamis közegben,
 egymást kioltják, ez a kultúrák interferenciája,
 országot az ország - kioltja az ember az embert,
 a férfit a nő - s mindnyájunkat a közeg,
 megfullaszt a szeretet, nincsen útja se tárgya,
 kire öntsük ki a csillagokat s a világgép virradatát?
 Úgy igaz pedig a mi igazunk MIKÉPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK
 de mennyire megbocsátunk - mi naponta, naponta:
 a füszeresnek, a fásnak, a fenevadnak,
 a lakatosnak, s a világot lakhatatlanná-tevőnek,
 garázskezelőnek, görcsnek, gepárdnak, gombos-harmonikásnak,
 rendnek, ruhának, rókafulűnek, rókavadásznak,
 árazónak, áruló árunak, áru-elkezelőnek,
 - más a megbocsátás, uram, és más az áruba-bocsátás,
 ne tévesszük össze a fogalmakat, ahogy már Ábrahám mondta
 midőn a tulkot vont a tűzre egyfia helyett -
 mert biblia-régen barbárok ülnek az isteni széken,
 barbárok vonulnak hadba, barbárokat sarabolva -
 ezek vezessék a kéz gyönyörű verdesését a papíron
 a kontárok, a kufárok, a padisák meg a palik?
 A férfiak! Avagy a női hölgyek,
 a spinkulák, Samu, a spinkulák,
 akik a kegyed képein
 töpörödött szárnnal, de nagy seggel röpködni óhajtanának
 s guggolnak akár a galambicák a Génusz alján,
 akik a Próféta elől négykézláb megfutamodnak
 miután leszerepeltek mint kisértők -
 Hímek, nők, akik gyártják az élőket korai halálra,
 vénségre, fellöketésre, kórházi ágydeszka-homályra,
 hályogos képernyő-látomásra, szellemi színvakságra -
 ezek szabták volna meg Magának: kivé legyen?
 Ej! Nem tükör a mi arcunk, hogy a szajha föld önmagát élvezze benne,

felrózsászva cudarul, felkoszorúzva dögletesen -
 Mária-üveg a mi orcánk, ablak a hervadó világra,
 kinagyítva irgalmat, iszonyatot, elhagyva az elhagyhatót,
 szivárványba-borítva csillag-haldoklást, irányul a konkrét időre,
 betörhetik, de meg nem törhetik, a töredék is csupa egység,
 szilánk-sugarakban épülünk a lehető világ elé.
 S hát az arany Metszés, uram, az arany Metszés,
 a távlat, a mindenség pólusai, az aránylat,
 a szűzek arányai meg az emberi üstökösök iránya,
 a vérkoszorú íve meg a csillagpályák arculata,
 a dimenziók meg az egység - ez is az ember műve,
 a hiábavaló zokogás testvéri lélek iránt,
 tudunk ám mi örülni májusi-majálisosan - tudunk mi sírni,
 ez a mi tanulmányunk, mikor a hajnal álomtalan fejünkön keringöl,
 késő csillagokat vet az érverés, fájó csuklónk zsiborog -
 de amíg ki nem derül: mirevaló arány meg forma,
 addig ne nyúljon a világ a maga érzékeny kezeihez.
 Kehely meg urna meg áldozati tárna
 a föld förtelmét befogadni nem elég,
 de a Géniusz síró szemekkel
 leragyog a röppályák sivatagára,
 a föld síneire, töltések végtelen szemérem-testjeire,
 soha ilyen délibábot, soha ilyen varázsos dongót,
 szent gyomokból kikelőt, zsálya-tornyoktól lilulót,
 szarkaláb-tilolta selyemszárnyat, kamilla-szemű csodát -
 Pestszentlőrinc, uraim, a repülőtér irányába
 disszidált a magyar délibáb, ide-építette magát,
 aki nem hiszi, itt megszámlálhatja világos csontjait,
 vitalliumcső-vázát, vörösréz ideg-szövetét,
 minden tagja finomság, füst meg érzékeny erő.
 S járunk a képek szentjében, vándorolunk szerelmében
 akár a Kezdetben, valamikor, mert csak a Kezdet a nagy,
 s akár a paraszt ünnepkor, a vetésben: járunk a Kezdet fenségében,
 a téglákat megfogdozzuk, meglapogatjuk a panelleket,
 mint a jószágot, a tehén vörösbársony oldalát, a csikó velúr-pofáját,
 úgy bizony, úgy tapogatjuk mi az épülő Időt,
 nekünk az érdes téglafal is csupa bársony volt, ifjúságunk,
 népek fiatalsága, reménység, édes harag,
 a hét hat napján szivárvány, hetediken az álom,
 amikor a liliom bódulatával jövődöt fogalmazunk,
 mi a csajkából is virágot ettünk és anyatejet ittunk,
 úgy is megyünk a sírba, hogy töretlen a világgép:
 Itt látható, ami soha nem látható többé -
 és mégis: Megfeszítették!
 és meghala! és eltemették!
 és szálla alá poklokra, s vele a mi reményünk,
 mert nem látjuk mi magunkat többé a kegyed boldog szemeiben,
 rajzain menyasszony-vőlegényként meg nem jelenünk,
 pedig be szép mind a kettő, mint az arany botocskák,

rubintfejű jogarok az isten kezében,
összeolvadva lassan - nem látjuk mi magunkat soha,
de a maga jobbjára felől, onnan leszünk eljövendők,
nem is ítélni, mert akkorra minden kivilágosodik,
s az Angyal szárnyas orcái mögül kitűnik
a szép ítélet: szánalom és szeretet.
Mária-üveg a mi orcánk, ablak a hervadó világra.

Glória

Sör fia, bor fia
Glória, glória

Meghurkolódik

Csillagfolyók útjába
kabátok ujjába
csontok dombjára
dunnahuzat gombjára
feszül fonódik
meghurkolódik
bánat ó bánat
bekötsz te minket
pólyás bubának

Járjatok fényben

A tenger közepében, s azon is túl:
tenger van.

S mikor a telihold lesajdul:
rég emberek csatangolnak
udvarában a Holdnak.

Dámák Lőrincről: Gubera Vera
kesztyűben, frakkban,
édesanyák
suhognak esküvős havakban.
Kalauzok, zsebes vagányok
ezüst pengőkön vándorolnak
udvarában a Holdnak.

Huszár néni, nagy cselszövő,
mosónő és ügyek tudója,
tündökletes köreit rója
és ámuldoznak, akik Voltak:
Jé, a Huszárné!
Hogy kerül maga ide?

S felel Huszárné:
Küldött engemet az Ige.
Megmondta már a Tolsztoj régen:
(Az Oroszlán, vagyis Leó)
JÁRJATOK FÉNYBEN
Járjatok fényben, amíg van fény!
Udvarában a Holdnak
havonta ezért sétálgatok.
S ehhez meg kellett halni, kérem.
És amíg süt a telihold,
Huszárné jár a fényben.

Karperec-ének

Szép kar-perecem,
ereim fá-örve:
fehér juharfa,
afrikai körte.

Felföldre röptet
s párás déli zöldbe
fehér juharfa,
afrikai körte.

Ha már bilincs kell,
jobb ha ábránd tör be:
fehér juharfa,
afrikai körte.

Sorsomban kísérv,
vigyelek a földbe,
fehér juharfa,
afrikai körte.

Kavics-ének

Jó az ember zsebében,
nap-meleg tenyerében.
Fehér tenyér, kő-fehér,
mégis átsüti a vér.

Pénzed: véren-vett darázs.
Én: gyógyító ráadás.
Én-orcámra ki nem lép,
éneklek ahhoz eképp:

Aki elvet szerencsét,
az lel fehér kövecskét,
kibe a hét-színű Csend
belé-pecsételtetett.

Jó az ember zsebében,
szív-dobaj közelében.
Bár bongatna sokáig,
kövek porladásáig!

Fotós-ének I.

Ó! Ó! Ó!
Mesterségünk a fotó!
Í! Í! Í!
Házhoz jövőnk, hogyha hí!
Forgatjuk a kamerát,
lekapjuk a kamarát,
háznépét és szamarát -
Megörökítjük a
Mát!
Ő! Ő! Ő!
A fotóé a jövő!

Fotós-ének II.

Orcádon irgalmam virága
Hazudtam teljes húst reád
Hogy megvénülsz s meg is kell halnod
ki vágná arcodba Világ!
Oly gyönyörű ifjú nyugalmad
Oly iszonyú csont-éjszakád
Hogy a csillagok is kihalnak
ki vágná arcodba Világ!

Biciklis-ének

Lovat akart bús Ady Endre
(de pénzt a báró nem adott).
Nem szégyen hát pihenni menve!
Nem lépkednek az angyalok.
S hogy bevonult Jeruzsálembe:
Jézus is számárta kapott.
Nyeregbe hát! A golgotára
úgyis eljutunk mind gyalog.

Galamb-macska-virágének

Mikor a sárga trombita-virág még
felém fordulva magyarul zenélt,
tetőgerinci macskák bandukoltak
az Araráton galamb-combokért,
a suf niban boncoltunk holt madárkát,
kutatva a mozgás eredetét,
s megleltük egymás anatómiáját -
szeretsz-e még, szeretünk-e még!

Nappal aludt a lámpa, mint a dandy,
fehér dunnákat döncölt a sötét.
Beöltöztem tüzes ágytakaróba,
királyra várva én, tüköri kép.
Galamb meg macska apellált szívemhez,
s az Ararát, s fönn a mennyei kék.
Ó, szajha élet, hozzám igenis jó,
szeretsz-e még, szeretünk-e még!

Koszorú-ének

Volt heverőm a moha, felköltem is felhő-puha,
alá, alá, alá, ifjúkor hamuja!
Magos a rutafa, boltozata gyöngyöktől buja,
oda a fejem gyöngykoszoruja.

Mennyeknek kapuja, mennybe-menendő ilona,
gyöngyetlen gyönyörű terebélybe, jutok-e oda?
Magos a rutafa, nyitva a sírom kapuja,
oda a fejem gyöngykoszoruja.

Szertartás délen

Templom a Balkánon,
arannyal fedett.
Én oda betértem
nézni képeket.

S láttam eszegélni
hangos híveket
szent süteményt szalvétából.
Mindenki evett.

Szalvétát az urna,
szent buktát a száj,
kinek-kinek rendeltetett
örökrésze jár,

csókot a keresztfa,
talpakat a kő -
s evett mindent láthatatlanul
a Múló Idő.

S szólt hozzám egy Forma
- pap volt vagy ikon -
szólott hozzám szentelt szájjal:
„Mi van, jó rokon?

Lásd, hogy osztja minden
sorsát boldogan.
Se igéd, se süteményed -
hát neked mi van?”

S én feleltem szóval:
„Ó, édes rokon,
nekem bánatom van.
Nekem bánatom.”

Templom a Balkánon,
arannyal fedett,
ott belül a sűrű este
mindent ellepett.

Borongott a bíbor,
rémllett a fehér,
jézus urunk öt sebein
elaludt a vér.

Járultak a hívők
gyertyát gyújtani,
sárgás, szagos férgecskékkel
világítani.

Nem a Máriának,
nem neked, urunk,
hanem mert jó, iszonyú jó
hogyan világolunk.

S gondoltam: ha én is
gyertyát gyújtanék,
csak hogy legyen világosság,
csak hogy fénylenénk.

Engesztelő

Két csont-kezemet kétfelől
két iker-angyal fogja kézen,
felülvén felcsikordulok
én, a meghalástól zenétlen,
ha eljő ami eljövend:
az én jó fölemelkedésem.

Szelíd, hatalmas lelkemet
benyelem a koponya-résen,
és csontomat: sírboltomat
bebolyongja lelkem, enyémem,
ha eljő ami eljövend:
az én jó fölemelkedésem.

S ím egyszerre fölkel a lét
ha fölkelek s szólok eképpen:
Tehát szűnjetek varratok
térképen és oroszlán-méhen,
mert eljött ami eljövend:
az én jó fölemelkedésem.

Bömbölő kínok halmaza
kezemben csönd lesz, meseszépen
elalvó óriás baba,
világkép gyászban és fehérben,
ha eljő ami eljövend:
az én jó fölemelkedésem.

Csönddé-feltámadott világ:
feltörünk a mennyei résen,
delelünk még éjfélben is
ha eljő fölemelkedésem.
S nem lesz fogyatkozás a fényben.

Felfoghatatlan

Felfoghatatlan - de megfogható
Hogy lovaink fehérek mint a hó
S egész éjjel noha ganajlanak
Reggel szügyig gyémántban állanak
Hogy a lét mocska még lebírható
Ló és lovász fehérek mint a hó

*Minden tervek ura: hétfő
Új nap, új király!
Minden tervek pora: hétfő
Új nap, új király!
Dobpergésű hétre: hétfő
Új nap, új király!
Erő-kútforrás, örök hétfő
Új nap, új király!
Igér hétfőt a vasárnap
Új nap, új király!
Bizonyosság csak a távlat
Új nap, új király!*

Birodalom

Dél van. Sötét kontúr nélkül
elfogynak a mészhegyek,
ezüstöt ikráz a tenger,
üllednek fatetőkre
szétzúlló nap-pikkelyek.
Tömör árnyam: szembeúszó
diszkoszhal, hozzám-lebeg,
midőn délnek delelőjén
álom-lovon léptetek.
Horgadnak bikák homlokukra,
szarvukon holt tenger pereg:
kagylóroncs, kiszáradt hydra.
Fakó lovon léptetek,
sifonnal a pata borítva,
verejtékem száraz ikra -
gyöngykoszorúja rezeg.
Néptelen nyár áll a térben,
az időben szendereg.
Fényes délben föl nem virrad,
áll a tenger, ácsorogva -
alvó halak kéklenek,
csak a vér, a lüktető vér
csöndes irama remeg.
Ez a nem-halál: az álom.
Föld, halak meg tengerek
tükörképe égre-írva.
Alvó lét meg délibáb közt
imbolyogva léptetek.

Lám én, sem beteg, sem őrült:
józan álmodó vagyok,
hordom annak képecskéjét
aki álmodni hagyott,
hordom láncon, arany pánton,
csuklóimon csengenek
képek, orcák, nefelejcses
s bölényszín tekintetek,
fényes-mázás, tükör-mázás
csizmám orrán nap ragyog,
amíg velem van az álom
ilyen labdát rugdalok.
Poharamban nap-szilánkok,
nem tejeckét kortyolok:
iszom annak öröme
aki álmodni hagyott.

Verejtéktől-szívárványos
körben feltűnik a Város.
Falak, változó falak,
támfalak meg sírfalak
épülnek és mélybe-hullnak,
szemek sütnék és vakulnak,
még a holt mászkál alatt
és falak rá, új falak,
s vonul hadsereg kalap:
bíró-kalap, pap-kalap,
kalap-bíró-bilincsváros -
s lám a bűnös könnyű préda,
ráépül a minarét.
Tollát, rongyát, arany bolyhát
lassan levedli az ég,
nikkeles eredmény-ujjak
tetején az eskü ég.
Most avatják az új bűnöst,
tördelik zengő kezét,
pattognak a gitárhúrok,
zeng a magasvezeték,
és üvölt a halott élő,
szabad halálraitélt,
vétketlen ne vélje senki
hogyan nem vétkező módra élt!
Rikolt félő és ítélő -
de bennem megállt a csend:
élő holtak között élő,
keresem az elevent.

Én, a nyüzsgésben nyüzsekvő,
vagyok csöndes mint a hó,
tülekvéstelen tülekvő,
érinthetetlen hobó.
Hallom szívem szívverését,
pulzusomban jár a szó:
enni, halni, enni, halni
létnek hiábavaló.
Ríkat e sürgő alázat
amint egymásba-harap,
ríkat frakkban, overallban
e tököss asszonyi had,
rí virágom lakkcipője
s bűdös bakancsa alatt -
Keresem a sokaságban
aki férfinak maradt!

Megpendül a zománcos kép,
barnája és kékje cseng,
halkan mint a tündér pénze
idéző a fém elevent,
ezüst lelketlen harangja
bársony érverést jelent,
jaj, ha mását megtalálnám!
Csend, csengés, majd újra csend.
Hordom csuklómon, nyakamban
én, a vér, a vértelent.

Óriás tükör-teremben
íme jó - ki jó felém?
Lovag-öltönyöm simítom:
Mintha én - de mégse én,
hosszú, csipkés bugyogója
tükörrel rakott szatén,
lovag-öltönyöm tükörben
jó mögöttem feketén.
Lép lovam magával szembe,
ott megállunk ő meg én.

Márvány fejem zsibbadása
jelent kövévált időt,
megkövesült sáska-omlást,
felfújott halott-lepedőt,
tömör vitorla-gomolygást
kivel Krisztus égbe-nőtt -
ideiglenes halálom
jelent újulni erőt.
Ez a csipkerózsza-álom.
Fakó lovam gyöngy-fonálon
kikötve egy rózsaszálon
rózsza-álomban lebeg -

nem kelünk mi útra újra.
Sereg rózsza-seregélyek
súlyától a főveny lebírva.

Kövek állnak, faragatlan,
víz-zuhogástól csiszolt
kövek, kő-körök nyugalma
jelzi hogy a lét mi volt -
védtelen kő-türelemben:
kő-rózsában áll szerelmem.

Vállá síkos kék halakkal:
ostor-csíkokkal jeles,
de a kő-izmok nyugalma
elszánt fenséget jegyez,
konok virág-koszorúja
király-koronája lesz,
minden hadi kalpag ellen
tüske-dárdákat szegez.

Nekem férfi, aki férfi,
ki ha úgy kell: lóra száll,
de a mocskos türelemben
hosszú éveket kaszál,
ki a bábos álorcában
pillangó jelenre vár,
ki ha pillant a tükörbe:
tükörben az isten áll.

Nyiratkozni le a lelket
ni hogy lódul ez meg ez,
ő meg lassú lüktetéssel
ezüst hajzatot növeszt,
bárányos haj sátorában
dohány parázsa neszez,
fűjni füstjét, szent ezüstjét
lélekezése lengedez.

Márvány fejem zsibbadása
jelez kővévált időt,
ideiglenes halálom
jelent újulni erőt.
Szablyám lassú pörgetése
csipke-sűrűdést terem,
ott havával, bíborával
minket elföd, úgy legyen.

Szablyámtól nő szövénéye
s felpilléz akár a hó: -
Ámen az álomra, Ámen -
Szügyig rózsában a ló.

Épül s összedől a város?
Milliomszor úgy legyen.
Itt lágy-robbanású bokrok
terjednek szerelmesen.
Ámen az álomra, Ámen.
Rejtsen el, akár a hó,
míg fehér fülét hegyezve
egykor megmozdul a ló.

Sziklára esett

Sziklára esett igéink
Haj te kevély nép, ugyancsak kevély
s kevélységedben igen ostoba,
légkalapácsnak ütemes igen,
haj de porból vagy s hogy leszel te porrá
ha majd a fantáziátlan ripacs
sikárló kőpornak kiárusít!
S borongván a kőfaragó szívében
ott vagy még, ember s oroszlán-alakban,
mennynek-emelt húnyottszemű orcák,
fiatal vágyak emlékművei,
a létjogok és más eféle barbár
eszmék - eszmék! kivésett szobrai.
Hogy sír a kő! A szívben a szobor kő
hogy kapdossa behemót ökleit
örök szeméhez, örök kő-könnyeit
hogy törli a meg-nem-levő világ,
évszázad-mozdulású vállalai
hogy ejtik az összehasadt szárnyat,
kő-lélek zokog itt! - Míg a test:
hatalmak lábosát sikáló zúzalék,
porabb a pornál: pornak sóhaja.

Pillanat-ének

Láthatatlan vadgalamb rivall.
Forrás cseppen, fekete a zöld.
Hideg moha kék molyhaival
játszadozik a fiatal Csönd.
Testemen s az erdő sejtjein
úr az alvajáró értelem.
Ez a hely a Jelen Pillanat,
miből én is folyton vétetem.

Tudom én hogy nagyszerűt sugall,
én vagyok csak arra képtelen.
Óriás karácsony-ágain
terveink kápráznak félszegen.

Venni, járni benne

Venni piros hippi-cipőt,
venni, járni benne,
sajnáltatni, kiröhögtetni.
Venni piros haragot.

Átértékelni magamat,
új eszme-térképet tanulni,
nem jobbat s nem rosszabbat: újat.
Átértékelni Európát.

Kudarcunk fedele alatt
lenni az emelgető lélek,
és egyedül meg nem ugorni.
Születni szemfedő alá.

Venni piros hippi-cipőt,
venni, járni benne,
új hitemben hitetlen hinni,
venni piros haragot.

Európa madarai

Jöttök-e rüh-tallérosan
jegetlen égtájak felől,
hogy az elhasznált levegőt
énekké kifújja a csőr,
jöttök-e csalódott hadak,
madarak, vándormadarak,
legbátrabb írás sorai:
Európa madarai!

Így térnek eszmék foltosan
a nagy menekvésből: haza,
elhagyva a tömegvadont,
a félig-értő évszakot,
s eljő a világ tavasza,
hull Egyénekké a Sereg,
és már énekelni lehet,
Valakit vár a Valaki,
Európa madarai.

Megtérő vándormadarak,
Európa mit tartogat?
Koldus az is ki hű maradt,
ki szárnyakkal söpört havat.

Hímek, hímes-sujtásosak,
tojók, tollkötény-sávosak:
rongyosan szállnak párzani
szent baka és áldott Mari:
Európa madarai.

Láz-almákkal kongat az ág,
július rikolt: nincs tovább,
sokasítja a Hold magát,
üti erünket, a Dunát,
most hóhérkodnak a kofák,
rázkódnak az emberi fák -
hullnak a súlyos éjen át
féreges János-koponyák.

Kit Európának hivunk:
óriás tálcán szikkadunk,
lúktet, nyüzsgő kárhozatunk,
s a fátylatlan-forgó világ
körülhordozza a halált -
De a sirató korai,
Európa madarai!

Mert íme látom: meghalok,
s megszületek általatok.
Akit a föld magához vont:
lágymollakat táplál a holt,
s fölemelkednek porai -
viszik az ég madarai.

Ádvent

Gyertyás ág-végeit kioltja,
vetkőzik a hóban a bükk,
veres lobogóit leontja,
a zászlók évadja letűnt.

Négy világtájjra az óra
alkonyi négyet üt,
mennyből a hó, a hó
lángot vetkőzik a bükk.

Disznó-ének

Etettél hogy megölhess
Lettem ételed
Vérem véredben kering
Mire kell neked

Közös vér ha elcsorog
mondd: az áldozat mit ér
Vagyunk evők és ölők
Vérrel virágzik a vér

Égi korona alá

Égi korona alá
írom Annak, aki Él:
Engem megvagdaltatál
s meg nem térdeltethetél.

Lásd, teremtett szerveim
kihúynak a nap alatt.
Én homályból s hiányból
megalkotom magamat.

De lágy csillagrendszered
egyben fény meg egyben árny,
zümmögő kísérleted
teremtett van meg hiány.

De lágy csillagrendszered -
ilyet nem alkothatunk:
Te a semmiből növelsz
eleven fát meg gyalut.

De lágy csillagrendszered
noha lüktet: híja van.
Híja s maga: múlandó -
nézheted-e e boldogan?

Írom azért: tisztelem
minden múló csillagod.
Míg múlandó az örök,
tiéd addig nem vagyok.

Tiéd a fa meg a csont,
fábóli asztalsarok,
tiéd két csont-könyököm,
mégis tiéd nem vagyok.

Sírom fejében a kő,
kőben a kőangyalok,
tiéd testem meg a nyű,
mégis tiéd nem vagyok.

Rózsa-ének

Ablakomban a bimbó:
nyílatlan bársony baba
rózsának korma eljő
tömör hajamnak hava

Ó duzzadó jelenkor
Idomtalanság kora
Nádas tisztája helyén
világgevő pocsolya

Nem a nap: a harag süt
Nem zengés ez: a pora
Fogamnak csikordulása
bábura háborura

Nincs mód kitörni rajtad
örök hüllő-kupola
Álmunk is hiába tiprat
elhervad pata-nyoma

Sebeink eldagadoznak
nem nyílnak ki soha
Rózsának korma eljő
tömör hajamnak hava

Vas-kristályos az óbor
Augusztus-bíbora
Részegtelen fejemnél
a Tévedések Ura

A vér lassú csatája
nem vezetett sehova
Rózsának korma eljő
tömör hajamnak hava

Tarló és temető

Sóhajt a nyár, éjfélre jár,
éled a megművelt homály.
Álom-gyökerű tulipán:
megmozdul egy fehér madár.
Ágak, álmok terjengenek,
világok szunnyadnak a fán.

Veres cintányér aki volt,
mostanra hallgatag a Hold,
de fenn, az éji delelőn
fehér sugárral meszet olt,
fekszünk kísértet-lepedőn,
forr, habzik a világ-korong.

Ki tette, hogy mind elmegyünk,
hogy elmenvén földet együnk,
liliom-szívárgást igyunk!
Volt ágyunk és volt angyalunk.
Kísértet-láng a temetőn
a mi lélek-fehér ágyunk.

Derengő harctér a határ,
zászlókat aratott a nyár,
búza-keresztben áll a Hold -
kévébe-kötve fekszenek
a fölhalmozott lobogók.

A nagy hajók útjába

Népek vesztén, ifjak elestén
álmodunk szörnyűt: a valót,
s szörnyedünk ébren is tovább
népek vesztét, ifjak elestét,
sarat, dagonyát, verítéket,
só-gurulást, csillagból vackort,
világméretű fogcsikorgást:
fagyódó tenger-varcogást
ahol a rájuk angyalszárnyai
csattantak egykor, s mostan dülledt
pávaszemekkel döglük az olaj.
S hajnali fehér koponya
reflektoroz az óceánra,
a nagy hajók útjába-táblázott
jég-ablakokba, megfagyott
a robbanás a tenger terebélyén -
hajnali fehér koponya
altat el, s álmodunk tovább
népek vesztét, ifjak elestét.

Akár a szellem-koponyák

Akár a szellem-koponyák
égvén rideg, foszforos lázban
lakatlan óriáscsigák
vándorolnak a vízmosásban

Esély

Drótokkal szegett hegygerincen,
lépkedünk porladó bilincsen
mert előttünk azok haladtak
kik e vasakból kirohadtak.
Járunk az ősatyák porában,
koponyájuk hóharmatában.
Nincs a kínok kertjének mása,
holtaknak nincs feloldozása.
De mi törtetünk okkal, érvvel,
megkötözött zsiroskenyérrel.
Mi, a világot megnyerendők:
kártyázni hívjuk a Teremtőt.
Nincs egyebünk a négy királynál,
íjjas-szíjjas lapos hadánál,
kétdimenziós pej-lovánál,
zsebünkben ott a négy világtáj.
A figurák derékba-vágva,
nincs gonduk életre-halálra,
kifestett báb-orcájuk békés,
merev mosoly, semmi emésztés,
íj-idegük is cipőpertli,
ezekkel kell minékünk nyerni.
Jövünk öröktől étlen-éhen,
sziluettünk is forr az égen,
jóllakatni hol az a hentes!
Fohászkodunk a fegyelemhez.
Lekuporodunk csöndben együtt,
a kenyérkét immár megettük,
életünk egy van, pénzünk semmi,
jaj, a szív szégyell visszamenni.
Ej, követeld az odvas fától
jussod, ki rádmaradt apádról,
az odakötött borju árát,
ha már a farkasok lerágták!
Szemközt a kopáros hegyoldal,
betenyerve pusztá hanttal
kiket növeszt növekvő árnyék.
Aki veszít: oda az átlép.
Nézünk átra, magaslatára:
hát temető az, s csupa páva!

Megúnta az isten a harcot,
nem óhajt többé hadi-sarcot,
únja kuruccát és labancát,
a szegények pörét s kudarcát,
rabjainak tetves gabancát -
az isten befejezte harcát.

Kíván nehéz halotti pompát,
teliholddal-tömött aortát,
kíván, kívánós egy Gigászra:
az elképzelhetetlen gyászra -
mint vemhes oroszlán az étkét:
kíván az isten világ-végét.

Kegyúrban a kegyes kegyelmet -
teremtődben ne kutass rendet,
az értelem bennünk világít,
Teremtmény, tarts ki éjszakádig.

Megúnta az isten a harcot,
kioltja az emberi arcot.
De mi az ember alkonyába
jöttünk mint hajnalhasadásba,
játszani jöttünk - a fegyvert még
apáink kezéből kiverték.
Mi, birtokosai a szónak
föltesszük legtisztább valónkat,
s úgy játszunk felvirított lappal
hogy lásd: mi van a kártya-pakkban.
Mi van? Ami lehetne. Ünnepe.
Szív-királyok elevenülnek,
szüreti hősökkel a prэшáz -
kondákkal hömpölyög a makkász,
festett fodor víz: tenger-rengés,
íme, a szép világteremtés,
zendül a zöld leveles erdő,
betyárral s szűzekkel kerengő,
folyó zuhog, csónak lavíroz,
szeretők készülnek a csókhoz,
s amitől elidegenültünk:
van s értünk van s virágzik telkünk,
indázik tök, töklelél támad,
szára növekszik pikulának,
ernyője napsütésben kendő,
termése dagadt marhabendő,
csíráznak boldog vetemények,
varjat üznek piciny cselédek,
fúj furulyát Kuoni Pásztor,
ittasulunk bodza szagától,
este a kertek alját lámpák:
bemozogják jánosbogárcák,
pihen a sólyom, sapka rajta,
meglódul a torony harangja -
csönd lesz, törlünk kenyérrel üstöt,
kezdenek hangolni a tücskök,
feljő a hold, a göncöl-csillag,
siheder ölel, anya altat,

feljő a nap, család megéled,
munkál a test, pihen a lélek,
arató izzad - vén csősz fázik,
rőzsén a tündér láng virágzik,
nagy havas tél van, nagy tavasz jön,
ibolyás a vitézi öltöny,
tubarózsa a nők kalapja,
s máris a sors kérébe-rakva -
iszunk, íjat ajzunk, cicázunk,
újévből új évbe bokázunk,
vért adunk festett vérű Ásznak,
Tell Vilmosnak, Stüsü Vadásznak,
szép vénségből szép ifjúságba
újulunk mint szív-ábrás nászba,
s kiterítjük eléd a kártyát:
Szent, szent, szent az élet, ha látják,
közös szemüinktől szép a reggel,
szent az élet, Úrunk ne vedd el -

Már az első ütés megingat:
körünkből kiromlik egy Csillag.
S ahogy elzuhan odaát:
a temetőn kigyúl egy lámpa.
Merülünk gyászba, nagy Vigyázzba.
Sötét a van, akár a nem-volt,
kezd világolni ami Megholt -
amennyi gyász, annyi a lángja.

Az élet képei lehullnak,
most dobjuk a tétre magunkat,
vesztő seregünk húnyni, fogyni -
most kezd a temető ragyogni,
a bánat gyémánttűzbe vonja,
lűktet, akár a karácsonyfa.

Feljött a sírokra a páva,
feljött, de nem szabadulásra.
Pecsétül az örök hazára
terjengve csillagzik a páva.
Pupillás tolla glóriába
kifeszül mint kézben a kártya,
karéjoz a világ porába,
besöpri szívünket a páva.
Mi is lámpát gyújtunk az éjnek,
ezer szemünkben ég a lélek,
világolunk halálra szánva,
vagyunk a temetőnek párja.
Eljő az élet éjszakája,
ifjú lámpáink arcra buknak -
Ragyogjunk, testvérek, magunknak.

*Kardvasak gyúlnak hűlnek
Csonkon a csonkok hegedűlnek
Kiforr a seb és beforrad
Végtelen útján
A Holdnak*

Óda a tengerhez

Vér-borulásba e szempár
s kék ragyogásba merül.
Láttalak cári ruhádban,
láttalak mezítelenül.

Hajnali királypirosból
s csillagtalan-egyedül:
néztelek hatalmi pontról,
néztelek jeltelenül.

Ölétél ruhátlan kékből
akár az emlékezet,
utaztak emlékek rajtunk:
matracok, bábú-kezek.

S midőn a fekete ember
éjhegedűn hegedül:
láttalak bemattolt gyászban
fény özvegye, egyedül,

siratni mély zokogással
vívmányt meg papírhajót -
és feltűnt s merült a könnybe
a végső hajó: a Hold,

sarlósan merült a mélybe
majd feljött s ím teli volt,
s láttam hogy habzik és billen
s fényesen csordul a Hold,

s öngyilkos felrobogással
örjögő tajték-pokolt:
égő paripáidat láttam
míg a Hold sósava forrt!

Éj múlt hold-szakadással,
voltunk mi fényes velő,
domborzatunkra világolt
záporként tűnő idő.

Éj múlik hold-szakadással,
zúzik a földi szemét.
Nap múlik nap-ragyogással,
tömörül gyönggyé a kék.

Hordalék vágyak hajóit
elhordjuk s vágjuk hanyatt,
roncsaik vízporrá-verve
fogunkon felhabzanak.

Sebhetlen ácsorgok rajtad,
árnyam is örökkön ég.
Kiismerhetetlen a tenger,
kimerhetetlen az ég.

Vér-borulásba e szempár
s kék ragyogásba merül.
Láttalak cári ruhádban,
láttalak mezítelenül.

Gyöngyre-zárt ablak

Tajtékra írok, olvassa tajték helyettem.
Bort iszok, búsulok, barátot eltemettem.
Dohányom parazsa, gyűjtött leveleim pirosa,
hullámdörej ellen homlokom abroncs-vasa.

Szemközt a tenger örökös támadása
Gőzmozdonyok örök jövőse, összeromlása
Kék-fehér tornacipőben átkeltünk-e
lépve tajtékra úgy mint háborgó gyepre

Boron, dohányon, rágódva piros magányon
berúgok de csöndben, akár a régi barátom
Csak a gyöngy koccan amit zsebünkbe tettem
mert szerettek minket, szerettek, szerettek

Lakozom én! és életem gyöngyre-zárt ablak
Neked a kulcsok nyitni meg zárni megadattak
Ülök, ámulok elgondolt üres kabáton
kabátujjából hirtelen támadó szárnyon

Haladék

Ismered-e a napos partot
a felborult szikla-harangot
a csontok-bontok szakadékát
hová Ádám szöktette Évát

Míg lassú hullámok görögtek
a madarak eldübörögtek
magunk voltunk: én és kabátom
s a halál helyett jött az álom

Tekintet

Szozopol, menetrend vége
ezüstté-vénülő éve
kő-köve épület-fája
megőszülő cser-gerendája

Szozopol matróz-dohánya
dohánya meg kapitánya
kocsmás vérednek vacsorája
Szozopol ivó-szobája

Szozopol kezdete vége
egy meghívás meg az esélye
jós kávézacc feketéje
Szozopol szeme-fehérje

Szozopol cser-gerendája
grafittá-korhadt sirálya
polgára meg katonája
Szozopol szemöldökfája

Hotel Jelen

Villany-soros szállodakert.
Éj van fölötte.
Virrasztók fehér ablaka,
virrasztók fekete ablaka
tekint a zöldre.

Macska vadászik egymaga.

Világos fővenyre a víz
omlik dörögve.

Fehér, fehér lépcsőkre süt
a szőlőfák ásványos zöldje.

Macska vadászik egymaga,
lapul, felugrik, éjbe-csap,
titánbogár zuhan pörögve.

Hallgatag tribúnók mögött,
ahol árulnak paprikát,
láttam a veszteglő hadat
s a lakkozott csiga-bigát -
szemétből aviatikát.

Fehér lépcsőkön a magány.
Ígéret Földje.

Virrasztók fehér ablaka,
virrasztók fekete ablaka
tekint a zöldre.

A tenger színe előtt

A tenger színe előtt
leteríték lepedőt
ülök a tajték elé
innen az út lefelé

Leányszín fehér homok
gyöngyszín krizantémumok
gyász, gyöngyöt lélekező
medúza-csápos mező

S hánykódó bábú-karok
borillatú palack-rabok
a szellem sodródik ott
s dűnnyög a tenger, ragyog

A tenger színe előtt
vagyunk bölcsők s temetők
bölcsők s bizony temetők
a tenger színe előtt

A nagy hadi-uton

A nagy hadi-uton
a nagy tengeri hadi-uton
az éj alapoz és a hold betonoz
a nagy hadi-uton
a nagy tengeri hadi-uton

Mérföldes széles végtelen
Vitézek járnak azon
A hold hűvöse gyújtogat
emléktelen homlokukon
jelet
hogyan fegyvertársra leljenek
a nagy hadi-uton
a nagy tengeri hadi-uton

Öklükön öreg kokárda
akár a sólyom
Egy eszme alvadt ragyogása
s a fegyverek
Sisakjuknál a fény moha
s évelő holdviola
s az eszme alvadt ragyogása
öklükön terjeget

Angyalhaj-felhőkön a hold
átsajog ringatagon
Derengés könnytelen borongás
udvarában ünnepli egymást
vitéz meg végzetben rokon

Az el nem hajított gránát
mint az el nem gyújtott halál
tündököl oldalukon
S angyalhaj-felhőn át a hold
dolgozik hallgatagon
a nagy hadi-uton
a nagy tengeri hadi-uton

Máglyák

Micsoda máglyák
Égnek
Meghalni
Melyikre
Lépjek
Hogy a legnagyobb éjfél
Szívéig érjek

Madár-e az Denevér

KASSÁK IFJÚSÁGA

Madár-e az Denevér
szárnyai noha tsöves Tollazat híján
duhognak bőrösen mint az Duda
Madár-e az Denevér
szegy-tsontjai üregtelen boltozatával
dől a besötétült Levegőre
midőn a Tsillagok dorombolnak a magasban
ő a két kifeszült vánkös-cihával kiugrik
s mi köze Tsillaghoz, mi köze az ég bársony-harangjához

Sinórt a Zenítig vágyaival nem von:
tsapong a Táplálék iránt.

S korhatag írás, légyiszok-szeplős
íme kitanít: Madár az, ami száll.

Eképpen madár az orcádba-ütő kő
az ördög aki maholnap elvisz
szörzeti burungozva surrognak s alá alá
a forráskutak alá, levisz az orcátlan halálba

S tündököl az éj bolygókkal, világos holddal,
fénybogarak hidegzöld tűzben bolyonganak ártatlanul,
most álmodja meg az aviatikát Leonardó,
jajong a fülemüle, a tojásban most fogan az ének
s szólott Leonardó: Mindaddig a talajtól elszakadásunk nem lesz,
amíg a tervelt repülő Denevérhez hasonlatos.

I. SUMMÁZÁS

Éj van pedig, ez világos -
fekete mint a Pokol,
S Kassák Lajos Jeru Jeru
zsálem felé gyalogol.

Minden virradat lezárva,
minden szájon csönd honol,
minden kurva most a nyíló
pénztárcák iránt farol.

Ím, az emberi mivoltból
csak a buksza szavatol.
Fényreklámoktól a város
apokaliptikus ól.

Szólott vala Leonardó:
Kire formázik a por,
Madárra vagy Denevérré -
eztet döntse el a kor!

Lépj a dolgok lényegére,
minden kitetszik ahol -
S Kassák Lajos Jeru Jeru
zsálem felé gyalogol.

Kassák Lajos naponta begyalogol Jeruzsálembe.
Kassák Lajos a nagyipar feketelistáján,
szűrnak a hetyke K betűk, sugallnak a S-ök
lábadást. A Lajos se a vicclapokból kivágott:
sötét a Lajos mint a gesztenye, tömör és megvesztegethetetlen,
a külvárosi Lajki sötét és gépolaj-szinű,
és Kassák Lajos naponta begyalogol a szent városba
s megáll a redakciók előtt, a kapuk alatt.
Ott a hírlapok kifüggesztve, ott az olvasmány ingyen,

ott naponta elolvassa az akasztott betű-mezőt.
Mít cselekedtetek uraim uraim beton-vezérek,
íme az ige közkincs lett, ha hazug is, hamis is,
íme a hazugság is megvilágosít, a hülyeség is lázít,
íme kinyílik egy Elme, s ha nincs más dolga: ITÉL
íme aki a pusztából feljő, a lenyíratlan, a megvehetetlen,
muszájból él úgy akár az Ég Madara,
íme aki a gépkalapács alól kimászott
és szétttekint.

Osztályoz. Azt mondja: EZ AZ ÉG
EZ A FÖLD

Megériinti az automatát, de se pénzt, se tejet
belőle nem fej.

Megériinti a betont, és visszarúg a beton.

Az ő kezét, gömbvas-csináló, szerkezet-csináló kezét
megüti, megvágja a kisajátító világ.

Akkor pedig elkezd nevezni. Ősember-módra
nevet ad a kőnek, a fának, az Épület elemeinek,
a Szerkezeteknek, a Finom Angol Szöveteknek,
az Almának, a Szerelemnek, Mindennek lőn akkor szörnyű Neve,
mert nem úgy hangzik ez: NINCS nem úgy hogy a MÁSÉ
ez a név úgy hangzik s visszhangzik:

MÉRT NEM A MIÉNK

Éjjel a város szuszogása fölött ott áll Kassák
mert nem kell kipihiennie az egésznap robotot
s ihol a házak, a szobák, a tárgyak, a kirakatok,
a gépudvarok, a tányérgyárak meg a husok
meg az eleven husok, barmok, visító disznók
betelnek az új névvel, és fölindul minden
de föl is utálkozik minden, régi nevét leveti,
kihányja, lefejt, leszalagozza, s üvölti minden
az új nevet, a szörnyűsége, gyönyörűsége nevet -
madár-rikoltás, rontás, hajnalra-megérő sikoltás
ez a MIÉRT, eleven kés - az éjszaka-járó Kassák
a fekete posztóból a reggelt kihatja nekünk
s egyszerre fölszáll minden. Még üzemel a börtön,
a kaszánya még pillogat kendermagos ablakaival,
de kétoldalt rozsdaszín tollazat nő a falakból,
megemelkedik négyzete, s kipotyognak a boldog kiskatonák -

II. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: mi az Ember?
Mért lakol meg, ha lakol?
Mitől krisztus Jézus Krisztus,
mitől lator a lator?

Miért vétő az önvédő?
Mért kedvelt a védtelen?
Mire báró ami Káró?
Kit véd a történelem?

Mért lesz fertő a szűz Ájer?
Mért zabál meg a kenyér?
Mitől Hóhem ami Frájer?
Madár-e az Denevér?

Mondja uram: mért vagyunk mi
apolitikus akol?
s Kassák Lajos Jeru Jeru
zsálem felé gyalogol.

Jaj minekünk, ha nem ismerjük erőnket,
s amikor megismerjük erőnket: ezerszer jaj nekünk.
Minket csak a Háboru tud megemészteni. Tömegeink ríva
fölkelnek a cafrangos vagyon erőszaktétele alól.
Jaj milyen gyönyörű lenne a mi Fiatalságunk,
a lenyíratlan hajú, lebírhatatlan erejű,
kezére, lábára, mikor ránéz esztendei vagyonára,
mikor a bankó-susogással már nem közösül,
mert sárarany haja, éveinek aranya
egymás között megosztva biblia-szapora.
S jaj minekünk ha a pénz megismeri erőnket.
Minket csak a háboru tud megemészteni.

III. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: mik a Harczok?
Mondja: kit éltet a vér?
Mondja: béke-e a Munka?
Madár-e az Denevér?

Maga tudja: mi a Haza,
s kiké a hazai kegy,
annyira tudja, hogy értük
a Tsatába el se megy.

Tudja: a fül nem füledzik,
nem orrodzik meg az orr,
s koldusbottal jár a faláb -
maga nem lesz matador.

Éj van, éje bevetésnek,
szimfóniánk a pokol.
ÖRÖM BÚVÓS ÉGI SZIKRA
gránát-rózsává omol.

és Kassák Lajos naponta begyalogol Jeruzsálembe.
Susogják: Mért nem hajt ez az ember, mért nem üzletel,
mért ír, mit ír, mért csikorog a foga mint aki álmodik szörnyűt,
mért nem aluszik, mért néz, mért rám néz de mintha látna levegőt,
ki vele az életből, döföli a trágárul felhasznált muzsika
lapjaidat, tiszta lapjaidat - és akkor ó akkor
fölkel a pihenő madár és elszáll a madár
és Kassák Lajos naponta be de begyalogol
de kifordítják, de befordítják a beton felé,
falra mázolják, beszélnek róla, ítélnék felőle:
Te vér-lakkos, te velocipéd-kerekes,
Te ilyen-olyan, te begarazsírozott, te kigurigáztatott
Te Garagura, te tídel-dúdel-dei,
Deux et Machina, miből él a bús masiniszta
ha egyedül hengereli a műutak rengetegét?
A történelmi lóra se fért föl minden történelmi osztály,
hát még az autóülésre ahol terpeszkedni lehet,
nyomni a gumidudát ami arra amire hasonlít
cicire gondolnak a férfiak, de viszont a nők
A szántóföldek, beton-mezők között a Vadállat
nem vonúl el, nem szüli meg Kitsinyeit,
a táplálék elosztására virágzik EGY JELES VADKERT
mi pedig kipusztulunk A DOGMA NEM AKADÁLY
noha meg vagyon írva INKÁBB FELJESSZÜNK
MINTSEM
KIPUSZTULNI
HADJUK

Lajos maga még jó lábakat örökölt
a mi visszereinkben a trombózis fázisai hatnak,
maga önműködő, mi pedig megműttetünk,
minket gyújtanak, fojtanak, noha a szövétnekről meg vagyon írva:
GYÚJTATLAN GYULLADJÉK OLTATLAN ALUDJÉK
és így az éjben, tündököljön bár csillag tejében:
MADÁR-E AZ DENEVÉR

IV. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: a profánok
s a próféták közege
mért nem vonja kebelére?
Mert tükröt tart, igaz-e?

Tudja, mért tejel a prosztó,
mért kegyes a kegyseres,
mért mosolyog a pörosztó,
s ama Posztó mért Feles.

Tudja, mért ló a poroszló,
mért keres a felperes,
tudja, mért hízik a disznó,
tudja, mi a végleges.

Minden korban van egy Korszer,
ez újít vagy kiherél.
Mitől korszerű az Óvszer?
Madár-e az Denevér?

Szent a maga tót-kalapja,
szent maga, méltó alap.
Maga: gond és gondolat-tő,
a többi csak faszkalap.

Sípok, sipolyok, síkok, sikolyok,
sávok, sávolyok, sűgok, sugarak,
utak, utazok, szállók, szaladok, hálók, haladok,
nyűvek, nyűvetek, sírok, siratok,
rongyszedő-kocsik katasztrófája, felborult luxus -
 rongyfőrgeteg, színes rongy-havazás, rongy-
 barrikádok,
 rabomobilokban a bennrekedt csizmalopók,
 munkaruha-eladók,
robotgépek eleganciája, vascőr, vaspata, vascőr,
madár-e noha! és madár-e, noha és noha!
mert ha a zsűrkiflik végén kibújnak a fullánkos puskák:
e szuronyok ellen mondhatod-e: tovább, csak tovább!
ELEGÁNS KUTYA ELEGÁNS AJÁNDÉK

VILÁGGYŐZTES SZÜLŐKTŐL

Kávéházba bemehet de anyádat oda soha
Elfárad az ujságpapír, a betáplált hullám-
 papagájok gyöngyszemei lassan kihúnynak
alkonyat ALKONYAT megszégyenül a munka
mert nem bírja, mert az isten se bírja
ÉN MEGHALOK HAZÁM
s a tömbök, a vázak, földalált gigászok,
a beton konkrét parabolái szégyen-vörösben,

Hazám hát nem kell - hát persze hogy nem kell te hülye
Mégse lesz magából reménytelen szerelmes soha.
A tisztaság vizével naponta szájából keresztel,
de a hitványakat lehugyozza, mivel rendszerető

V. SUMMÁZÁS

Mondja Lajos: mi a Közjó?
Mért nem nől velünk az ing?
vagynak noha szentjeink és
papi fejedelmeink.

Mondja: nyolcmillió Elszórt
mért csak magának kotol,
s lesz eképpen a sok Egy-lét:
egy kollektív rabomol.

Mért oly kelendő a lencse
s népszerűtlen a babér?
Mért adódik el az áldás?
Mért adunk ezret hatér?

Minden amit fölhaláltak
miért hogy megszegyenül?
Mért rohad a tudás fája
szedve is szedetlennül?

Édenkertből jussolhatnánk,
részünk mégis a Pokol -
S Kassák Lajos Jeru Jeru
zsálem felé gyalogol.

Távol Újpesten egy citerafejű öregasszonyeledelt készít a fiókba,
bizony a Lajos anyja nem hadja kipusztulni a Fiút.
Halál-aratáskor dolgozik a szemfödélgyárban,
törött flitter a kontyában, ősz hajában gyászfonalak,
csupa ragyogó gyász, a gazdag gyászok szemete az újpesti pompa,
ottragad a költő könyökén is, a stoppolás pirkadatán.

Virrad is már, haza kéne menni az angyali földre,
mit hoz a férfi a kávéházból, mit hoz haza?
Pénzt bizonyosan nem, de a csikóhús-levest megeszi,
lerakja magát az ágyra, a drogista ágybérő helyére,
csupa szappan-pacsuli a szoba, rózsaszín illat-keverék,
de a kiszellőzött szobában nagy locsakodással
mosdani lehet (lavórban) Csönd=Dinamika,
éljen a víz tisztája, amilyen már soha nem lesz,
teli képlettel a szoba, a szemétlapát is négyzetre emel,
éljen a mi mosdóvizünk amíg nem válik vérré,
éljen a mi törülközőnk amíg nem lesz forró-lobogós,
éljen ami kibocsát tisztán s visszafogad patyolatozva,
éljen ami tisztít minket s amit mi fölemelünk.

Ide az angyalföldre a Lajos hozza a Miértet,
s a mindennapi Miértet add meg nekünk ma -

MANIFESZTUM:

K oldusé ima, zsoldos kapja bért.
A miénk: a mindennapi MIÉRT.
S ikolyáért essék ha felszegeznek
S Mária ne köpje le a keresztet.
Á m ne vérezzünk el a gondokon.
K ell *Ámen* helyett a

G
O
N
D
O

GONDOLKODOM

K
O
D
O
M

A RÓZSASZINŰ DZSIP

*Végesből végtelenre,
kardomra-tűzött perre,
halálos szerelemre:
születtem életemre.*

Mennybe menendő hajó

Idegen a tenger, idegen a föld
idegen az Aranypart, és a Fekete Part idegen.
Idegen a kikötő árbóctalan egy-rangúsága,
idegen a homály, a nap fölindulása idegen.
Idegen a csehó, idegen a kupolaváros,
idegen a társasutazó s a társtalan is idegen.
Idegen a szentek vicsorgása arany-ikonból,
idegen a polgár s a szajha is idegen.
Idegen az elérhető föld meg az elérhetetlen,
idegen a végtelen s a jelenlét is idegen.
De nem idegen ez a tündér ravatal,
halmaza a törékeny világnak nem idegen,
elmúló idő, elmúló barátok árvácska-arca
de az álmodott s elmúló jövő is: nem idegen,
nem idegen
a kopott tenyéren fölkinált
szerelem,
édes hajóm, gyémántos-aljú,
semmibe-úszó szigetem,
ahonnan patkányfejű nép
iszkol a betonozott térbe,
mert elhagy a jelen söpredéke,
mennybe menendő hajó!

A vizek felett nem az Úr lebeg.
Valami megközelíti hajónkat.
Valami ami nem volt eddig,
ostromolni fogná hajónkat.
Valaminek lajstroma most íratik,
közrefogni fogná hajónkat.
Valaminek tömege most tömegedik,
elfoglalni fogná hajónkat.

Szóval is megmondattott, leiratott
régén: Új romlás új királya fogan a
szemétben. Bábokkal, bocskorokkal,

bútor-hevederrel, bábeli barabollyal befödve a tenger. Rá láda, papírbála, papírcsákó paszománya, egyenes görbe fakerék, ó mi szép, jaj de szép ez a háromlábú szék, tulipános támla, régi dunna, kis katona, ugorj a halálba. Hírkakas, hímestojás, híres harang fészke, bál-orca, baba-orca bűvárol a kékbe. Kő szárnya, kisdéd szárnya, deres lovunk szárnya, örvénybe, ragyogóba, kerekébe zárva. Rózsafa arany vonók cápán hegedülnek, víz hátán, veres hordán ott úszik az ünnep. Fölforog, aláforog, bika torka türköl, újmódi új pusztulást irtózva jövendöl. Ím, ami kihajított, ami tehetetlen, föltámadt temetőnek ami temetetlen. Szél hordja, el nem hordja, Ararátig hajtja, tűz rajta, nem fog rajta, mivel átok rajta. Rádagad a világra, fenekedik értem, új király, aki íme fogan a szemétben. De alattvalók gubera-taligája nem lesznek. Cézári kordé soha, Cassiusi göncölszekér soha, Vörös szemeteskocsitok nem lesznek, bolond aki termel rátok, takarít rátok, bolond a meggömbítő s a kiegyenesítő bolond ha minden odajut végül, hánykódni tenger habjára, verődni tenger martjára - Én a csillagok fölé kimertem már fuldokló kincseimet.

Majd eljő: a pohár alján vígasz nem marad.
Eljő a Vígasztalan, de én nem várom meg.
Íze a kenyérnek, íze a sónak meg nem marad,
eljő az ízetlen tor, de én nem várom meg.
Íze a haragnak, íze az édes beszédnek meg nem marad,
eljő az ízetlen ige, de én nem várom meg.
Füveknek foncsora, fácskák falevele meg nem marad,
eljő a sivatagi sátor, de én nem várom meg.
Tükröcskék türedelmes mosolya meg nem marad,
eljő a visszavicsorgás, de én nem várom meg.
Eljő a Halál Angyala, türkölő kürtjét kifújja, hal-parabolák ugrálnak a levegőbe, keresik a tengert, feltámadók

feszegetik a tömör társadalom-kövületet,
de messze vagyok én, örökkön mennyei földrész,
fenn úszom a Tejúton én, mennyei kapitány,
cimbalmom a csillagközi
távolság húrszövedéke,
ott játszom én mágneses viharközelben,
csuklómon vásári gyöngyök füzére
kisdéd galaktika,
fedélzeten heverek, fekete bőröm
varratai csillagképek,
tetovált égi jegyek,
nagymedve boxol, szárnyas oroszlán,
a termékenység arany kígyója
befonja a fedélzetet,
s új világ születik rajtunk,
gyönyörűségtől gyöngyös.

Földi jegyeink letörölve
Özön és Ararát rajtad ismeretlen
mennybe menendő hajó
Totális lépték rajtad ismeretlen
mennybe menendő hajó
Rajtad glóriás petróleum-lámpám
mennybe menendő hajó
Rajtad világa: ünnepeink arca
mennybe menendő hajó
Rajtad a száműzetés légkörré duzzad
mennybe menendő hajó
Rajtad a nedvek áramlása megindul
mennybe menendő hajó
Rajtad a kalászkák dárdás hajzata
mennybe menendő hajó
Rajtad a villám-karátos zápor
mennybe menendő hajó
Rajtad az aszály zsályakoronája
mennybe menendő hajó
Rajtad az almák bolygókarikája
mennybe menendő hajó
Rajtad a pipacsbimbó kipattan, vadrózság
hajló paripanyakkal üget a szélben
a gyalogos fecskefű-rendben
rajtad a karácsony ezüst pólya
mennybe menendő hajó
Rajtad a fülemüle eljátszik
kicsiny torkán, de a söröslő is
elnyerítez szívárványban fürödve
s bealkonyul, de el nem múlik
ünnepeink arca,
fehér macskánk, fekete macskánk
púpozott háttal csillagokat fal

s világolsz a Marsot leigázva
 mennybe menendő hajó
 Rajtad a termékeny úri fűvásban
 pogány nádas hömpölygése, zászlós tábor,
 ahonnan a nemzetek növekednek
 áramlani a néptelen csillagvilágra, reá, reá,
 reá a csókkal és a csalogánnyal,
 ezüst pályák bűvöletével, szívközi utakkal,
 mindennel amiben hittünk, amiért elégtünk,
 amiért megszületni vágyunk örökkön örökké, reá -
 De én, kapitány, csak a végső
 vadlúd-pár körözését vezénylem, gyönyörűen menekülnek
 dübörgésből a bóbitás csöndbe
 s végső fészüket meglelik
 rajtad, ég felé bukó szerelmünk
 a becsukódó kezek iránt, szerelem,
 te Poltavám s Pantheonom,
 mennybe menendő hajó!
 Örök udvarodban azon éjjel
 feljő a régi terebély szederfa.
 Fehér gyöngyei láttán szalutálok,
 lángjaiba örökítem lámpásomat -

 Fekete a kocsmá, de tüzes.
 Itt csak a férfiak táncolnak.
 Búcsúztat a múltó idő.
 Indulok holnap.
 Nézem a haverokat,
 homlokukon gyertyát hordanak,
 tapintom zubbonyos vállukat,
 hát íme, holtak!
 Ki vagyok én,
 búcsúzó, vagy épp jövevény?
 Vagy ők a jövevények, egy-éjre leszálló
 sorkapitányok?
 Hajójuk kinn reng az Űrben,
 csillag-derűtlen
 orr-díszes árnyak,
 lebocsátva a fehér csónak,
 leeresztve a hágcsó,
 bólonganak a tenger sötétben.
 Ó. Ó.
 Barátaim, a kapitányok
 iromba matróz-kezükkal
 a hatszoros csomót kibontják,
 vizes tányérban, pohár alatt
 fakasztanak lángoló trükk-rózsát.
 Iszunk a fekete hidakra,
 fehér hidakra,
 áramlatokban előttünk járó

arkangyalokra,
tatárjárás-tömeg halakra,
göndör fiúkra, asszonyokra,
kikötőre, fekete borra,
a soha-eljövendő korra
fecsegés nélkül.
A tenger meg az ég
egybesötétül,
a levegő hűvös meg forró.
S a monstrok bólonganak,
óriás, alvó vízimadarak.
Ó. Ó.
Mennyit törekedtünk hiába,
amíg megértünk a halálra.

A szívárvány beszéde

Kard vagyok én, kivel az Úr
valamit akart.
Kard vagyok, az Úrnak kardja,
tengerbe merített kard.
Nincsen évszám szűz időmre.
Nincs szülőhelyem.
Mű vagyok, s az Urnak műve
eltűnik velem,
angyal-döfő baromra is
fölséges Megállj,
érces pávaszín delejben
vadrózsa-homály.
Én aluszom az időben,
zárványaiban,
mozdulatlan atomok közt
miriád Magam.
Merev rendben formázatlan
miriád Magány,
várok csillag-zúgásban az
Ő baloldalán.
Rajtunk az özönvíz hordák
átrobajlanak,
s a patyolat romlás inge
rajtunk bíborra hasad.
De ha megszakad a felhő
s eldördült a szó:
leszek nyíltan eljövendő
megvalósuló.

S izzóan az izzó világ-
alkonyat felett
jelentvén a végzet végét
lassan lüktetek.

Kit futtában felszív a nyár
s fürgeteg lehangy:
ó ember, velem mi volnál!
s nélkülem mi vagy!

Én a könnyben és közönyben
egyaránt: vagyok.
S jaj neked, ha a szívárvány
nézetlen sajog.

Századokat átragyogva
ítélek jelent.
Hét színem van, hét életem,
hét élre kifent.

S edzeni a tűz-eres kéz
a tengerbe tart -
Kard vagyok, az Úrnak kardja,
tengerbe merített kard.

Koldus-támasz nem leszek én,
se mártír-kereszt.
Velem az Úr rettenetes
nagy békét szerez.

Törvényt a közönyre, törvényt,
sírral-boltozót,
a szépségnek szörnyű érvényt,
tanulság-hozót.

S akkor az Úr meghajlít és
térdepel velem.
S hódolva a széles penge
áthidall a tengeren.

Kard vagyok én, kivel az Úr
valamit akart.
Kard vagyok, az Úrnak kardja,
tengerbe merített kard.

A repülés géniusza

*Egy Kondor-képhez,
hódolattal*

Szárnyaink legyűrik a vonzást.

Isten velünk.

Ablak-könnyeink rézsút robogtak,
eltűntek.

Emelkedünk.

Ismerlek a háborus éjből.

Ragyogtál ringatagon.

Csillag-porlasztó veszélyben
tűzirózsáid robbantak értem:
égvén se éljek vakon.

S láttalak vibráló nyárban,
heves szívárvány-alak,
lehellni a forró mezőkre.
S fölremegett delelőre,
s fönny maradt szívem: a Nap.

Mélyen: a mozdonyos töltés,
röppályák sivataga.
Rengeteg gyönyörű vázat
kibontott a könnyű alázat -
nyüzsgött az égi haza.

Lapátold ki, bús masiniszta,
ami nem hevít s hevül.
S izzó skatulyádban belátod:
bajuszod, legjobb barátod
szárnyakká egyenesül.

Mennybe zuhan a mezítlen,
s mind, kinek közel az ég.
Én zászlaimat is fel-ontom.
Fegyházat világsas-tollból
minek is építenénk!

Szárnyaink legyűrik a vonzást.

Isten velünk.

Madári csontokkal bordás
mellkasunk s az égi aranyház.
Emelkedünk.

Tíz tilosnál: vonat

*(Latinovits Zoltán;
Anagramma az ő nevére, 1971.)*

Szobránál szebb volt az ember,
testesült lélek, ha van.
Okokkal oktanított,
züllesztett boldogtalan.

Látok jelenést, dudorászm,
vaslobogós égi vadat,
szíve alatt míg vacsorázom,
vasbocskora szívemre lehat.

Ó, szent a nemzeti sárkány,
mennyei hitves, ha van,
elvoltunk érte ugatni.
Volt erről egykor szavam.

Számúzve a magányra, élek.
S bár erre tabletta van:
elaluszom s fölérzek magamtól,
s írok magamnak, magam.

Ideától, hamis baráttól,
dögvéstől megóvj, Uram.
Ellenfelem ha világol:
harcban kivágom magam.

Az ünnep

Üzemek sárkány-mélyeiből,
megtömve sárga villamost,
tolongva s egymást is utálva
márciusban hová megyünk,
rázkódva, akárha ügetnénk
csata után a szürke homályba,
az emeletes sátrak alá
márciusban hová megyünk?
Alkonyodik s mi lenne jobb:
a mütigrisbőr kacagány
elektromos szőrére, a koszladt
műperzsák rongy-kertjeiben
rózsákra fektetni a kardot,
kardot, kokárdát, álmokat -
vagy a vert seregből: kiválni,
háttal a hátrálóknak,

arccal az édes szuronyoknak
kiállni és kiáltani
hogyan egyazon porból vagyunk -
A Harcok Kezdeté s a Vég
a mai napba zsúfolódott,
rajtunk üszökrózsa az ünnep.

Valaki üzenete

Szívemre-csókolt intelem,
hogyan: holnap is jár még az óra.
Perdita már csak kerít,
s így ez a csók is: metafora.

Ő holnap is a bálból él,
s ki engem ért: táncol-e holnap?
Lengek a kosztümök között,
miket az intelmek csatolnak.

Szinte látom magamat
a rámtukmált, hálás szerepben.
Eleven pár, holt pártütő.
Soha, aki vagyok ma: ember.

Kívül az égett-szagú Hold,
nagy fejvirág Dózsa-i hőben.
Kínlódva, mint az iskolás,
álmodok vissza az időben.

Az eleve elrendelés
már a fogantatáson pólya.
Magyarország, kicsi nő,
kurva urak mulattatója.

Perdita rajtunk nem keres.
Tőkéje: a bukottak ára.
Perditának szüksége van
a kárhozott alázatára.

Rózsák között rózsás okot
látok, mert tüskéje szívemben.
Perdita alkudozik,
élni akar. S ránszól. Remember.

Birodalom

A morbid ól.
Iroda-lomb,
barom-idol.
Idom rabol.

A tetovált angyal

Ajánlás, könyvbe

Szíveteknek szánt adó:
fél évszázad látható:
én, az emberré-igézett
szellem és szilaj enyészet,
megváltó megváltható.
Ím, kit elviselt a végzet:
fél évszázad látható,
én pedig előre nézek.

A Rózsaszínű Dzsip

Föl, föl, lefelé, lefelé
vonszolja súlyosan magát
a pusztulós masina,
nehéz görgőin: virág.

Görgőin: szironyok, szirmok,
ráragadt Krisztus-kehely,
tollacska, bordácska - minden, amit
nem én gázoltam el.

Stemplihegyek szorzatában,
megbélyegezve tökig,
salakhegyek sárlatában
megy a Rózsaszínű Dzsip.

Át a szemét-szaharákon
Szenegáltól Szegedig,
át a költetlen világon
megy a Rózsaszínű Dzsip.

Feszes csillag-közi húrok
vérét árammá szedik.
Szép az éj. A Vénuszokhoz
párhozó Marsokat kerít.

Céljaink arany szemérme
impulzustól megtelik.
S kölkeitől iszonyodva
megy a Rózsaszínű Dzsip.

Eljött a felemás jólét,
akár a gutaütés.
Megemelni a földet
a kerék sok vagy kevés.

Éjfél-nyuvasztó vágyaink
hiába csillagosak.
A cél szaturnusz-gyűrűjét
átvágja a bicsak.

Világméretű hóhér
ontja a rózsát reánk.
Az ünnep dagonyáiban
valahogy elkárhozánk.

Heves hajunk, hagyatékunk
méltatlan hadakra száll.
S a kuplungot berúgja
Illés, utas-királ.

Éden ragyog a Felvégen,
és ugyanott: a halál.
Aki felfut: letörténik,
aki cammog: letalál.

Mi úgy törtünk a magasba:
tündér karosszériánk
párállt festékszag-pirosban,
s alul: kilátszott a láb.

S íme: Illésként robogni
bízattak írott jogok,
fogunk között mert a hegyre
vittünk halálos okot.

Rák jegyében halad a Föld
sehonnanból sehova.
Meg nem váltja a tenyészet
semmi kerek lova.

Íratlan a bitang törvény,
írott álmaidra: bot.
S A KOPONYA A KÖVEKEN
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Ki alázná magát kerékké?
Mégis: mennyi kerék.
Fogatlan illeszkedőktől
nyúvetik sárrá az ég.

Róma teliholdja
sokszorozódva vonul.
Lódulva a török félhold
egésszé azonosul.

Húsvétől Ramadánig
működő ravatalok.
Mennyi kerék! S alatta:
mennyi halott.

Éden ragyog a Felvégen,
és ugyanott: a halál.
Megreformál a reformer
és befagyaszt a kufár.

Meglovasít senhor Cortez
és ugyanő megabál.
Keréketör a középkor,
elfogyaszt a kannibál.

Falóban jó a görög-fi,
elefánton Hannibál.
Pénzt vagy életet, kiáltod,
más meg bankópénzt csinál.

Hordozzon bár Jaguar vagy
puputeve - egyremegy.
Száz keréken vagy galoppban:
mindig hiányzik az EGY.

Dikhec, világ! rikkant Richárd,
sose kajáltam olyat,
hogy országot se ígértem
s adják alám a lovat!

hogy a rima ingyen kurel,
apját kosztol a fattyú,
ingyen mozog a segg világ,
ingyen jár a dugattyú!

Hatékony a bot az észre,
mégoly hatásos a sokk -
S A KOPONYA A KÖVEKEN
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Kimetélni a gyógyítót
hóhérol a nikkal sebészet,
s nem találják a Géniuszt
a kések.

Mívelik eL Zét az ágyon
pokoli villám-verések,
verik a fehér betonhoz,
hé - nyekk!

Porlasztó gomolyban füstöl
arc, harc meg hadisarc.
Kudarc a szerelmes város
s a falvak: minden kudarc.

Gyárkémények bukása,
hőmbölyödő úszása,
mímél szerelmi halált
elforgó bánat.

Tarackja eljött a füveknek,
végzete a fáknak,
bocsánata a bűnnek,
büntetése minden csodának,

szájak és precíziók
fehérre hűlnek.

Ki négy mennyet megnyilazva
új tüzekkel megtelik:
áll a kocsi, rajta Illés,
s lassan megemelkedik.

Jójj próféta, játszd el újra:
három vagy öt egyremegy.
Ránkmutat a végzet ujja,
éj van, s előttünk a hegy.

Egy lábon forg a mesevár,
két lábon jár a gyalog.
Kurta eb fut három lábon,
a négy láb meg: analóg.

Egy keréken ring a zsonglőr,
a srác kettőn bazsalyog,
hárommal mén a triciklis,
az öt kerék: analóg.

Négy vót Fordnak, négy Zsigának,
mégis öttel kanyarog,
így lesz hátra az előre -
én állva is haladok.

Ötje van az Apokának,
Albán öt PLUSZT követel.
Ezer-ötje volt Maónak -
Illésnek: amennyi kell.

Képzeltések nem szoroznak,
s törik a tört, nem növel.
Ezer-eggye van a proccnak -
Illésnek: amennyi kell.

Jőjj próféta, játszd el újra:
három vagy öt egyremegy.
Ránkmutat a végzet ujja,
éj van, s előttünk a hegy.

Pálmás ingünk zsoldos nyűvi.
Saulusból leve Pál.
Lelopták a Nap sörényét -
és lőn másé a szakáll.

Íratlan a bitang törvény,
írott álmaidra: bot.
S A KOPONYA A KÖVEKEN
LASSAN ALÁKOPOGOTT.

Föl, föl, lefelé, lefelé,
alól, elé, elől!
S egy megölhetetlen roncs
mászik fel napnyugat felől.

Veres alkony felől jövünk,
eldagadoz Babylon,
munkálnak kerekek, bankok,
lűktet a birodalom.

Szívem a meg-nem-adásé.
Szépséges hadi-titok:
rózsából, koponyából
családot alapítok.

S viszem - visszük a hegyre
a tekintetek iránt.
S a koponyában: virág lesz,
s a szemgödrökben: virág.

Becsvágyam, mért is tagadjam:
Súgni, ha enyém a szó:
Élet van a halálban,
s az élet gyógyítható.

Ki a kereket hírül adta,
elporladt már a herold.
Éj van, s a nyomorúságon
oroszlán alszik: a Hold.

Kifestett motorházunkon
sül a hús, pattog a fánk.
Fölfér a tudomány mellénk,
s a gyalupaddal: apánk,
elképzelt szerelmünk, vemhünk,
és tündér familiánk.

Társadalom

Adat s morál.
Almád torsa.
Armadás Lót
s áldó Marat.
Áram s oldat.
Ma ád s tarol.
Rostám a dal.

Kondor Béla

Dalnoké: bor.
Boré: dalnok.
Kordéban: ló.
Én, rab, oldok.
Ó, bal kondér!
Léda: bornok!
A bolond kér -
Én, rab, oldok.
Bér-dalokon
él-abordnok
korodban él -
Én, rab, oldok.
Ó, dér-balkon!
Béna lordok!
A bokron: Dél.
Én, rab, oldok.

Jelentés a szívdobogásról

Csalogány-ének

Éj, éj, éj, bársonyos és halálos,
csupa csillaggal, csuda hangokkal
márványozott éjem, éjem, éjszaka, éj!
Kiiktatva a ragyogásból,
felindítva a dalra,
eledele duhogó szellem-baromnak,
minden prédáló prédája, itt vagyok, itt!
És én megosztom ami a halálban egység,
a totális tábort eltördelem
ej düh düh düh divíde divíde ó!
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, borulékony, múlandó,
én édes tragédiám, féled-e a halált?
Én félem a halált, élni pedig keserű.
Fészekben már a jövő, a tollatlan ének,
rubint sejtei a gömbölyű pici napban
hadakká most rukkolnak.
És amíg napocsát érlel az éj:
én a végzetet magamra kihívom,
csőr és fog és karom megindul a virrasztó iránt,
s rikoltom: éljen az éj s uralkodjék benne az ének
ej düh düh düh divíde divíde ó!
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, villámmal is vakotás éj!
Sarkán guggol a hold, csüggeteg felhő omol,
mennyei áramszünet, ilyenkor jön el a gyilkos,
fészkén a félénk magány jövőendő magányt nevel,
milliók lapulnak! Némán, szégyentelenül.
De én a végzetnek gyönyörű vétót kiáltva
Tejúttá ötvözöm a magány gyöngy-szemeit
hogy csapongjon benne a megalázott halál
ej düh düh düh divíde divíde ó!
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, csupa titokkal
bepecsételt, csudákkal tündöklő!
Árnyékolj be engem és szabadíts meg a gonosztól,
mert rendelve egymásnak lélekezünk öröktől,
s őrijtőek a titkaid, de nem a Te műved ez -
A halál tebenned akár az idegen címer
s mint az idegen zsoldos, néma a halál tebenned -
S ki töri föl a titkot? a végzet ellen
torkából seregeket kicsoda lüktet?
A vitézi halandó, szárnyacska meg végtelen ének
ej düh düh düh divíde divíde ó!
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, neked csak én maradok,
a földi búcsúból picike búcsúfia,
ünnepi tollas síp, jelentés a szívdobogásról,
híradás az elítéltről - s nem tagadom meg magamat
ha a meggyalázott világfa ágára kiülök
a vasbeton bódék fölé, a szögesdróton didergő
arkangyal-ingek fölé, az elhagyott zászlók,
a szétdobált világrészek fölé, míg mélyen
az iratok között zseblámpa-szemmel
zörögve üget a macska s rámmered
ej düh düh düh divíde divíde ó!
ej vivere vivere ó!

Éj, éj, éj, bársonyosan borongó,
elmúló ragyogással magányos éjszakám!
Fekete barettedet miriád szemedre lehúzó,
éje az elítéltnek, halálraítélt éjszakám!
Ki sirat, édes? Csak az énekes sirat, édes,
párod, a párod, a párodi elszánt torok -
mert minek a csönd, ha a hallgató is meghal,
ha a Legkülönb meghal, ha meghalhat ami él
ej düh düh düh vivere vivere ó!
Ej csillagok bánata, ó.

Világtájak

Közel-Kelet,
Távol-Kelet.

Kezelt ölek,
leölt kezek
ölelkeztek.

Totál elvek.
Teke voltál.

Tövises

Ki közeleg a világos szélben?
Kitől fényes a világi lejtő?
Ki irányul az én életemre,
érc-tengelyen lombosult delejtű!
S bizony JÖVEND, noha ácsorogva.
Minden levél: villámló borotva!

Te mennyei rengetegből mustra,
szép olajfűz, tövises ezüstfa!
Szerelmeid: virágporos korsók.
Terméseid: kicsike koporsók.
Kit nagy jussra: itattál májusra:
lerontasz-e, ezüst Zaratusztra!

Jóslat a te fiatal világod.
Megrokkannok, mikorra megértem.
Rámborongasz, Észak Csillagára,
arkangyali ősztelen fehérben.
Rázokogsz az elrohando húsrá,
ifjúságunk, tövises ezüstfa.

Édes kesztyű-íze az ősznek

*Élmény, könyvek emléke, tréfa.
A késő Éden hagyatéka.*

Aranyfékes fehér lovon,
gyémántos csótáron veve
földet, fűvet Árpád nekünk is -
„És úgy leve, mint eleve”.
Futott Zalán, állt pajzson Árpád
s újabb paripát áldozott.
Az édes földön, a magunkén
maradtunk földetlen s gyalog.

Földünk: csak a köztemető.
Fűvünk: amit az árok ad,
Árpád noha javunkért küldé
a fölszerszámozott lovat.
Földetlen, tétlen, felelőtlen
vártuk a fölkelő Napot.
Bölcsőnk nem volt, s még élt koporsónk,
a szűz erdőben ragyogott.

Mondják: a szív falevél-forma,
hazard-piros, festett-híú -
a szív! akit a szomszéd Ász-ból
imádott a kártya-fiú,
s akit a gémberedő Makk-ász
rőzsetűznél korholt, szegény -
a szív! A szívünk: kívül-hordott
krisztusi bánalom-edény.

Világunkkal aritmiásan
lűktet a siheder magány.
Rejtély mamának és magának
s a hideg bölcsnek is talány.
S rászálltak ígétlen szívünkre
darazsas szózatú papok.
Bölcsőnk nem volt, s még élt koporsónk,
a szűz erdőben ragyogott.

Ősz lett, rózsátlan, leplezetlen,
csupa agancs lett a világ,
ősz-bársony ecetfa mímelt
egyszerre esküt s koronát.
Koronás pártütő - s akár mink:
évente váltott új ruhát.
Ágára a ködböli eszme
hajnalban felköté magát.

Halottak Napján ég az út,
füstös krizantémum a föld,
viaszkból gyöngyök, vad-szagúak
fogsorozzák a temetőt.
Mától az etikett: a kesztyű,
kötelező mint a ruha.
Külváros, szabados, szerelmes,
törvényed is bagoly-puha.

Vers a kesztyűi mibenlétről.
Akár a Teremtett Egész,
kesztyűnk is üres, ha hiányzik
értelme: az emberi kéz.
Kulcsolódik Advent-imára,
ököl lesz Nagypéntek-fele,
párosan is egynemű állat -
Ím, kesztyűnk és természete.

Árny-hátunkon árnyék-sor fejfa,
ránksújt, ledől, ránksújt, ledől,
viseljük a temetőkertet,
vonúlunk Názáret felől,
kezünkben kesztyű-ízű alma -
s ha Mindenből Semmik leszünk:
édes kesztyű-íze az ősznek
elillan, mi is elveszünk.

Búzaságban: arany szakállban
ideges kezünk nem arat.
Így lettünk város-rengetegben
kesztyűvel-agancsos vadak.
Águnk-bogunk ajtón be nem fér,
hamis részt nem munkál velünk.
Kezünk, ha nem kell az Egészre:
ne üssön pártot ellenünk.

Láttam a cárkodó nyugalmat
s a gyűjtögető Ninivét,
tán a föltámadó is hordja
mesterségének címerét:
pici palotát, kicsi puskát
a kicsi ítélet-napon -
De elvétetik az Időben
minden, mi rész szerint vagyon.

Hálórékliben gyilkolt Macbeth,
úgy áhított (s szerzett) ruhát,
viszont Matuska, ülve sitten,
ha fázott, kesztyűbe dudált.
Bérmunkás ő, az aprószentek
korába vissza s messze lát:

Co fel Heródes! mert nem véres
aki távolról operált!

Hálórékliben Macbeth ölt,
(Káinnak ennyi sem dukált)
Haladunk, ez cáfolhatatlan,
mióta Iksz kétlábra állt.
És monda Marx: Tőkébe vésem,
tiltsa bár császár és királ:
míg nem telik forradalomra,
a kesztyű nekünk is kijár!

Vers a kesztyűi mibenlétről.
Akár a Teremtett Egész,
kesztyűnk is züllik, ha elzüllik
értelme: az ember kéz.
Glasszéban öl a mái Macbeth
s bűnhődünk őszleg s egyaránt:
mert „fölkel a leveles erdő”
s megindul az élet iránt.

Fönség, fodor, favorit-öltöny,
frakk is, mindszeri éj, tiéd,
s az új zászló, kibe az elhullt
régvi vitézt öltözteték.
Csont-műszeres csont-mechanizmus
szúvas panelek közt kutat.
De csont-kezemen bangyos gesztus
varázsol árnyék-kisnyulat.

Árny-hátunkon árnyék-sor fejfa,
ránksújt, ledől, ránksújt, ledől,
viseljük a temetőkertet,
vonulunk Názáret felől,
kezünkben kesztyű-ízű alma,
s ha Mindenből Semmik leszünk:
édes kesztyű-íze az ősznek
elillan, mi is elveszünk.

Járunk csordában, rettegetten.
Festetlen szűz áru-havát,
mutogatni-való kacsóit:
megverjük a pucér-halált.
Szemöldökünk összevont végzet
mit korrigál gyufa-korom.
Rúzsban, piros fagy-pirkadásban
vagyunk egész forradalom.

Titokkal áld a temető,
tiltott gyümölccsel a Zavar,
tüzes tajtékkal, sült arannyal
a sarki kályha-ravatal.

S ha eltűnünk a Hadak Utján,
tény és titok elszáll velünk.
Esszük a pattogatott Semmit,
eszünk: kesztyűben eszünk.

Vers a szegények kesztyűjéről.
Bolygókkal bolyhos szép Egész!
A nagy Mindent vontuk kezünkre,
hogy halált ne osszon a kéz.
Így lakozom a Mindenségben,
mikor fiának nem kíván
mártírok, kárók és kufárok
szent egyessége: Pátriám.

Eszünk, eszünk parázs tököt
a kiharapott Hold alatt,
tüzes gesztenyét, édes kormát
s megesszük az első havat.
Ködben előttünk táltos rúgtat:
kéksörényes leheletünk.
Uccahosszat parazsat jéggel
eszünk: kesztyűben eszünk.

Ha kinek bűn a hagyomány:
bűvölők ellene-elé
ötágú esküt, pamut-esküt:
E JELBEN AZ EGALITÉ.
Kezeket nyelő páros otthon,
tízszer is megstoppolt Hazánk:
VOLT KESZTYŰNK, őszülő pamutból,
ötujjas csillag! És gyanánt!

Lekárhozik rólunk a lét.
Nagy Bulgakov-produkció:
izomzatot, nagyvérű izmust
vetkezünk, elnyeli a hó.
Világ telére, hagyatékul,
ITEM, a kesztyűmet írom,
kit haláltáncban súrolt lágyan
Margó és Franszoá Villon.

Vers a szegények kesztyűjéről.
Bolygókkal bolyhos szép Egész!
Kezünkre vonva úgy viseltük:
ne legyen szíveden nehéz.
Ragyog a Minden. Édes íze
porló állkapcsunk közt pihen.
Légy hű sorsod jócsillagához,
és föltámadunk kesztyűben.

*A szívárvány kapujában
ül az Úr.
Öreg haja a tengerre
fodorúl.
Oroszlános a magasság,
könnye hull.
A szívárvány kapujában
ül az Úr.*

Oltalom

Domború köd a házon
Ma egész nap henyéltem
Boldog daganat ködből
Napnyugovás: fehérben
Áldott mesém mi lenne:
kinti áhítat mása
Vánkos-kötésű könyvből
vadlúd kiáltozása
Kamra most minden élet
Tapogató szabadság
Végzetes szívburokban
titkos értelmű kamrák
Égi és földi jószág
fehér vakságtól gyermek
Elérhető csodát vél
Szárnyat a szárnya mellett
Hisszük: közel az isten
s a fejsze, tuskónk mellett
Embert és vad vadacskát
szép tévedés melenget
Ami kívül csalódik
itt van, de fénybe-zárva
Szobám fűtött és cifra:
egy kannibálnak álma

Karácsony holdas havában

Oroszlán-szőke az új hó,
ma éjjel bűnöket old.
Sugárba-kövélt hajamra
egyházat épít a hold.

Dobd el a fémét, a formát,
dobd el a kést, az okot.
Jőjj el szabadulni, barátom,
dobd el a gumibotot.
Ím, kissé humanizálva
így szólnék, mai herold.
S bontanék, törvényt se bontva:
karácsonyi sztaniolt.
És orcát adtam a névnek,
haladt a hold mialatt.
Egy hét a világ! És éltem.
S beosztottam cukraimat.

Vitézi töredék

Tengerek sarabolója
Mesebeli táltos hajócska
Szívárvány-udvari tornán
hullámokat megugorván
Magas szügye havasából
rád se tekint csak táncol
Láthatatlan pici fővel
tör szembe a múltó idővel

A tumultus előtt

Az Úr, a korai, a nagy,
teremtőnek nem volt mohó.
Nekünk-rendelt ősképei:
Nap, Hold, Hó.
Vonzás, varázslat, változat.
Forgás, fény meg dimmenzió.
S e háromságban az Idő
tisztán világoló.
Elválasztva nappal meg éj
más-másképpen volt ragyogó,
s rezgett közös színeképeket
Nap, Hold, Hó.
Állott a Lény a Centrumon,
s kinyílt szájából a szó:
Ember vagyok, és ím ezek:
Nap, Hold, Hó.

Tejútalan menny, szűz talaj,
kenyér se kellett, s lobogó -
Az Éden ennyi volt nekünk:
Nap, Hold, Hó.

De a munkában még az Úr,
Ő sem tudott megállni, ó.
S kivonta jóslatos fejét
a ködből a fekete ló.

Az Úr, a korai, a nagy,
főműve ma is látható.
Elég lett volna ennyi is:
Nap, Hold, Hó.

Elszántak városa

Agyagból égetett város,
cserép-oldalú, hajú,
szemetes, havas és dombos,
gyönyörű és szomorú.

Dombsorra épített arc-él,
lapos és karakteres,
akár az angyal: világos,
akár a férfi: nemes.

Csavargó alkotott téged,
szikár és higgadt vagány,
aki ha agyaggal bánik
tudja azért: mi a szárny.

Aki a végtelen útból
végleges bogot kötött.
Kudarc az összegyúrt omlás.
Csak a varázslat örök.

Zizeg a csontvázas hétfő.
Ég és föld szikla-fehér.
Lerágott vadmadár-lábbal
söpör a jégen a szél.

Ó, de ha ünnep hogy élünk,
a hó is tűztől varas.
S lélekből, tűzből törekszik
föl, föl a fekete sas.

Tollazata: selyem-omlás,
sietségtelen zene.
Lebben, és összenéz lágyan
a fehér és fekete.

S az idő foglalatában
léteznek rajtunk, velünk,
s tűnődnek: íme, az ember.
Ölünk, vagy kegyelmezünk?

S halálon, időn is túlnéz,
úgy bírja a férfi a nőt.
És ablak előtt, kötélén:
csonttáfagyott lepedők.

Aki a sárból mesét gyárt,
időtlen tekintetű.
Arcán tetovált Zengés,
Végzet utáni betű.

Tartomány

Soványodik az ünnep,
telik a végzet.
Szilaj fejemen virágot
viselek érted.

Fekete kendőd rózsás:
remény meg végzet.
Halánték-lövést: egy rózsát
viselek érted.

Micsoda lakodalom
ahol enyésznek?
Tömegsír-fekete kendőd
kihímzett végzet.

Izzunk aléltan, akár a
lesrófolt élet.
Sötét hajamban a rózsza
megalvad érted.

Hóbánya

„Én azki azelőtt” Tebenned
Magyarország hava!
öleltem és ölettem
nem változtál soha
Felcímezve a tettel
vagyok ágbogas csoda
nem szégyellem, nem is utálom
Ki mivel bánik, attól
terebély koronás állat
s perecek aranyból, jégből:

fülbeli dörgés, belül
Mennyi pillogása, annyi
sebesülés, sajgó-korongos
napfolt a pupillán ül
Véremben is mennyi borongás
Vesztemre törő csillag
sápadó sivataga
Álomban tusakodtam
s nem változtál soha
Mintha álomban, élttem
s a forradalmak pora:
hóbánya tömör éje
mínusz milliárd foka
Rideg trónuson, Dózsa-főn
deres a vaskorona.
Bundásan, hó-susogásban
állok mondabelien
s a hideg álomi pengét
befutja lélekzetem
mert tiszta álmotól tiszta
hajszolta hű szerelem
Jelképes koporsókon:
rothadt-álmú fejeken
nagybögő-koporsókon
alkuszi koporsókon
túlélő koporsókon
táncoltatta kezem
„Mert hogy mi álmok jönnek”
nem mindegy nekünk, nekem.
Bundásan, hó-susogásban
vér a jégnek rokona.
Rideg trónuson, Dózsa-főn
deres a vaskorona.
Afrikai fehér folt
ami élt, ami hevült,
ami már földérítetlen
s nem volt világos nekünk.
Fehér fiúk a baknál
fehér fát aprítanak,
hangtalan zuhog a fejsze,
hangtalan forgács szakad.
Világunk az utazónak
rideg hóbánya csak.
Álomban sújtunk a fához,
lefogunk álom-szemet,
álomi babák szemeit
álomra nyitjuk meg,
álomi szájhoz álmodunk
álom-kenyeret,

álom az oldás, a kötés,
álom a remény, a tény,
álomban élünk, s meghalunk
a magunk dicsőségén,
a magunk kötelén,
mert álmaink, legalább ők
magunkból vannak, s magunk
a magunk-varrta álomban
élünk és meghalunk.
Öljön hát álmot az álom:
szennyest a szeplőtelen -
Áhítat az álomi pengét
befutja lélekzetem
Hangtalan kaptárból rajzik
Szilveszter szűz darazsa
Hattyú-haladással a hóban
elúszom haza
Térdeim zúzos rózsája
vállaim uszályos fala
Vagyok a vállig havakban
önmagam szárnyas lova
Sarkantyúm surlakodása
kettős Tejútát csíhol
Kétoldalt kétfele: álom
Eleven lángja sehol
Tejsűrű világosságban
álmodnak az üzemek,
porcelán fensíkok tárnak
holt repülőknek teret,
repülők, ezüst aránypár-
szárnyuk meredten ragyog,
hályogos szemükbe a végső
szivárvány belefagyott,
jégmozdonyokban jegesen
alvó tűzragya,
jégsíkos csatatéren
vér márványzata,
zúzmarás tölténytárok:
üres tátikák,
golyóbisok: a mellből
kiesett alvó babák,
Zúzmarás Betlehem éve
s a halálgyárak kora.
Rideg trónuson: Dózsa-főn
deres a vaskorona.
Kellett tusakodni mégis.
Emlékeim szelídek.
Csöndes elesettek a szablya
halvány keresztet vet

S tovább, a hazátlan bolygón
töreksem immár oda
ahol a tömör hóban
hóval tömör a szoba
Fehér cicának a tálban
fehér kakastaréj
S a szélkakasra lebókol
csillag-turbános éj
Ahol a fehér ruhácska
csontnyikorgással kel
s fehér vaskályha-torokba
fehér tüzet lehell
Fehér dér-ropogással
fehéren ég a tűz
Tündér néném a könyvből
fehér írást betűz
Hópüspök-főkötőben
fehér munkához lát
fehér varrómasinát hajt
ringatja a pedált
Világ kereke forgat
merev szélrózsa-irányt,
négy évszak négy robogással
egymás szívére hág.
Négy idő, négy égtáj cifrája
egyetlen fehér virág.
Elmúlik tőlünk az élet,
a keserű kereszt.
Tündér néném a gépen
fehér zászlót hímez.
Fehér selyemre fehérrel
havas álom-alakot,
hólovagot, hócsászár-hordát,
hópor-sokaságú rabot,
hóbölcst, hótemetőt és
hó-Bastille-t, hó-guillotine-t,
hó-álmot, hókorom-álmot,
hófúvás-uszályú kint - -
Így lesz belőlünk zászló,
tetemünkről üzenet.
Jelképek susogása rajtunk,
ezüsthevű, magas sereg.
Ó, ha mind oda úszunk fel:
álmodjunk szeplőtelen.
Áhítat az álomi pengét:
befutja lélekzetem.

Elemi részecske szózata

Világ-hajnalnak hetibe
szent anyag Hétfő hitibe
perdülget úrbeli pici bibe
részecske vagy a hire

„Én mint elemi fekete
égi forgások eleme
páromnak hívlak eleve
párodnak találj telibe

Gyere be rózsám gyere be
a csók az istené tudod-e
szívemből ha felkelsz te vagy-e
gyere te szőke fekete

Úri vonzásból te hazárd
hadakat lüktessünk, hazát
s ha elvéreznek a hadak
megmarad, zsendül az anyag

Orcádat bárhogy firtatom
orcádon csak művem láthatom
orcádon akár a halál
bicskám és szívem operál

Gyere te nímand, te szabad
alkossunk bolygót bogarat
Csillagos lakodalmakat
csináljunk forradalmakat!”

Világ-hajnalnak hetibe
szent anyag Hétfő hitibe
perdülget úrbeli pici bibe
részecske vagy a hire

Történelem

Tér, öletnem.
Lőtér, menet.
Rémlő tente
élnem töret.

Lemérte önt.

Piros kabátban

*Nagy Lászlónak
jövendő halottak ügyében*

	Megbékül mind. Te isten, megbékül mind.	
Cimboraság		Hatalom
	Tűzzel a tenger, fekéllyel a lángbegyű ing.	
Cimboraság		Hatalom
	Pálcával a hát, vér-liliommal a ring.	
Cimboraság		Hatalom
	Testtel az eleven trónus - ember volt mind.	
Cimboraság		Hatalom
	Tündöklő ügyben tintahal-tanú lesz mind.	
Cimboraság		Hatalom
	Vas-dekameron vas-szívű bohóca mind.	
Cimboraság		Hatalom
	Máglyán vicsorgót vasfoggal repeget mind.	
Cimboraság		Hatalom
	Kárhozott hadba kadétnak beválik mind.	
Cimboraság		Hatalom

Uram, ne békíts meg engem
se holtomban, se éltemben.
Ne szelidíts kormos hóval:
ravatalán a lotyóval.

Se nősténnyel, se kanjával,
ha nem ettem egy-kalánnyal,
se cifrával, se fakóval:
ne komáztass koporsóval.

Se gyaloggal, se huszárral,
ne békíts haló-porával.
S ha nem adtad őt kezemre:
ne kelljen venni szívemre.

Aratásod bár lassan jő:
mindenkor mindenre eljő.
ARATTÁL HISZEN CSILLAGOT
Mivégre kímélnél zabot!

Sík, ahol nyíltan jelenti magát a Minden
Gyászveretes Gyönyörű
Kalapács-ütés szívárványhídja napkelet, napnyugat között
Te minden épület, minden sír, minden halom,
folyófüszender-forradalom s dózsai tűz
Minden lángszín üzenet, ahol a robbanás csipkebokor,
ahol a pirosarany lobogók meg a kürt
Kivont arkangyal az Úrnak öklében,
szerelmetes kard

Sötét szalmán felkönyökölsz, fiatal hajzatod
 a holdsarlóval gyözködik aranyosan
 Nagy éj a jászoli éj, de éljen
 a Virrasztás Világpolgársága
 Hallatlan ábránd, Világkép:
 Párizstól az Ararátig
 Ingovány politikán Vívmány:
 A MINDENSÉG MAGYARUL
 Mi lett a holdsarlóból, a csikófejű kalapácsból
 Cimboraság Hatalom
 Mi lett a kenyér máriás szabadság-mosolyából
 A forrásból ahol forradalmas egyházad
 deelt
 Szélcsendben a betüvetés dárdás dagálya, elpereg
 árpagyöngy sárga, konkoly gyöngye fekete
 Árvalányhaj-izzással illan a marxi szakáll
 Por-glóriában az anyaföld érvénytelen
 Világ vásárán Világkép!
 Tudod-e hogy az ezüst merítő meg az aranyfő forrás
 óriás Falvédőt itat:
 RONGYDELELŐN A PÁSZTOR MEG A BÁRÁNY.
 A vásznak összevarcolt lobogója -
 A vásznak mögött a lobogó védtelen.
 A vásznan megboldogít a rózsa -
 A vásznak mögött a temető védtelen.
 A vásznan a hímes háziáldás:
 HOL ISTEN OTT SZERETET
 Áru, árvaság, áru, a dokkon, a dobogón,
 a lázlapokon, a konténer-hadi-uton,
 a képzeleten
 Áru, árvaság, áru, népátömlesztés
 borban, buzában, ércvereten
 Gyümölcsoltót behamvazó
 igesokkos milliárd Igen
 Csontot rehabilitáló, csontkofának felajánló
 igesokkos milliárd Igen
 Idomulás: szilikózis-köhögésben, medália -
 zuhogásban, idomulás: vértelen is betlehemi
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS
 Cimboraság Hatalom
 Vaskalap alá ennyi, vaskordon-ragyogásba annyi,
 maradék a megannyi
 A vásznan a tömeglét határa
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS
 Cimboraság Hatalom
 Balek-revű, betű-kotta-bankórevű,
 végzetedből sarki revű
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS
 Cimboraság Hatalom

Ó, a havakkal leszázalékolt páholy
 tapsot vérrel már nem csikar
 Rokkantan is
 igesokkos Igennel milliárdos
 Rómától a történelem világos
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS
 Cimboraság Hatalom
 HOL BÉKE OTT ÁLDÁS Kérlelhetetlen
 Vegetatív gólyakelepelés Kérlelhetetlen
 Égitestek rohadni-kész pora
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS
 Potens korosztály: Csodabagók
 Csillagkép-delejések, kosszarvúak
 Rákfene-lepedősök, prédavitéz-bajuszosok
 Tökhorizont
 VASTAPS HAHOTA VASTAPS
 Megbékéltet ami kérlelhetetlen
 Bebizonyít ami kérlelhetetlen
 Rózsával üt le a kérlelhetetlen
 Illatozó a Fehér Éjszakák Városa! Ibolyás
 a Grand Canaille! de bűdös a helyi
 Bastille! Tekintsetek hasatokra!
 Bojkottáltok-e hörpintést
 a bevérzett pohár tiszteletére
 rotációt
 a leütött toll tiszteletére
 parolát
 a bajvívó kéz tiszteletére
 RONGYDELELŐN A PÁSZTOR MEG A BÁRÁNY
 A vásznak mögött a csatatér is védtelen.

	A vásznakat beragyogja a fegyver	
Hadseregek	Árnyéka vagy fénye: a fegyver fegyver	Temetők
Hadseregek	Fegyver az idill, mikor fél a fegyver	Temetők
Hadseregek	S a nagy idill: fegyver-foganó fegyver	Temetők
Hadseregek	Fegyver csöndjében a kenyér is fegyver	Temetők
Hadseregek	A szerelem: fegyverrel hál a fegyver	Temetők
Hadseregek	A vásznan az anyatej tülekszik	Temetők
Hadseregek	Egymás ellen a pólyák csatarendben	Temetők
Hadseregek	A vásznan a munka szétsugárzik, de széthull, akár Apollinaire szökőkútjában a betűk: csupa magának-tajtékozó magány	

	A vásznakon a tömegvágy határa	
Hadseregek	Égő hajnalkák alkonyt cenzuráznak	Temetők
Hadseregek	Richárd a tűzhely markotányosnéja, csupa-szoknyás, cézári tollcsokorral süteménykenegető, csupa éden a romlás	Temetők
	A vásznakon a rózsza: tubagránát	
Hadseregek	Ahogy rózsza a rózsza, fegyver a fegyver	Temetők
Hadseregek	S ha nem elég az idill: eljő a fegyver	Temetők
Hadseregek	A vásznakon az áram lüktetése: Páros porcelán-szemből doberdói üteg	Temetők
Hadseregek	Amit alkottál: ellenedre fegyver	Temetők
Hadseregek	Szablyára írják szívárvány-igédet	Temetők
Hadseregek	Gránátra írják mártír-glóriádat	Temetők
Hadseregek	Közanyánk lesz! az anyaföld is fegyver	Temetők
Hadseregek	A vásznakon a tömegsír határa	Temetők
Hadseregek	RONGYDELELŐN A PÁSZTOR MEG A BÁRÁNY A vásznak mögött a történelem védtelen.	
	Uram, ne békíts meg engem se holtomban, se éltemben. Ama napon, tanú-rendben Uram, ne békíts meg engem.	
	Bűneinket ne oldozd fel, flittereidet ojtozd el. Egy volt világos: az élet. Nem a halál az ítélet.	
	Jeges sarlód midőn tüntet: a sok bolygók mind elülnek. Kereszt meg római márvány: egybeszürkül a szívárvány.	
	De én, én még élő vagyok, legyek zabod vagy csillagod. S kiket eggyé-ront kegyelmed: TEDD HOGY NE GYÁSZOLJAM EGYNEK!	

Verd meg Uram a gyászhavakba-borító koponya-időket,
és akik királyi agyvelejét lemérték: verd meg Uram.

Verd meg Uram akik aortájában halálosra-érlelték a holdat,
és akik kibontották a halált: verd meg Uram.

Verd meg Uram virradatának gondokkal-fölugatóit
akik ma lelkükben alusznak: verd meg Uram.

Verd meg Uram fehér ingének dühökkel-tajtékoztatóit
akik ma veritékében locsakodnak: Ne hagyd őket veretlen, Uram.

Verd meg Uram az egyházavatót, a keresztfa-ácsot,
a tövissel-megkoronázó rózsát verd meg Uram.

Verd meg Uram az Igével-dekorált Pusztulás Vásznát,
az óriás kalóz-vitorlát szaggasd meg Uram.

Verd meg Uram az igehirdetés óceánútját megcsúfolókat,
a semmitmondó trónkövetelőket verd meg Uram.

Verd meg Uram a kutyabőröst meg az emberbőrbe-kötött rangot,
meg a rangsóvár nemtelen standot: Karddal írd heraldikájukat, Uram.

Kiknek a betlehemi csillag is elvérző zsákmány:
heródest, kufárt, inkvizitort - rontsd őket egybe, Uram.

Verd meg Uram a bárányt-nősző ordast meg az odaadó bárányt,
és a liliomos önmutoogatót verd meg Uram.

Verd meg Uram a kárhozott lelkek zsákját,
a lélekre-vadászó lámpát verd meg Uram.

Az emberiség szörnyű szerelmi titkait, szörnyű gyümölcsét:
a cimboraság jogarát távoztasd világos eszméletünkől, Uram.

Mielőtt eltörik az ezüst merítő és beroskad az aranyfő forrás,
mielőtt elmúlna az élő az ő igazával, Uram!

Ragyogtass minket a vállainkra-sújtott halálban:
a regebeli kényszer-kabátban mutass ki, Uram!

Verd meg Uram a tragédia krokodilkönnyes kofáit,
a csillárjebeli kozmikus tőzsdét verd meg Uram.

Ki az örök haláltól édes valóját megóvtad:
AZ ORDAS GLÓRIÁTÓL MENTSD MEG SZÍVEMNEK URÁT, URAM!

Amidőn a népekre mindenféle ijedelmek jönnek:
Visszaforognak az órák és kipattan a kapor;

Megsokasodnak a hajtók, s az őrlők megfélemlenek;
Meghalkul a malmok ZENÉJE, mert becsukattak a lelki kapuk;

Megvirágozik a mandola, hetedszer is vetéltetve bölcsőt;
Megbékül mind, te isten, megbékül mind;

Hamvadó a Népek Hajnala, perzselő bélése a Végzet;
Csillagképek újulnak, új nevük: Ijedelem;

Csukaszürke a szuronyos béke - és íme a besorozott sírok
PIROS KABÁTBAN JÁROM A TEMETŐT!

UTÓSZÓ

Könyvemet harminc év verseiből állítottam össze. Javításaimhoz is ragaszkodva, ezeket a verseket vallom magaménak. Sorrendjük időbeli, egymásnak is felelgetnek. Az örök külvárosból jöttek fel az emberi jussért: hozzájárulni az Egyetemeshez. Csillagrokonuk a Dózsa György-alkotta blues, s a gyimesi rock. Így világolnak alázatosan és büszkén legjava nemzedékemért. Ifjúságunk, teljes életünk a Tavasz volt, májusi Ász - - kegyetlenek és gyávák játszottak vele: a Mindent Megjátszók. Tudtam: ellenük a halál se oltalom. De küzdeni tudtam ellenük, mert éltem és szerettem. Pünkösdi vasárnapján születtem, s az igaz beszéd tüzes ünnepéhez méltóan akarok a magyar szóval élni. Sokadmagammal a várakozásban megvirradva: mint hajdan, vagyok ma is elemi része a népnek. Tündér biztonsággal lebegve e golgotai por-zenitben: megsejtek és megítélni áhítok mindent, ami bennünket nem szeretni, de megalázni, felhasználni, idomítani akar - - mindent, ami szárnyakat tarol. Hazám a porból-való ének.

Szécsi Margit

.oOo.